



HARLEQUIN®



СУПЕР  
РОМАНС



**НОРА  
РОБЪРТС**  
Любовта  
на  
Лайла

• СЕСТРИТЕ КАЛХУН •

Нора Робъртс

# Любовта на Лайла

## ПРОЛОГ

## Бар Харбър, 1913 година

Зъберите ме зоват. Високи, злокобни и опасно прелестни, те се възправят и ме викат, изкушават ме като влюбен мъж. Сутрин въздухът бе нежен като облаците, понесли се на запад по небето. Чайките кръжаха и надаваха тъжен звук – самотен като звъна на шамандурата в далечината, достигнал до мен с повее на вятъра. Сякаш биеше черковна камбана, възвествяща, че някой се е родил. Или е починал.

В леката мараня, която слънцето още не бе разсеяло, като мираж проблясваха други острови. Рибарите се отправяха с лодките от залива към разбуненото море.

Знаех, че той няма да е там, но пак не се съдържах и тръгнах.

Взех и децата. Нима има нещо лошо в това, че искам да споделя с тях поне мъничко от щастието, обземащо ме всеки път, когато тръгна през троскота към стръмните скали? С едната ръка държа Итън, с другата – Колин. Бавачката хвана малкия Шон, понечил да хукне през тревата след жълта пеперуда, която прелетя на педя от пръстчетата му.

Из въздуха проехтя смехът им – нима има звук, който да е по-сладостен за една майка! Децата ми са толкова трогателни с неизчерпаемото си любопитство, с непрекословната си вяра! Още са недокоснати от тревогите на света, от размириците в Мексико, от напрежението в Европа. В техния свят още няма предателства и вина, няма страсти, изпепеляващи сърцето. Те живеят в настоящето и не мислят за утрешния ден. Бих дала всичко, само и само да ги опазя такива невинни и свободни! Ала знам, че все някой ден и те ще се изправят пред бушуващите страсти и тревоги на възрастните.

Днес обаче ще берем цветя, те ще ми задават въпроси, а аз ще им отговарям. И ще мечтая.

Дума да няма, бавачката е наясно защо идвам тук. Познава ме твърде добре, може да надзърне право в душата ми. И ме обича прекалено много, за да ме кори. Тя знае най-добре от всички, че в брака ми няма любов. За Фъргюс той просто е едно удобство, за мен – дълг. Ако не бяха децата, двамата нямаше да имаме нищо общо. Но пак се опасявам, че за него малките са ценно притежание, символ на успеха му точно както нашия дом в Ню Йорк или приличната на замък къща на острова, която

топ построи за през лятото. Или както аз, жената, за която се ожени, понеже е достатъчно хубава и възпитана, за да носи името Калхун, да кра- си трапезата му и да върви до него на толкова важните за него светски събирки.

Сега, докато пиша това, звучи коравосърдечно, ала не мога да се преструвам, че в живота ми с Фьргюс има топлота или страст. Когато се подчиних на желанието на мама и тате и се омъжих за него, се надявах, че ще има привързаност, която ще прерасне в любов. Но бях съвсем младичка. Сега има само благовъзпитаност, кух заместител на чувствата.

Преди около година още бях в състояние да си внушавам, че съм доволна – имам преуспял съпруг, деца, които боготворя, завидно положение в обществото и изискани приятели. Гардероб, пълен с хубави дрехи и накити. Изумрудите, които Фьргюс ми подари, след като се роди Итън, са достойни за кралица. Лятната ми къща също е строена като за кралица – тя е приказно красива, с кули, зидове, високи стени с коп-ринени тапети, лъснати до блясък подове, застлани с прелестни килими.

Какво повече може да иска една жена?

Нищо. Освен любов.

Именно любов намерих край тези скали. Даде ми я един художник – Кристиан, който с развята от вятъра черна коса, със сиви пронизващи очи стоеше край урвата и претворяваше върху платното тези скали и бу-шувашото море. Ако не го бях срещнала, сигурно и занапред щях да се преструвам, че съм доволна от живота. И щях да си внушавам, че не копнея за любов, за нежни думи, за милувка.

Ала ето че го срещнах и животът ми се преобрази. И сто изумруде-ни огърлици да ми подарят, пак не бих се върнала към онова престорено доволство. С Кристиан намерих нещо много по-ценно от цялото злато, което Фьргюс трупа толкова усърдно.

Когато днес следобед се срещнем с Кристиан на скалите, няма да тъгувам за онова, което не притежаваме и не смеем да поискаме, и прос-то ще се наслаждавам на кратките мигове с него. Усетя ли устните му, нежната му прегръдка, ще знам, че Бианка е най-щастливата, най-обича-ната жена на този свят.

## ПЪРВА ГЛАВА

Задаваше се буря. От високия извит прозорец на кулата Лайла виждаше как светкавиците лижат със сребърни езици притъмнялото небе на изток. Прокънтя гръмотевица, която се търколи по сгъстяващите се облаци и отекна в зъберите. Лайла също потрепери – но не от страх, а от възнение.

Щеше да се случи нещо. Младата жена го усещаше не само по натежалия въздух, ала и по първичното бумтене на сърцето си.

Допря длан до стъклото, хладно, гладко и черно като небосвода. Усмихна се и си спомни за прабаба си Бианка – дали и тя бе стояла тук и бе гледала как се задава буря с очакването тътенът ѝ да люшне къщата и да изпълни кулата с призрачен светлик? Дали си бе мечтала нейният любим да е до нея, да споделя мощта и отприщаната страст?

Лайла знаеше, че точно като нея сега, и Бианка е стояла тук сама. Може би тъкмо от самота, от болезнена непреодолима самота се е хвърлила от същия този прозорец, за да намери гибелта си върху безмилостните скали долу.

Лайла поклати глава и дръпна длан от стъклото. Пак изпаднаше в мрачни настроения и трябваше незабавно да се отърси от тях. Не бе в стила ѝ да живее с черни мисли – предпочиташе да приема живота такъв, какъвто бе, и да избягва неприятните му страни. Ни най-малко не се срамуваше, че предпочита да седне, вместо да стои права, да ходи бавно, вместо да тича презглава, да си поспи, вместо да спортува, та тялото и умът ѝ да са във форма. Не че ѝ липсваха амбиции. Просто бе на мнение, че физическите удобства са по-важни от физическите постижения.

Не бе от хората, които често се отдават на размисъл, и се дразнеше, че от няколко седмици я налягат тежки мисли. Нямахше от какво да е нещастна. Макар и животът ѝ да не бе изпълнен със събития, всичко в него вървеше като по вода. Тя си имаше своя дом и семейство, близките ѝ бяха добре. Най-малката ѝ сестра Катрин се бе върнала от сватбеното си пътешествие и направо бе разцъфтяла като роза. Аманда, най-практичната от сестрите Калхун, бе лудо влюбена и също мислеше да се омъжи.

Лайла одобряваше безрезервно мъжете в живота на двете си сестри. Трентън Сейнт Джеймс, който току-що се бе оженил за Катрин, бе преуспяващ предприемач – под костюмите му с безупречна кройка се

криеше нежно сърце. Тя се възхищаваше и от Слоун О'Райли с неговите каубойски ботуши и провлечен акцент, издаващ, че е от Оклахома, защото той бе намерил начин да покори опърничавата Аманда.

И леля Коко бе на седмото небе от щастие – две от любимите ѝ племенници си бяха намерили чудесни мъже. Лайла се подсмихна, спомнила си как леля ѝ си въобразява, че именно благодарение на нея племенниците ѝ са се влюбили. Сега Коко – неизменен ангел пазител на сестрите Калхун, изгаряше от нетърпение да „уреди живота“ и на Лайла и на по-голямата ѝ сестра Сузана.

Дано извадеше късмет! След тежкия развод Сузана едва ли щеше да ѝ съдейства особено, още повече че бе затънала до гуша в грижите по двете си малки деца, да не говорим пък за работата. Беше се опарила жестоко, а една умна жена никога не повтаря грешките си два пъти.

Колкото до Лайла, тя копнееше да се влюби, да усети вътрешната тръпка, която ни обзема, разберем ли, че сме намерили човека, с когото сме орисани да изживеем живота си. Но засега сърцето ѝ вироглаво мълчеше.

Напомни си, че няма закъде да бърза. Беше само на двайсет и седем години, обичаше си работата, бе заобиколена от своите близки. Преди броени месеци за малко да изгубят Замъка, порутената ексцентрична къща на Калхунови, кацнала на скалите край морето. Ако не беше Трент, Лайла сигурно нямаше да набере смелост сега да стои в кулата, която обичаше толкова много, и да гледа как се задава буря.

Пак си напомни, че има своя дом, своите близки, интересна работа, а освен това и една загадка, която ѝ предстоеше да разгадае – изумрудите на нейната прабаба Бианка. Не ги беше виждала, ала бе достатъчно да затвори очи, за да си ги представи до най-малките подробности.

Два прелестни наниза яркозелени изумруди, обрамчени с диаманти с леден блясък. За Лайла изумрудите имаха не само парична и естетическа стойност – те олицетворяваха пряката ѝ връзка с една жена, чиято потомка бе, и надеждата за вечна любов.

Според преданието Бианка решила да сложи край на своя брак, лишен от любов, и си събрала багажа, подредила вещите, които обичала най-много, включително огърлицата, и го скрила с надеждата, че все някой ден ще намери начин да се събере със своя любим. Но явно се отчаяла от дългото чакане и се самоубила – скочила от прозореца.

Какъв трагичен край на една голяма любов, каза си Лайла, макар че, когато си мислеше за това, не винаги се натъжаваше. Духът на Бианка още витаеше в къщата и Лайла я чувстваше до себе си в тази

просторна стая, където Бианка часове наред бе копняла за Кристиан.

Младата жена се зарече да намерят изумрудите. Това бе техен дълг.

Огърлицата вече им бе създала доста главоболия. Журналистите бяха научили отнякъде за нея и се бяха впуснали да описват надълго и нашироко онова, което наричаха „заровеното съкровище“. И то с такъв успех, че в Замъка започнаха да прииждат не само любопитни туристи и любители на загадките – в къщата бе нахълтал и безскрупулен крадец.

Лайла потрепери при спомена как Аманда бе могла да загине, докато бе бранела архива на семейството и да не допусне един престъпник да се добере до следа, която да го отведе при изумрудите. Ала колкото и смело да се бе държала Аманда, човекът, представил се като Уилям Ливингстън, бе успял да отмъкне цял куп документи. Лайла се надяваше той да не намери нищо друго освен стари готварски рецепти и неплатени сметки.

Уилям Ливингстън, известен още като Питър Мичъл и с десетина други имена, нямаше да се докопа до изумрудите, каквото и да струваше това на сестрите Калхун. Лайла бе убедена, че Бианка бе част от Замъка, точно както напуканата мазилка и скърцащото дюшеме.

Отдалечи се от прозореца. Днес ѝ бе тежко на душата. Не можеше да каже защо тази вечер изумрудите и жената, която ги бе притежавала, не ѝ излизаха от ума. Но вярваше безрезервно в инстинкта си, в предчувствията.

Тази вечер щеше да се случи нещо.

Пак погледна през прозореца. Бурята приближаваше и набираще сила. Лайла изпита непреодолимо желание да излезе навън и да я посрещне.

Макс усети, че му се повдига, когато лодката отново се разклати. „Яхтата – поправи се той, – красива, дълга осем метра, с всички удобства. Сякаш си у дома.“ Въпреки че неговият дом не бе от най-уютните – живееше в малък, небрежно обзаведен апартамент недалеч от студентското градче на университета „Корнел“. Ала сега хубавата осемметроваяхта се носеше по водите на бурния Атлантически океан и двете хапчета срещу морска болест, които Макс бе взел, изобщо не му действаха. От клатушкането месинговата настолна лампа върху писалището току подскочаше. Той се опита да не ѝ обръща внимание. Мъчеше се да се съсредоточи върху работата. Преподавателите по история на Америка не получаваха всяко лято интересна работа, която освен другото щеше да му донесе и добри пари – каква по-добра възможност да се издържа с хонора, докато пише своята книга.

Обикновено само в романите милионери ексцентрици наемаха специалисти, на които възлагат някакво проучване. В случая с Макс това си бе самата истина.

Яхтата отново се разлюля. Той долепи длан до стомаха си, който го болеше непоносимо, и си пое три пъти въздух. Когато и това не му помогна, се опита да насочи мислите си към късмета, който бе извадил.

Бе получил писмото на Елис Кофийлд точно навреме, малко преди да поеме за лятото друг ангажимент. Освен че го ласкаеше, предложението бе и много изгодно и Макс не можеше да си позволи да не го приеме.

Реално погледнато, не бе кой знае колко известен. Няколко негови статии бяха посрещнати добре, той бе получил две-три награди, но това бе всичко в строгия свят на науката, на който Макс с удоволствие се бе посветил. Бе добър преподавател, ала това се дължеше на факта, че изпитваше огромно удоволствие да обяснява миналото на студенти, погълнати от настоящето.

Бе изненадан, че Кофийлд, един лаик, бе чувал за него и го ценеше дотолкова, че да му възложи тази интересна работа. Но за човек с нагласата на Максвел Куотърмейн най-вълнуващи бяха не толкова яхтата, хонорарът и перспективата да прекара лятото в Бар Харбър, колкото историята, съдържаща се във всяко листче от документите, които имаше за задача да опише и подреди.

Бележка за продажбата на дамска шапка с дата 1932 година. Списък на гостите, поканени на тържество през 1911 година. Втори екземпляр на квитанция за поправка на автомобил марка „Форд“ от 1935 година. Написани на ръка напътствия как се приготвя билков лек срещу круп. Имаше писма отпреди Първата световна война, изрезки от вестници с имена като Карнеги и Кенеди, разписки за превоза на скъпи скринове и свещник, излинали картички.

За човек, който живееше с миналото, това бе същинска ракла със съкровища. Той бе готов да подреди един по един документите и безплатно, ала Елис Кофийлд настоя да му плати хонорар, по-голям от парите, които Макс печелеше за цели два семестъра.

Мечтата му се бе сбъднала. Вместо цяло лято да обяснява на отегчените студенти политическата обстановка и развитието на културата в САЩ в навечерието на Първата световна война, той ги изживяваше. С парите, половината от които вече бе получил, можеше да си вземе една година неплатен отпуск и да започне книгата, която отдавна мечтаеше да напише.



Бе много признателен на Кофийлд. Благодарение на него цялата следваща година можеше да се посвети на своята книга. Дори не бе мечтал за такава възможност. Със своя ум бе спечелил стипендия, позволила му да следва в университета „Корнел“. Пак със своя ум и с усърдна работа едва двайсет и пет годишен бе станал асистент. Оттогава вече осем години работеше къртовски, преподаваше, готвеше се за лекциите, проверяваше курсови работи и бе успял да напише само няколко статии.

Сега благодарение на Кофийлд щеше да има време, с каквото не бе разполагал никога, и да се захване с книгата, за която не бе споменавал на никого, но която вече носеше в главата и сърцето си.

Искаше да напише роман за двайсетте години на века. Не просто лекция по история или изложение за причините и последиците от войната, а разказ за хора, понесени на гребена на историята – хора, които, докато четеше техните стари документи, опознаваше все по-добре.

Кофийлд му бе осигурил това време, беше му дал възможност да проучи документите. И всичко това имаше привкуса на лятото, прекарано в разкош на яхтата. Макс съжаляваше само, че го мъчи такава непоносима морска болест.

Пак прокара длан по лицето си и се опита да се съсредоточи, ала излинените ситни букви на документите заиграха пред очите му, сетне се удвоиха и добавиха силно главоболие към морската болест. Каза си, че сигурно ще му пооекне, ако излезе да подиша чист въздух. Кофийлд не обичаше Макс да излиза вечер от каютата, но работодателят му надали щеше да бъде доволен, ако той бъдеше повален на легло.

Изправи се и изстена, усетил как стомахът му отново се бунтува. Бе пребледнял като платно. Излезе от каютата и залитна – дали изобщо щеше да стигне до палубата? Беше на яхтата вече седмица и тъкмо си мислеше, че ще се справи, когато излезе първата буря и Макс рухна.

Хвана се за махагоновия парапет и, залитайки, тръгна по коридора към стълбата за палубата.

Вратата на каютата на Кофийлд бе отворена. Макс за нищо на света не би подслушвал, ала сега спря, за да си поеме дъх. Чу, че неговият работодател разговаря с капитана, и след малко разбра, че двамата не обсъждат времето или курса на яхтата.

– Нямам намерение да губя огърлицата – отсече нетърпеливо Кофийлд. – Вече съм хвърлил доста усилия, а и пари.

– Не проумявам защо забърка и Куотърмейн. Ако научи защо ти трябват документите и как си се сдобил с тях, ще ни създаде доста неприятности.

– Няма да разбере. Казах му, че архивът е на моето семейство.

– Ами ако чуе нещо?

– Да чуе нещо ли! – прекъсна го със смях Кофийлд. – Толкова е затънал в миналото, че не чува дори името си. Защо според теб се спрях именно на него? Знам си работата, Хокинс, и преди да наема Куотърмейн, го проучих до девето коляно. Сухар! Не може да му се отрече, че е умен и духовит, но се интересува единствено от миналото. Изобщо няма да обърне внимание на нещо, което става в настоящето, например на кражба с взлом или на изумрудите на Калхунови.

Макс застина като попарен. Кражба с взлом! Тези три думи се врязаха в съзнанието му.

– Нещата в Ню Йорк вървят по-добре. Диамантите на онази бабичка – Уолингфорд, са ни в кърпа вързани. До седмица са наши!

– Диамантите ще почакаат – отсече по-твърдо Кофийлд. – Искам изумрудите и ще ги имам. Вече двайсет години съм в този бизнес – кражбите, и знам, че веднъж в живота човек изважда късмета да се слобие с такова съкровище.

– Диамантите...

– Са камъни – изрече Кофийлд тихо и малко налудничаво. – А изумрудите са легенда. И ще бъдат мои. Каквото и да ми струва това.

Макс се вцепени. Нямаше представа за какво говорят двамата. Ала едно бе повече от очевидно – беше го наел един крадец и в архивите, които му бе възложил да проучи, имаше нещо повече от история.

Не му бяха убягнали и фанатизмът в гласа на Кофийлд, и потиснатото насилие в думите на Хокинс. А историята доказваше, че няма постраховито оръжие от фанатизма. Макс можеше да се брани срещу него единствено с познание.

Трябваше да вземе архива и да намери начин да се измъкне от яхтата, а после да отиде в полицията. Макар че онова, което щеше да съобщи, бе лишено от логика. Отстъпи назад с надеждата, че докато стигне в каютата си, мислите му ще се прояснят. Но точно в този момент яхтата бе разклатена от поредната огромна вълна, Макс се олюля и без да иска, залитна през вратата.

– Доктор Куотърмейн – изрече Кофийлд, хванал се с две ръце отстрани за писалището, и сбърчи чело. – Както виждам, сте се озовали на неподходящото място в неподходящ момент.

Макс отстъпи назад, проклинайки люшкащата се палуба под нозете си.

– Исах да подишам свеж въздух.

– Чул е всичко до последната дума – изсумтя капитанът.

– Знам, Хокинс, изписано е на челото му. Нашия професор хич не го бива да се преструва. Какво да се прави, налага се да променим малко плана – допълни той и дръпна едно от чекмеджетата. – Опасявам се, докторе, че докато сме в Бар Харбър, няма да имате възможност да слезете на брега. – Кофийлд извади лъскав револвер. – Не е много приятно, ала съм сигурен, че докато свършите работата, ще се чувствате добре в каютата. Отведи го, Хокинс.

Яхтата се разлюля от поредната гръмотевица. Това бе достатъчно, та Макс отново да изгуби равновесие. Но бързо си възвърна самообладанието и хукна презглава по коридора. Качи се на палубата – виещият вятър бе заглушил виковете на Кофийлд и Хокинс.

Пръските солена вода го заслепиха, докато търсеше трескаво откъде да избяга. Черното небе бе разцепено от светкавица, озарила разбуненото море, озъбените скали в далечината и смътната сянка на сушата. Следващата вълна за малко да го повали, ала с огромно усилие на волята Макс все пак се закрепил. Тласкан от инстинкта, хукна, като се хлъзгаше по мократа палуба. В светлината на следващата гръмотевица видя един от помощник-капитаните, който го наблюдаваше от поста си. Човекът му извика нещо и замахна с ръце, но Макс се завъртя и продължи да тича по хлъзгавата палуба.

Опитваше се да мисли, в главата му обаче бе пълен хаос. Бурята, люшкашата се яхта, проблесналото в сумрака оръжие. Младият мъж имаше чувството, че случайно е попаднал в чужд кошмар. Беше преподавател по история и живееше с книгите, от които се откъсваше толкова рядко, че не помнеше дали е ял и дали е прибрал дрехите от химическото чистене. Нямахше как да е на яхта в Атлантическия океан и да го гонят въоръжени крадци.

– Докторе! – извика бившият му работодател, който бе само на хвърлей, и Макс се обърна.

Оръжието, насочено към него от някакви си два метра, му напомни, че някои кошмари са истински. Заотстъпва бавно, докато не се блъсна в перилата. Нямахше къде да бяга.

– Знам, че не е много приятно – продължи Кофийлд, – ала според мен е по-разумно да се върнеш в каютата. Бурята няма да трае дълго, но е доста силна. Само това оставаше, да паднеш в морето.

– Вие сте крадец!

– Да! – усмихна се Кофийлд – беше се разкراчил, за да запази равновесие. Явно ликуваше от вятъра, от заредения с електричество въздух,

от бялото като тебешир лице на жертвата си, която бе притиснал в ъгъла. – Сега вече мога да бъда по-откровен какво точно търся в архива и мисля, че ще се справиш със задачата по-бързо. Ела, докторе, използвай този свой прословут ум.

Макс видя с периферното си зрение, че Хокинс му е препречил пътя откъм другата страна. След миг щяха да го хванат. И той никога вече нямаше да види своята каюта.

Воден от инстинкта си за самосъхранение, до който не му се бе налагало да прибегва, се метна през перилата на палубата. Чу как пак прокънтява гръмотевица, усети леко парване по слепоочието и се гмурна слепешката в тъмната разбунена вода.

Лайла бе слязла с колата по лъкатушния път чак на плажа. Вятърът се бе усилил и пишеше оглушително, когато тя слезе от автомобила. Не знаеше какво точно я бе тласнало да дойде тук и да се изправи сам сама на бруления от бурята малък каменист плаж.

Вълните се разбиваха о скалите и я обливаха с пръски. Бяха леденостудени и Лайла потрепери, ала не се отдръпна. Затвори очи, отметна глава и започна да им се наслаждава. Тътенът бе оглушителен, див, първичен. Бурята вече бе съвсем наблизко. Огромна, страховита, неистова. Дъждът, с който бе просмукан въздухът, още не бе заваялял, затова път светкавиците бяха в стихията си – пронизваха и разцепваха морето, а гръмотевиците се опитваха да заглушат воя на вятъра и водата.

Тя изпитваше чувството, че е сама в мощна картина, в която не се долавяше самота и нямаше и следа от уплаха.

Бе обзета от някакво предчувствие, което усещаше едва ли не с кожата си и което приличаше на страст, тъмна като туптенето на бурята в кръвта ѝ.

Вдигна глава, за да усеща още повече вятъра, и видя, че във водата се носеше нещо. Ако не беше светкавицата, нямаше да го забележи. Загледа се в тъмната форма сред още по-тъмните вълни и си помисли, че сигурно бе делфин, приближил се до скалите. Заинтригувана, тръгна по брега, като придържаше косата си, за да не я разрошват ненаситните пръсти на вятъра.

Осъзна, че не бе делфин, и я обзе паника. Беше човек. Вцепенена от ужас, Лайла го загледа как се гмурка под водата. Каза си, че сигурно само ѝ се бе сторило, че се бе поддала на халата с нейната тайнственост. Бе невъзможно точно тук, край този самотен, оброчен със зъбери плаж някой да се опитва да се пребори с вълните.

Но силуетът изникна отново и се замаята. Лайла изхлузи сандалите

си и се хвърли в черната ледена вода.

Силите го напускаха. Бе успял да си свали обувките, ала нозете му сякаш бяха от олово. Още от малък плуваше добре. Това бе единственият спорт, за който имаше някаква дарба. Но морето бе много по-силно – влачеше го, подмяташе го, после, сякаш за да го подразни, го пускаше, та да си поеме със сетни сили въздух.

Макс дори не помнеше защо се бори. Изтръпналото му тяло бе вледенено, мозъкът му не работеше. Размахваше ръце и крака просто по инерция. Не бе господар на самия себе си, беше се оставил на морето, което го направляваше, залагаше му капани и както той се видя принуден да признае, щеше да го погуби.

Следващата вълна го заподмята и съвсем изнемощял, Макс се остави да го потопа. Надяваше се само да се удави, преди да се бе разбил в скалите.

Усети как около врата му се увива нещо и с последни сили го отблъсна. Кой знае защо, помисли, че са водни змии или водорасли, и пак започна да се бори. После главата му отново бе над водата и парещите му дробове поеха глътка въздух. Като през мъгла видя до себе си някакво лице. Бледо, приказно хубаво, оброчено с тъмна мокра коса.

– Дръж се! – извика Лайла. – Ще се измъкнем!

Затегли го към брега, като се мъчеше да преодолее течението. Той си каза, че сигурно халюцинира. Явно халюцинираше, щом в предсмъртния час си представяше, че на помощ му се бе притекла красива жена. Ала възможността да бе станало чудо разбуди вече гаснещото му чувство за самосъхранение и Макс пак напрегна всички сили.

Вълните ги блъскаха и непрекъснато ги теглеха навътре. Небесата отгоре се разтвориха и плисна дъжд. Жената му викаше нещо, но той чуваше само глухото бумтене в главата си.

Реши, че сигурно вече е мъртъв. Сега не усещаше болка. Виждаше единствено лицето ѝ, блесналите ѝ очи, обточените с капчици мигли. После си даде сметка, че в очите ѝ искри гняв и тя иска помощ, нуждае се от нея. Макс я хвана инстинктивно през кръста, така, че да се крепят взаимно.

Вече не помнеше колко пъти вълните ги бяха потопявали и колко пъти те бяха успявали да се измъкнат. Когато съгледа издадените скали, сякаш насочили към тях в разбунената чернилка острите си зъбери, се обърна така, че да предпази жената с изнемощялото си тяло. Една сърдита вълна ги запрати на брега с лекотата, с която махаме с пръст мравка.

Макс си удари рамото в скалата, ала почти не усети болка. Почувства как под коленете му скърца пясък, вкопчил се в плътта. Водата се мъчеше пак да ги засмуче, но вече бе късно – те се строполиха върху каменистия бряг.

В началото му бе много зле – струваше му се, че всеки момент ще се разпадне. Когато най-лошото отмина, се претърколи, кашляйки, по гръб. Небето горе се въртеше – черно, после озарено от светлина. Лицето отново бе над неговото, само на педа. Той усети върху челото си нежна длан.

– Е, отърва кожата, мореплавателю!

Макс само погледна жената. Бе неопишимо хубава, сякаш измислена, стига да имаш достатъчно богато въображение, за да си представиш подобна красота. В примигващите светкавици видя, че косата ѝ бе златисто-червена, гъста и дълга. Виеше се около лицето ѝ, спускаше се по раменете и гърдите ѝ. Очите ѝ бяха тайнствено зелени, като спокойното море. Усещаше как от непознатата върху него капят капчици и протегна длани, за да я докосне по лицето, сигурен, че то в миг ще се разсее като привидение. Ала ето че усети кожата ѝ – хладна, мокра и нежна като пролетен дъждец.

– Истинска! – пророни той едва чуто с пресипнал глас. – Вие сте истинска.

– Ами да – усмихна се тя, сетне обхвана лицето му с длани и се засмя. – А вие сте жив. И двамата сме живи.

Целуна го. Дълбоко и страстно, направо му се зави свят. И отново се засмя. Макс долови в смеха ѝ не само облекчение, но и радост.

Когато я погледна отново, я видя като през мъгла, лицето ѝ започва да избледнява, докато не останаха само невероятните бляскави очи.

– Никога не съм вярвал, че има сирени – пророни той и изгуби съзнание.

## ВТОРА ГЛАВА

– Клетият! – завайка се, надвесена над леглото, Коко, великолепна в широката алена роба. Загледа как Лайла превързва повърхностната драскотина върху слепоочието на госта, който бе в безсъзнание, и пророни тихо: – Интересно, какво ли му се е случило?

– Налага се да почакаме, сега няма как да го попитаме – отвърна Лайла и прокара нежно пръсти по бледото лице върху възглавницата.

Както личеше, мъжът бе малко над трийсетте. Нямахме слънчев загар, въпреки че бе средата на юни. Лайла реши, че явно бе от хората, които предпочитат да си стоят къщи, ала от друга страна, бе доста мускулест. Имаше хубаво тяло, макар да бе едър – тя се бе намъчила, докато го довлече до колата. Лицето му бе издължено и скулесто. Изглежда беше интелектуалец. Устата му безспорно бе красива. Някак поетична, както и бледата кожа. Сега очите му бяха затворени, но Лайла знаеше, че са сини. Косата му, която вече бе почти суха и цялата беше в пясък, бе дълга и гъста. А също черна и права като миглите.

– Говорих с лекаря – каза Аманда, която бе влязла забързано в стаята. Погледна свъсена пациента и забарабани с пръсти по долната табла на леглото. – Според него трябва да повикаме „Бърза помощ“.

Съвсем близо до къщата падна гръмотевица, дъждът шибаше по прозорците. Лайла вдигна очи.

– Предпочитам да остане тук, освен ако не се налага да постъпи в болница.

– И аз съм на същото мнение – рече Сузана, която стоеше от другата страна на леглото. – Освен това съм на мнение, че Лайла трябва да си вземе топла вана и да полежи.

– Нищо ми няма – възропта Лайла.

Беше се увила в мъхеста хавлия, която, както и здравословната доза бренди, я бяха постоплили. При всички положения изпитваше едва ли не собственически чувства към човека, когото бе спасила, не за да го остави на произвола на съдбата.

– Ти не си наред! Бива ли да се хвърляш посред буря в океана! – укори Катрин сестра си, както й разтриваше врата.

– Не можех да го остава да се удави – отвърна Лайла и я помилва по ръката. – Къде е Трент?

– Заедно със Слоун проверяват дали новата постройка няма да се

наводни от дъжда – въздъхна Катрин.

– Май не е зле да направя пилешка супа – забеляза Коко, чиито майчински инстинкти отново се бяха пробудили, и пак се взря в мъжа. – Когато се събуди, сигурно ще е гладен като вълк.

Той вече се отърсваше лека-полека от унеса. Чу далечните нежни звуци на женски гласове. Тихи, галещи, вдъхващи спокойствие. Приличаха на музика и го изтръгнаха от сънищата. Макс извърна глава и усети върху челото си нежна женска милувка. Отвори бавно очи, които още смъдяха от солената вода. Слабо осветената стая се замъгли, килна се, после малко по малко застана на фокус. Той забеляза унесено, че жените са пет. От едната страна на леглото бе застанала блондинка, поетично хубава, с угрижени очи. В долния край стоеше висока жена с кестенява коса, която изглеждаше и нетърпелива, и изпълнена със състрадание. Една по-възрастна жена с опушеноруса коса и царствена осанка го гледаше с лъчезарна усмивка. Зеленооката амазонка с гарвановочерна коса бе отметнала глава и се усмихваше по-предпазливо. В стаята бе и неговата сирена – беше приседнала до него на леглото, облечена в бяла хавлия, а невероятната ѝ коса се спускаше на буйни къдрици чак до кръста. Макс явно бе направил някакво движение, защото всички се доближиха, сякаш за да го утешат. Сирената отпусна длан върху неговата.

– Сигурно съм в рая – успя да пророни той с пресъхнало гърло. – Излиза, че си струвало да си мъртъв.

Лайла се засмя и стисна пръстите му.

– Добре го каза, само че сме не в рая, а в щата Мейн – поправи го тя. Взе една чаша и му даде да отпие от чая с бренди. – И ти не си мъртъв, само си уморен.

– Пилешка супа! – оповести отново Коко и се зае да оправя одеялото, с което бе завит Макс. Бе доста суетна и с изявлението, което той направи, след като се събуди, Макс начаса ѝ стана симпатичен. – Е, ще хапнете ли от супата?

– Да – отвърна той, тъй като го болеше гърло и топлата супа щеше да му дойде добре. Беше му трудно да преглъща, ала пак отпи жадно от чая. – Вие кои сте?

– Калхунови – отговори Аманда, която стоеше в долния край на леглото. – Добре дошъл в Замъка!

– Калхунови ли?

Името му се стори познато.

– Извинявайте, но как съм се озовал тук?

– Доведе те Лайла – обясни Катрин. – Тя...



– Беше изпаднал в беда – прекъсна я Лайла и се усмихна. – Сега не мисли за това. Почивай си.

Наистина трябваше да си почине – отново усети как се унася.

– Значи се казваш Лайла – рече изнемощяло Макс и докато задрямваше, пак повтори името – стори му се много поетично, точно като за сън.

– Как е спасителката тази сутрин?

Застанала до печката, Лайла се обърна и погледна.

Слоун, годеника на Аманда. Беше висок метър и деветдесет, ако не и повече, излъчваше неоспорима мъжественост и направо бе запълнил рамката на вратата.

– Не мога да се оплача.

– Другия път внимавай. Не искаме да те губим – рече Слоун и след като прекоси стаята, я целуна по главата.

– Едва ли пак през живота си ще скачам в бурния океан, веднъж ми стига – въздъхна тя и се сгуши до него.

– Бях вцепенена от ужас.

– Какво, по дяволите, търсеше в тази буря на плажа?

– Разхождах се – сви рамене младата жена и пак се зае с чая.

Засега предпочиташе да не споделя с никого сензационната новина, че някаква сила я бе тласнала да иде на плажа.

– Разбра ли кой е този човек?

– Още не. Не носеше портфейл, а снощи бе в доста окаяно състояние и не исках да му додявам. – Лайла вдигна очи, видя израза на Слоун и поклати глава. – Я не се занасяй, едва ли е опасен. Ако е искал да се промъкне в къщата и да си опита късмета с огърлицата, сигурно е щял да намери и по-лесен начин, вместо да се хвърля в морето и да се дави.

Слоун бе принуден да се съгласи, ала след като бяха стреляли по Аманда, не искаше да рискува.

– Който и да е, според мен трябва да го откараш в болницата.

– Ти не се грижи за това. Остави на мен – отвърна Лайла и започна да реди чашите и чиниите върху подноса.

– Няма му нищо, повярвай, Слоун!

Свъсен, той отпусна ръка върху нейната. Тя отметна коса.

– А сега да занеса закуска на господин Х. Няма ли да идеш да събяреш стени в западното крило?

– Днес няма да рушим, а ще построим няколко. – Вярваше на Лайла и затова вече не бе така разтревожен.

– Не закъсняваш ли за работа?

– Взех си почивен ден, реших да се вживея в ролята на милосърдна сестра – отвърна тя и го шляпна по ръката, защото той понечи да си вземе от препечените филийки.

Хванала подноса, тръгна по коридора. Първият етаж на Замъка бе същински лабиринт от стаи с високи тавани и напукана мазилка. Къщата бе строена през 1903 година по поръчка на Фъргюс Калхун и в най-добрите си дни наистина бе приличала на палат – с полирана ламперия, кристални ръкохватки на вратите и приказно красиви стенописи бе олицетворявала високото обществено положение на своите собственици.

Сега покривът течеше, канализацията и водопроводната мрежа бяха прогнили, мазилката се лющеше. Но въпреки това и Лайла, и сестрите ѝ обожаваха къщата – това бе нейният дом, нейният единствен дом, където витаеше споменът за родителите ѝ, починали преди петнайсет години.

Тя изкачи витата стълба и спря. Чуваше как в далечината бумкат чукове. Слоун и Трент потягаха западното крило, което плачеше за ремонт. Благодарение на тях къщата щеше да си възвърне поне малко от някогашната си слава.

Когато Лайла влезе в стаята, той още спеше. Младата жена знаеше, че през нощта непознатият почти не се бе помръднал – беше бдяла над него чак до зори, прилегнала в долния край на кревата, като от време на време се бе унасяла.

Остави нечудо подноса върху скрина и отиде да отвори вратата на терасата. Усети полъха на топлия благоуханен въздух. Не се съдържа и излезе на терасата, за да се поосвежи. Слънцето проблясваше върху росната трева и искреше върху нежнорозовите цветове на божурите, още натезали от дъжда. По белите решетки се виеше повет с наситеносини, прилични на телефончета цветове, които се надпреварваха с трендафила.

От терасата с висок до кръста парапет тя виждаше блещукащата синя вода на залива и по-зелената, не така ведра повърхност на Атлантическия океан. Струваше ѝ се направо невероятно, че едва предната вечер се бе хвърлила във водата, влачила бе един непознат и се бе борила да не се удави. Ала мускулите ѝ, които не бяха свикнали с такова усилие, още я боляха и я връщаха към онези ужасяващи мигове.

Но Лайла предпочиташе да живее в настоящето, в тази прелестна ленива утрин. В далечината плаваха множество малки като играчки туристически корабчета, пълни с хора, които стискаха фотоапарати или деца с надеждата да зърнат кит.

Беше юни и леговниците прииждаха на таласи в Бар Харбър, за да се повозят с лодки, да пазаруват и да се пекаат на слънцето. Изпълваха улиците, шурмуваха сладкарниците, където се продаваше сладолед, и магазинчетата за тенис-фланелки, поръчваша си в ресторантите ролца от омари, търсеха идеалния сувенир. За тях това бе курорт. За нея бе дом.

Погледа една тримачтова шхуна, отправила се към открито море, помечта малко и пак влезе вътре.

Макс сънуваше. Беше сам в сърдитото черно море и се мъчеше да се пребори с огромните, възправили се над него вълни. Ала ръцете и краката отказваха да му се подчинят и го теглеха надолу, към този спял свят без въздух. Вече се задъхваше. Главата му бучеше.

Бе загубил ориентация – под него бе черното море, над него – черното небе. Крайниците му бяха изтръпнали, слепоочията му тътнеха непоносимо. Той потъна, понесе се надолу към дъното, когато, не щеш ли, изникна младата жена с червеникава коса, плаваща около нея, спускаща се върху белите ѝ гърди и обвиваща тънката ѝ снага. Очите ѝ бяха нежно, тайнствено зелени. Тя нашепваше името му, в гласа ѝ се долавяше смях, и сякаш го зовеше. Бавно и грациозно като балерина протегна ръце и го прегърна. Макс я целуна по устните – бяха с вкус на сол и любов.

Изстена и колкото и да му бе неприятно, се събуди. Веднага усети болка – туптяща и тъпа в рамото, остра и непоносима в главата. Той се съсредоточи, за да преодолее болката, и първото, което видя, бе високият напукан таван. Стаята бе огромна – или може би само изглеждаше такава, защото бе обзаведена пестеливо. Затова пък мебелите бяха невероятни! Единственият стол безспорно бе в стил Луи Петнайсети, а прашното нощно шкафче – в стил „Хепълуайт“. Матракът, на който лежеше, бе изгърбушен, затова пък таблата в долния край на леглото бе в стил „Крал Джордж“.

Надигна се с усилие на лакти и видя Лайла, която бе застанала на вратата на терасата. Дългата ѝ коса се вееше от лекия ветреца. Макс преглътна. Най-сетне бе сигурен, че тя не е сирена. Имаше крака. Божичко, невероятно дълги крака. Бе облечена в къси панталони на цветчета и в най-обикновена синя фланелка. Усмиваше се.

– Е, вече си буден – рече Лайла, дойде при него и сложи майчински длан върху челото му. Устата му пресъхна. – Нямах температура. Късметлия!

– Да.

Усмивката ѝ стана още по-лъчезарна.

– Гладен ли си?

– Да – потвърди той, усетил, че стомахът му бе празен.

Запита се дали някога ще е в състояние да изрече пред нея нещо повече от едносрични думи. Смъмри се, задето си я бе представил гола, и то при положение, че тя бе рискувала живота си, за да го спаси.

– Казваш се Лайла, нали?

– Точно така – отвърна тя и отиде да вземе подноса.

– Мислех, че изобщо няма да помниш какво се е случило снощи.

Болката отново го проряза, Макс стисна зъби и се помъчи гласът му да не трепери.

– Помня пет хубави жени. Казах си, че съм в рая.

Лайла се засмя, остави подноса в долния край на леглото му и отиде да оправи възглавниците.

– Моите три сестри и леля ми. Можеш ли да приседнеш?

Плъзна длан по гърба му, за да му помогне, а той изведнъж забеляза, че е гол.

– Ох...

– Не се притеснявай, няма да гледам. Засега – засмя се отново тя, а Макс се изчерви. – Дрехите ти бяха вир-вода. Ризата вече май не става за нищо. Отпусни се – подкани го пак Лайла и сложи подноса върху коленете му. – Зет ми и кандидат зетят те пренесоха на леглото. Пийни чай. Сигурно си се нагълтал със солена вода и те боли гърло. А и глава. Ще те оставя за малко – каза накрая и си тръгна, оставяйки подире си екзотично уханье.

Вече сам, той се опита да се посъвземе. Още от малък, когато бе страдал от астма, не обичаше да се чувства слаб. Разочарован, баща му се бе отказал от мечтата да направи единствения си син звезда на американския футбол. Колкото и нелогично да беше, болестите пробуждаха у Макс горчиви спомени от детството.

Открай време бе смятал, че умът му е по-силен от тялото, и сега се опита с негова помощ да притъпи болката.

Лайла се върна с аспирин и чай от жълт кантарион.

– Глътни две хапчета. А щом се нахраниш, мога да те закарам в болницата.

– В болницата ли?

– Не искаш ли да те прегледа лекар?

– Не – рече той и глътна таблетките.

– Както кажеш.

Младата жена приседна на леглото и се взря в Макс, като

клатушкаташе лениво крак в такт с някаква мелодия, която си тананикаше наум.

Никога през живота си той не бе усещал такова силно привличане към жена – нежната ѝ кожа, едва доловимата руменина по лицето ѝ, формите на нейното тяло, устата го възпламеняваха. От тази мощна атака върху сетивата му се зави свят. Напомни си, че е бил на косъм от това, да се удави. А сега в главата му се въртеше само едно – как да се добере до жената, която му бе спасила живота.

– Дори не съм ти благодарил.

– Е, и без благодарности ще минем. Опитай яйцата, докато не са изстинали. Трябва да хапнеш.

Макс си гребна покорно от яйцата.

– Можеш ли да ми кажеш какво се е случило?

– Да, мога, но само оттам, откъдето се включих и аз.

– Тя отметна спокойно косата си зад рамото и се намести върху леглото. – Слязох с колата на плажа. Прихвана ме нещо – добави Лайла с лениво движение на раменете.

– Наблюдавах от кулата как се задава буря.

– Кулата ли?

– Тук, от къщата – поясни тя. – Кой знае защо, реших, че на всяка цена трябва да отида на плажа и да погледам как бурята напредва откъм морето. И тогава те видях. – Лайла махна с небрежен жест кичура коса, паднал върху челото му. – Ти се давеше и се хвърлих да те спасявам. Криво-ляво излязохме с общи усилия на брега.

– Помня. И ти ме целуна. Тя се усмихна.

– Според мен го заслужавахме и двамата. – Лайла докосна нежно ожулената кожа върху рамото му. – Блъсна се в скалите. Какво правеше в това бурно море?

– Аз... – Той затвори очи, за да подреди обърканите си мисли. От усилието по челото му избиха ситни капчици пот. – И аз не знам.

– Кажи ми поне името си.

– Името ли? – повтори Макс и я погледна учудено.

– Не го ли знаеш?

– Нямахме възможност да се запознаем, както му е редът. Аз се казвам Лайла Калхун – добави тя и му протегна ръка.

– Куотърмейн – отвърна Макс и се ръкува с нея. – Максуел Куотърмейн.

– Пийни още чай, Макс. Женшенът ще те ободри. – Лайла взе отварата от жълт кантарион и започна да промива внимателно ожуленото

място върху рамото му. – С какво се занимаваш?

– Преподавател съм по история в университета „Корнел“.

Пръстите и облекчиха болката в рамото му и той се поотпусна.

– Разкажи ми още нещо за себе си – подкани го Лайла, за да отклони мислите му от болката, да го поразсее и Макс отново да заспи. – Откъде си?

– Израсъл съм в Индиана...

– Във ферма ли? – поинтересува се тя и плъзна пръсти към схванатия му врат.

– Не – въздъхна той, усетил как напрежението го отпуска. – Родителите ми имаха тържище. Помагах им след училище и по време на лятната ваканция.

– Харесваше ли ти?

В очите му проблесна тъга.

– Не особено, ала така имах достатъчно време да уча. Баща ми се дразнеше, че непрекъснато чета. Не го разбираше. Взех няколко класа за една година и влязох в университета „Корнел“.

– Със стипендия ли?

– Да. Защитих докторска дисертация – изрече Макс някак неясно и тежко. – Знаеш ли какъв напредък са постигнали хората между 1870 и 1970 година?

– Невероятно голям.

– Точно така – каза той сънено – беше се унесъл от спокойния й глас и нежните й ръце. – Жалко, че не съм бил жив през 1910 година.

– Откъде знаеш, може и да си бил жив! – усмихна се развеселена и очарована Лайла. – Хайде, поспи, Макс!

Когато се събуди, беше сам. Правеше му компания само болката. Забеляза, че Лайла бе оставила до леглото аспирина и шише вода, и припряно глътна няколко хапчета.

Макар и да не изискваше особени усилия, дори това го изтощи и той прилегна, за да си поеме дъх. Навън грееше ярко слънце и лъчите му струяха през отворената врата на терасата заедно със свежия морски въздух. Макс бе изгубил представа за времето и се изкушаваше пак да легне и да затвори очи, но реши, че трябва да се стегне.

Видя в долния край на леглото старателно сгънатия си панталон и някаква чужда риза и изпита чувството, че Лайла бе прочела мислите му. Стана плахо, досущ грохнал старец със слаби кости и изтръпнали мускули. Успя все пак да надвие болката в тялото си, взе дрехите и открихна една странична врата, зад която с удоволствие видя вана на

крачета с формата на лапи и хромирани кранчета и душ.

Пусна водата и застана под нея. След десет минути пак се чувстваше почти жив. Доста се измъчи, докато се избърше – крайниците още го боляха. Изтри парата върху огледалото, без да е сигурен, че онова, което ще види, ще му допадне, и се взря в лицето си.

Кожата му под наболата брада беше бледа и изопната. Под превръзката върху слепоочието му се синееше цицина. Вече знаеше, че целият е в подутини и драскотини. От солената вода очите му бяха кръвясали. Никога не се бе смятал за суетен – бе на мнение, че външността му е най-обикновена, – ала сега му стана неприятно и той свали поглед от огледалото.

Облече се, свъсен от болката, като ругаеше и кълнеше едва чуто.

Ризата му бе по мярка, дори му стоеше по-добре, отколкото повечето негови ризи. Притесняваше се да пазарува, всъщност се притесняваше от продавачките с техните широки нетърпеливи усмивки. Най-често пазаруваше по каталог и купуваше каквото му пратят.

Погледна босите си крака – щеше да се наложи да иде да си купи обувки.

Излезе бавно на терасата. Слънцето го заслепи, затова пък влажният въздух и лекият ветрец му подействаха като балсам. А гледката! Приаил дъх, Макс се взря във водата, скалите и цветята. Сякаш бе на самия връх на света и гледаше малко съвършено кътче от планетата в подножието. Пред очите му трепкаха безчет цветове – сапфирено, изумрудено, огненочервеното на розите, непорочно бялото на платната на лодките, издути от вятъра. Цареше тишина, нарушавана само от плисъка на морето и от далечния мелодичен гонг на шамандура. Въздухът бе изпълнен от уханието на летни цветя и хладния полъх на океана.

Той тръгна да се разхожда по терасата, като се подпираше на стената. Не знаеше в коя посока да поеме. По едно време му се зави свят и волю-неволю спря, стисна очи и си пое дълбоко въздух.

Стигна стълбище, водещо нагоре, и тръгна по него. Нозете му сякаш бяха гумени и Макс вече усещаше как силите го напускат. Но продължи нататък, тласкан от гордост и любопитство.

Къщата бе от гранит, строг масивен камък, който обаче не загрозяваше архитектурата. Той имаше чувството, че разглежда замък, величествен бастион от зората на цивилизацията, кацнал преди хилядолетия на зъберите над морето.

После чу как бучи електрически трион и някой ругае. Приблужи се още малко и разпозна деловите звуци на строеж – блъскането на чук по

дърво, кънтящия глас на транзистор, бръмченето на бормашины. Пред него се изпречиха скели и дървени трупи. От другия край на терасата се показва някакъв мъж. Беше с червеникаворуса буйна коса и загоряло от слънцето лице. Присви очи, взря се в Макс и пъкна палци в джобовете на панталона си.

– Гледам, вече сте на крака.

– Общо взето, да.

Слоун си помисли, че човекът изглежда твърде зле. Бе мъртвешки блед, очите му бяха в синини, от усилието лицето му бе плувнало в пот и лъщеше. Едвам се държеше на крака. Подозренията на Слоун се изпариха.

– Слоун О'Райли – представи се той и протегна ръка.

– Максуел Куотърмейн.

– Разбрах от Лайла, че сте преподавател по история. Отпуската си ли карате тук?

– Не – отвърна Макс и сбърчи чело.

Слоун видя по очите му, че той не увърта, а по-скоро е стъписай и объркан.

– Доколкото виждам, още не сте се съвзели.

– Има нещо такова – потвърди Макс и разсеяно пипна превръзката върху слепоочието си. – Бях на една яхта – прошепна той и се напрегна да си я представи. – По работа. – Каква работа, зачуди се наум. – Морето беше доста бурно. Излязох на палубата да подишам въздух. – Бе стоял край перилата, а палубата се люшкеше като обезумяла. Беше го обзела паника. – Май съм паднал зад борда.

– Странно, никой не е съобщил за злополуката.

– Остави човека на мира, Слоун. Прилича ли ти на крадец, тръгнал да краде скъпоценни накити? – намеси се Лайла, която бе изкачила лениво стълбата, следвана по петите от черно куче с къса козина.

Кучето се спусна към Слоун, изправи се на задни лапи, а предните опря върху коленете му.

– Чудех се къде си отишъл – продължи тя и, обхванала с длан брадичката на Макс, се взря в лицето му. – Изглеждаш малко по-добре – отсъди накрая, а кучето започна да души пръстите на босите му крака. – Това е Фред – поясни Лайла. – Хапе само престъпници. Ето, вече получи неговото одобрение. Защо не слезеш долу да се попечеш на слънце и да хапнеш нещо?

Той нямаше нищо против да поседи на слънце и тръгна след нея.

– Тази къща наистина ли е твоя?



– Да, тук е моят дом, друг нямам. Прадядо ми я е построил в самото начало на века. Внимавай да не се препънеш във Фред.

Кучето се стрелна между тях, настъпи си ухото и изскимтя. На Макс му дожаля, нали и той се бе намъчил.

– Много е зле с координацията – поясни тя, докато кучето се изправяше на крака. Забеляза празния поглед на Макс и го потупа по бузата. – Мисля, че ще ти се отрази добре, ако опиташ пилешката супа на леля Коко.

Накара го да седне и го гледа през цялото време, докато той се хранеше. Обикновено изпитваше потребност да закриля само своите близки и малките птички. Ала нещо в този мъж я разнежваше. Изглеждаше толкова безпомощен и объркан.

В сините му очи обаче се четяха не само умора и притеснение, виждаше се, че се двоуми и се бори с нещо.

През това време Макс си мислеше, че супата едва ли не му бе спасила живота, точно както Лайла предната вечер. Беше го стоплила и го бе ободрила.

– Паднах от една яхта – каза той най-неочаквано.

– Това обяснява нещата.

– Всъщност не помня какво съм търсил на тази яхта.

Лайла, която седеше на стола до него, подви гъвкаво крак и зае поза „лотос“.

– Може би си карал на нея отпуската си.

– Не – свъси се Макс. – Не, никога не ползвам отпуск.

– Защо? – учуди се тя и се пресегна да си вземе от соленките в чинията му, при което трите пръстена върху ръката ѝ проблеснаха.

– Имам много работа.

– Но сега студентите са във ваканция – възрази Лайла и се протегна лениво.

– Водя летни курсове. Освен... – Той не се доизказа – мъчеше се да си спомни нещо, което все му се изплъзваше. – Това лято смятах да правя научно изследване. И да започна книга.

– Книга ли? – възкликна тя и отхапа от соленката така, сякаш бе намазана с черен хайвер. Макс се възхити на първичната ѝ чувствена радост. – За какво?

Той се сепна от последните ѝ думи. Не бе споделял с никого намерението си да напише книга. Никой, който го познаваше, не би повярвал, че този наглед безстрастен сух човек мечтае да пише романи.

– Обмислям я от известно време, ала чак сега ми се отвори

възможност да я започна – ще бъде посветена на историята на едно семейство.

– Не се и съмнявам, че ще се справиш. Виж, аз бях много слаба ученичка. Мързелива – уточни Лайла и очите ѝ проблеснаха закачливо. – Направо не проумявам как някой може да избере професията на преподавател. На теб харесва ли ти?

– Не е толкова важно дали ми харесва. Просто си разбирам от работата.

И това не бе голо самохвалство – неговите студенти наистина усвоиха материала, някои по-добре, други – по-зле. Лекциите му бяха много посещавани и бяха приемани с овации.

– Това са различни неща. Мога ли да видя дланта ти?

– Да видиш какво?

– Дланта ти – повтори тя и след като я пое, се възря в линиите. – Х-м-м!

– Какво правиш?

За миг му се стори, че Лайла ще притисне устни до дланта му.

– Гледам ти на ръка. Притежаваш по-скоро остър ум, отколкото интуиция. Всъщност не, по-точно е да се каже, че се осланяш по-скоро на ума, отколкото на инстинктите си.

Макс се засмя нервно, загледан в сведената ѝ глава.

– Нима вярваш в тези неща? В хиромантията, де.

– Вярвам, разбира се, но тя не се свежда само до линии, трябва и да ги усетиш и разчетеш. – Лайла вдигна за малко очи и се усмихна някак лениво и пленително. – Имаш много красиви ръце. Погледни тук! – Тя прокара пръст по дланта му и смутен, той преглътна. – Ще живееш дълго, ала виждаш ли, ей тук линията се прекъсва!

Ще се разминеш на косъм със смъртта.

– Това го знаеш и без да ми гледаш на ръка.

– Да, но го пише и на нея – възрази Лайла. – Имаш богато въображение. Според мен ще напишеш онази книга, ала трябва да порботиш върху самочувствието си.

Тя пак го погледна, върху лицето ѝ се четеше състрадание.

– Тежко детство, а?

– Да... не – отвърна Макс смутен и се покашля. – Детство като на всички останали.

Лайла вдигна вежда, но реши да не го коментира.

– Е, сега вече си голямо момче. – Отметна с характерното за нея нехайно движение косата си назад и пак се възря в дланта му. – Точно така,

виж, тези линии олицетворяват професионалното поприще и едната е раздвоена. В професионалната сфера всичко при теб ще върви по вода, ала тази двойна линия малко ме смущава, вероятно е опитът ти да се пробваш в литературата. Ще ти се наложи да избираш.

– Наистина не смятам...

– Слушай какво ти казвам! Вече няколко години обмисляш тази книга. А сега да видим Венериния хълм. Много чувствен мъж си – поясни тя и пак го погледна. – И много внимателен любовник.

Той бе безсилен да откъсне очи от устата ѝ. Беше пълна, без червило, и изкусително извита. Да я целуваш, сигурно бе като да потънеш в сън, от онези тежките, еротичните. Ако един мъж излезеше жив от такъв сън, сигурно щеше да се моли никога да не се събужда.

Лайла усети как освен веселото настроение я обзема и друго чувство, неочаквано и възбуждащо. Вероятно беше от начина, по който я гледаше Макс – сякаш я пиеше с очи, сякаш беше единствената жена на света, която го интересуваше.

За пръв път в живота си усети, че губи самообладание в присъствието на мъж. Бе свикнала именно тя да командва и да налага тона в общуването. Още от мига, в който бе разбрала, че момчетата са по-различни от момичетата, бе използвала вродената си сила, за да насочва представителите на другия пол по пътя, който им бе предначертала.

Но ето че бе достатъчно Макс да я погледна, за да загуби самообладание. Опита се да се държи нехайно, нещо, което винаги бе постигала с лекота, и пусна дланта му. Той я изненада, като ѝ стисна ръката.

– Ти си най-хубавата жена, която съм виждал – пророни Макс бавно.

Думите прозвучаха изтъркано, като клише, ала въпреки това Лайла усети как сърцето ѝ тупти от вълнение. Насили се да се усмихне и се дръпна.

– По-кратко, господин професоре.

В очите му се мерна раздражение – беше ядосан и на нея, и на себе си. Не беше никакъв Казанова, който сваля звезди на жените. Но и никога досега жена не го бе поставяла така на място.

– Просто констатирам факт. Сега сигурно от мен се очаква да ти плата за гледането, ала съм без пукнат цент.

– Ще го минем за сметка на домакините – усмихна се тя, вече съжалила, че е била толкова рязка и груба. – Щом се почувстваш по-добре, ще те заведа да разглеждаш населената с духове кула.

– Изгарям от нетърпение – процеди той сухо и Лайла прихна.

– Знаеш ли, Макс, имам чувството, че когато не си толкова напрегнат и притеснен, си много забавен. А сега ще сляза долу и ще те оставя да си починеш.

Наистина не си бе възвърнал силите, но и нямаше намерение да се дава толкова лесно. Стана заедно с нея. Тя бе изненадана, ала пак му се усмихна. Забеляза, че той вече не бе толкова блед, и тъй като Макс бе само три-четири сантиметра по-висок от нея, видя и че очите му се бяха прояснили.

– Имаш ли нужда от още нещо, Макс?

– Само от един отговор. Обвързана ли си с някого? Лайла вдигна вежда и пак отметна коса.

– В какъв смисъл?

– Въпросът ми, Лайла, е съвсем простичък и заслужава прост отговор.

Тя се намръщи, подразнена от назидателните нотки в гласа му.

– Ако ме питаш дали съм обвързана емоционално и сексуално с някой мъж, отговорът е „не“. В момента.

– Чудесно! – възкликна той – стана му приятно от проблесналото в очите й раздражение.

Искаше да види как ще реагира Лайла и любопитството му бе задоволено.

– Слушай, професоре, извадих те от вълните. Имам чувството, че си прекалено интелигентен, за да ми се отблагодаряваш по такъв елементарен начин.

– Какъв начин? – усмихна се и Макс.

– Като ме сваляш.

– Права си, искам да ти се отблагодаря по някакъв начин и същевременно те свалям – потвърди той, изненадан от собствените си думи.

Дали не бе изгубил разсъдък си по време на злополуката, при която наистина се бе разминал на косъм със смъртта? Известно време тя го гледа така, сякаш се канеше да го удари. После най-неочаквано се засмя звънко.

– Сигурно и сега констатираш факт. Интересен мъж си, Макс.

И безопасен, помисли си Лайла, докато внасяше подноса. Най-малкото се надяваше да е така.

## ТРЕТА ГЛАВА

Дори след като Макс уреди да му преведат пари от неговата сметка в Итака, Калхунови не искаха и да чуят той да отиде на хотел. Честно казано, Макс не настоява кой знае колко. Никой дотогава не го бе обграждал с такова внимание и грижи. Нещо повече, той никога не се бе чувствал част от такова голямо, задружно и шумно семейство. Приемаха го със сърдечно гостоприемство, което сякаш се разбираше от само себе си и на което Макс не можеше да устои.

Малко по малко ги опознаваше и започваше да ги уважава за тяхната сплотеност и различните им характери. В тази къща сякаш непрекъснато ставаше нещо и хората имаха какво да си кажат. Той бе единствено дете, беше израсъл в дом, където на любовта му към книгите се гледаше като на недостатък и сега бе неописуемо щастлив, че е сред хора, които зачитат интересите на другите.

Катрин бе автомонтърка, говореше за блокирани двигатели и цялата грееше като повечето младоженки. Аманда, оправна и организирана, бе заместник-управителка на един хотел наблизо. Сузана се бе отдала на градинарство и се грижеше за децата си. Никой не отваряше дума за баща им. Коко въртеше къщната работа, готвеше вкусни гозби и обичаше мъжката компания. Макс изтръпна само веднъж в нейно присъствие, когато тя се закани да му гледа на чаени листа.

Оказа се, че Лайла работи като екскурзоводка в националния парк „Акейдия“. Беше поспалана, обичаше класическа музика и изисканите десерти на леля си. Когато бе в настроение, се случваше да се отпусне на стола и да подпитва Макс за живота му. Или се излягаше като котка на слънце, забравяше и него, и всичко останало наоколо и се унасяше в мечти. Сетне се протягаше и пак допускаше околните в своя свят.

За Макс тя си оставаше загадка, съчетание от шеметна чувственост и непорочна чистота, от невероятна откритост и самота, в която понякога изпадаше и не позволяваше никой да я докосне.

След три дни той си възвърна силите и вече можеше да напусне Замъка. Знаеше, че бе най-разумно да си тръгне, да си купи с преведените по пощата пари еднопосочен билет до Ню Йорк и да си потърси някаква работа за през лятото.

Но не му се постъпваше разумно.

Това бе първата му лятна почивка и независимо от обстоятелствата,

при които тя бе започнала, искаше да ѝ се наслади. Харесваше му сутрин да се буди и да чува прибоя, да усеща мириса на морето. Радваше се, че след онзи злополучен ден не бе получил страх от водата. Изпитваше неопишуемо облекчение да стои на терасата, да гледа индиговото или изумруденозелено море и да вижда в далечината грамадите на островите.

Понякога рамото го наболяваше и Макс сядаше навън, та следобедното слънце да попритъпи болката. Имаше и време да чете. Сядаше за час-два на сянка и преглеждаше някой роман или биография от библиотеката на Калхунови.

Открай време гонеше някакви срокове и времето все не му достигаше. Тук, в Замъка, където всичко бе огласяно от шепота на миналото и бе изпълнено със заряда на настоящето и надеждите за бъдещето, той можеше да се наслаждава на бавно течащите дни.

Освен простичкото удоволствие, че не го притискат графици и ангажименти, изпитваше и още едно чувство – все по-голямо възхищение от Лайла.

Сутрин тя тръгваше за работа, облечена в спретнатата униформа на парка, с пишна коса, сплетена на стегната плитка. След като се прибереше вечер, си слагаше широка пола или къси панталонки, които бяха много секси. Усмиваше му се, говореше си приятелски с него, ала внимаваше да го държи на разстояние.

Макс запълваше времето, като си водеше бележки в тефтера или си играеше с децата на Сузана – Алекс и Джени, които вече показваха признаци на лятна скука. Понякога се разхождаше в градината или по скалите, правеше компания на Коко в кухнята или гледаше строителите в западното крило.

Беше му странно и неопишуемо хубаво, че може да прави каквото си поиска.

Веднъж седна на моравата, а Алекс и Джени се сгушиха от двете му страни като любопитни котета. Слънцето – обвит в мараня сребърен диск, грееше през тънката пелена на облаците. Палав и свеж, ветрецът донасяше от близкия алпинариум благоуханието на лавандула и розмарин. Из тревата танцуваха пеперуди, които с лекота се изплъзваха на Фред, хукнал да ги гони. На огънатия от стихииите дъб на хвърлей от тях някаква птичка чуруликаше упорито.

Той разказваше на малчуганите за момченце, изживяло ужасите и вълненията на Войната за независимост в Съединените щати. Съчетаваеше фактите с измислицата толкова сладкოდумно, че децата се бяха

прехласнали по него.

– Обзалагам се, че е избил цяла сюрня мръсни англичани с червени куртки – ахна възторжено шестгодишният Алекс, който имаше доста развихрено въображение.

– Точно така, цели сюрини – заприглася и Джени. Беше една година по-малка от брат си и гледаше да не пада по-долу от него в нищо. – С голи ръце.

– Но Войната за независимост не се е свеждала само до пушки и шикове. Доста битки са били спечелени с интриги и шпионаж.

Известно време Алекс умува над думите, сетне грейна:

– С шпиони ли?

– Да, с шпиони – потвърди Макс и разроши тъмната косица на момчето.

После им разказа за сърцатите Синове на свободата, организация, създадена от Самюъл Адамс, и за Бостънското чаепитие, когато младата разбунтувала се страна се опълчва срещу владичеството на Великобритания. Тъкмо бе описал как малкият му герой е изсипал чая в плитките води на пристанището в Бостън, когато видя, че Лайла върви към тях през моравата. Крачеше спокойно през тревата и с развятата си от вятъра тънка шифонена пола приличаше на грациозна циганка. Беше с разпуснатата коса, която се спускаше като водопад над тъничките презрамки на светлозелената ѝ блуза. Беше боса, на китките си бе сложила десетки тънки гривни.

Фред изтича да я посрещне, подскочи, изляя и тя се засмя. Наведе се да го помилва и едната презрамка се плъзна по рамото ѝ. После кучето хукна пак да гони пеперуди.

Лайла се изправи, вдигна бавно презрамката и продължи нататък през тревата. Още преди да бе казала нещо, Макс усети мириса ѝ – див и свободен.

– Защо сте се усамотили тук?

– Макс ни разказва една история – отвърна Джени и дръпна леля си за полата.

– История ли? – възкликна Лайла и докато сядаше на тревата, пъстроцветните мъниста на обиците ѝ се люшнаха. – И аз обичам да слушам истории.

– Разкажи и на Лайла – примоли се Джени, след което се намести по-близо до леля си и започна да си играе с гривните ѝ.

– Точно така, разкажи и на мен! – повтори и Лайла засмяна и погледна Макс с весели пламъчета в очите.

Той си каза, че тя прекрасно съзнава какво впечатление прави на мъжете.

– Докъде бях стигнал?

– Как Джим си е почернил цялото лице с корк и изсипва проклетия чай в морето – напомни му Алекс. – Още не е застрелян никой.

– Точно така.

Заради децата, ала и за да се защити от очарованието на Лайла, Макс пак се вживя в ролята на измисления Джим, качил се на фрегатата. Усещаше как въздухът е зареден с очакване. С вродена дарба, без която според него никой не би могъл да преподава, удължаваше момента на очакване, обрисуваше сладкодумно своите герои, описваше историческото събитие така, че Лайла го погледна с нов интерес и уважение.

Макар и разказът му да приключи с това, как бунтовниците бяха надхитрили британците, без да гръмне и пушка, дори жадният за кръвопролития Алекс остана доволен.

– Победили са! – възкликна той, а после скочи и нададе войнствен вик. – Аз съм от организацията на Синовете на свободата, а ти си гаден британец с червена куртка! – кресна той на сестра си.

– Мисли му сега! – извика и тя и също скочи.

– Добре се справяш, професоре – забеляза Лайла, после прилегна, опря се на лакти и го погледна с присвити очи. – Превръщаш историята в забавление.

– Тя по принцип си е забавна и не се ограничава само с дати и имена. Все пак я творят живи хора.

– А, не, ти я правиш забавна. Когато бях ученичка, искаха от нас да знаем какво е станало през 1066 година точно както искаха да зубрим таблицата за умножение. И досега не знам нито таблицата за умножение по осем, нито какво е станало през 1066 година. А, да, Ханибал май е прекарал през Алпите онези слонове.

– Е, не съвсем – усмихна се Макс.

– Видя ли? – рече тя и се протегна грациозно като котка. Отпусна глава назад, косата ѝ се разпиля върху летните треви, а презрамката ѝ пак се смъкна върху рамото. – Доколкото си спомням, задрямвах още преди да сме стигнали до Континенталния конгрес.

Макс усети, че бе притаил дъх, и си пое въздух.

– Отдавна си мисля дали да не давам частни уроци. Лайла отвори очи.

– Блазе им на учениците ти. Но я да видим знаеш ли нещо за флората и фауната – прошепна тя и изви вежда.



– Знам колкото да различа заек от петуния. Възхитена, Лайла седна и се наведе към него.

– Браво, професоре! Ако съм в настроение, можем да обменим опит.

Тя си помисли, че той изглежда много красив, както седи на огряната от слънцето трева с тенис-фланелката, с чуждите джинси и с перчем, паднал върху челото. Вече имаше загар и не бе така блед. Стори й се глупаво, че се бе притеснявала в негово присъствие. Макс бе един прекрасен човек, макар и малко объркан от обстоятелствата, и бе разбудил у нея любопитство и състрадание. За да си го докаже, Лайла го помилва по бузата.

Той забеляза палавите пламъчета в очите й и неизречената шега, заради която върху устните й играеше усмивка. После тя го целуна приятелски. Сякаш доволна от резултата, се усмихна и се отпусна назад. Макс я прегърна през кръста.

– Този път не съм полумъртъв, Лайла. Първо дойде изненадата. Той видя как тя се изписва върху лицето й, сетне се разсейва и отстъпва мястото на нехайството. По дяволите, каза си Макс и плъзна длан зад врата й. Лайла бе сигурна, че между тях няма да има нищо. Воден от наранено себелюбие, ала и от паника, той долепи устни до нейните.

Тя обичаше да се целува, да усеща как я пронизва първичната физическа наслада. Освен това харесваше Макс и също го целуна с очакването да изпита сладък гъдел и успокояваща топлина. Но не бе очаквала целувката да я проние, да я пререже през стомаха, да я парне по връхчетата на пръстите. Устните му бяха много твърди, много сериозни и много гладки.

Цветя и топло слънце. Уханието на сапун и на пот. Гладки влажни устни и зъби, които хапят лекичко. Собствената й въздишка, милувката на Макс, който впи пръсти в чувствителната трапчинка на врата й. Лайла си даде сметка, че изпитва не само удоволствие. Бе пронизана от нещо по-сладостно и не така осезаемо.

Замаяна, тя вдигна длан от килима на тревата и я прокара през косата му.

А той имаше усещането, че отново се дави, че нещо го тегли надолу, в мощни опасни води. Ала този път нямаше желание да се съпротивлява. Очарован, плъзна език по нейния и почувства загадъчния й мирис, наситен и прелъстителен.

Усети как нещо вътре в него се размърдва, надига се, набъбва, залива го с топлина и се вкопчва в гърлото му.

Лайла бе невероятно сексапилна, неприкрито сладна и по-страшна от всички жени, които бе познавал. Макс отново си представи сирена, която седи на скалите, реши се и прелъстява безпомощните мъже, за да ги унищожи с обещанието за неземни наслади.

Инстинктът му за самосъхранение се пробуди и той се дръпна от нея. Тя продължи да стои с премрежени очи и притворени устни. Едва след малко Макс си даде сметка, че още я държи през кръста, и усети под пръстите си учестения ѝ пулс. Лайла отвори бавно очи, прокара език по устните си, за да усети още веднъж вкуса по тях, и се усмихна.

– Е, доктор Куотърмейн, както виждам, бива те не само да разказваш за историята. Какво ще кажеш за още един урок?

Тя се наведе ненаситно към него, но той се дръпна като ужилен. Установи, че почвата под нозете му бе точно толкова нестабилна, както палубата на яхтата в онази нощ.

– За днес стига.

Лайла отметна коса и го погледна.

– Защо? – попита заинтригувано.

– Ами защото...

Защото, целунеше ли я още веднъж, щеше да я помилва. А ако я помилваше, както му се искаше неудържимо, щеше да пожелае и да я любя направо тук, на огряната от слънцето морава, пред очите на всички.

– Защото не искам да злоупотребявам с доброто ти отношение към мен.

– Да злоупотребяваш ли? – усмихна се тя, трогната и развеселена. – Много мило от твоя страна.

– Ще ти бъда признателен, ако не ме караш да се чувствам кръгъл глупак – каза напрегнато Макс.

– А нима те карам да се чувстваш така? – учуди се Лайла и пак се усмихна, този път замислено. – Това, че си внимателен, не те прави глупак, Макс. Ала повечето мъже, които познавам, наистина биха злоупотребили на драго сърце. Знаеш ли какво, хайде, докато не си се обидил, да влезем вътре! Ще ти покажа кулата на Бианка.

Той вече се бе обидил и тъкмо да ѝ го каже, когато последните ѝ думи извикаха в съзнанието му някакъв смътен спомен.

– Кулата на Бианка ли?

– Да. Искам да ти я покажа – вдигна тя ръка и зачака. Макс се намръщи – опитваше се да се сети откъде му бе познато името Бианка. Сетне поклати глава и помогна на Лайла да се изправи.

– Добре. Да вървим!

Вече бе разгледал част от къщата, множеството стаи, някои празни, други задръстени с мебели и кашони. Отвън сградата приличаше донякъде на крепост, донякъде на замък с лъснатите си до блясък стъкла на прозорците, с изящните портици, съчетани с издадените кули и парапети. Вътре представляваше лабиринт от тъмни коридори, от окъпани в слънце стаи, издраскани подове и лъскави парапети. Къщата вече го бе пленила.

Лайла го отведе по витата стълба при врата на последния етаж в източното крило.

– Бутни я, Макс! – помоли тя и той отвори вратата със здравето си рамо. – Все забравям да помоля Слоун да я поправи.

Хвана го за ръката и го въведе в голяма кръгла стая, чиито стени почти изцяло бяха заети от високи сводести прозорци. Върху пода се виждаше тънък пласт прах, но някой бе метнал няколко пъстри възглавници върху широкия като кушетка перваз на единия от прозорците. До него имаше старовремски лампион от цветно стъкло.

– Сигурно навремето тя е имала тук красиви вещи – започна Лайла. – За да ѝ правят компания. Обичала е да идва тук, за да бъде сама и да мисли.

– За кого говориш?

– За Бианка. Прабаба ми. Ела да видиш каква гледка! На Лайла ѝ се искаше да сподели с него възхитата си и го притегли към прозореца. От него се виждаха само вода и скали. Макс очакваше да се почувства самотен. Ала изгледът бе невероятен и зашеметяващ. Когато той долепи длан до стъклото, Лайла го погледна изненадано. И тя го бе правила безброй пъти, сякаш се пресягаше към нещо, което е извън обсега ѝ.

– Тъжно е – рече Макс, макар да бе смятал да каже, че е красиво, и се смръщи.

– Да, но понякога действа и успокояващо. Тук винаги се чувствам близо до Бианка.

*Бианка!* Името непрекъснато бумтеше в главата му.

– Леля Коко разказа ли ти вече историята?

– Не. И история ли има?

– Естествено – засмя се Лайла и го погледна изненадано. – Питам се коя ли версия ти е разправила, на Калхунови ли, или на пресата.

– Не ми е разказвала нищо – отвърна той и усети как пострадалото му слепоочие тупти лекичко.

След малко тя продължи:

– В една от последните нощи на лятото на 1913 година Бианка се

хвърлила от този прозорец. Ала духът ѝ още витае тук.

– Защо се е самоубила?

– Доста дълго е – рече Лайла и след като се настани на широкия перваз и подпря удобно брадичка върху коленете си, започна да му разказва за нещастната жена, хваната в навечерието на Първата световна война в капана на своя брак без любов.

Бианка се омъжила за Фьргюс Калхун, богат финансист, и му родила три деца. Докато карала лятото на остров Маунт Дезърт, се запознала с млад художник. От стар дневник, който намерили, Калхунови научили, че се е казвал Кристиан, но толкоз. Останалото било легенда, разказана на децата от бавачката, с която Бианка споделяла всичко.

Младият художник и нещастната жена се влюбили един в друг. Разкъсвана между дълга и сърцето си, Бианка дълго се двоумила и накрай взела мъчителното решение да напусне мъжа си. Взела някои свои лични вещи, известни като съкровището на Бианка, и ги скрила, за да са готови, когато тръгне. В багажа била и изумрудената огърлица, подарък от мъжа ѝ по случай раждането на първородния ѝ син, нейното второ дете – дядото на Лайла. Ала вместо да избяга със своя любим, Бианка се хвърлила от прозореца на кулата. И до ден-днешен никой не знаел къде са изумрудите.

– Научихме историята едва преди няколко месеца – допълни Лайла.

– Макар че аз съм виждала изумрудите.

Макс бе като замаян. Притисна пръсти към слепоочието си, за да попитърпи болката.

– Наистина ли? Тя се усмихна.

– Видях ги насън. После по време на един сеанс...

– Аха, сеанс – промълви той изнемощяло и седна.

– Ами да, сеанс – засмя се Лайла и го помилва по дланта. – Правехме сеанс и Катрин получи видение. – Макс само изсумтя гърлено и тя отново прихна. – Жалко, че и ти не беше с нас. И така, Катрин видя по време на сеанса огърлицата и леля Коко реши, че е време да ни разкаже преданието за Калхунови. За да си наясно какво става днес, ще ти кажа, че Трент се влюби в Катрин и реши да не купува Замъка. Бяхме закъсали и бяхме принудени да продадем имението. Трент предложи да превърне западното крило в хотел с името „Сейнт Джеймс“. Нали я знаеш тази хотелска верига?

Ами да, зетят на Лайла притежаваше една от най-големите хотелски вериги в страната, помисли си Макс.

– Само по име.

– Та Трент нае Слоун за ремонта и той взе, че се влюби в Аманда. Накратко, нещата се подредиха чудесно. Успяхме да запазим къщата и в бъдеще ще печелим от нея. И двете ми сестри се влюбиха. – Най-неочаквано очите ѝ помръкнаха. – Неприятното е, че историята с изумрудите се разчу и започнаха да ни досаждат обнадеждени, търсачи на съкровища и дори крадци. Само преди няколко седмици един негодник насмалко да убие Аманда, открадна и цял куп документи от семейния архив, който подреждахме, за да научим нещичко за изчезналата огърлица.

– Документи – повтори Макс и усети как на гърлото му засяда буца.

Спомни си всичко с такава сила, та имаше чувството, че вълните отново го блъскат о скалите. Калхунови, изумрудите, Бианка.

– Какво има, Макс? – Разтревожена, Лайла се наведе и долепи длан до челото му. – Пребледнял си като платно. Трябва да си починеш – реши тя. – Хайде да те заведа долу.

– Не, няма ми нищо – възрази той, после се изправи и тръгна нервно напред-назад из стаята.

Как да ѝ каже? Как да ѝ каже, след като тя му бе спасила живота и се беше грижила за него? А Макс я бе целунал! Калхунови бяха отворили дома си за него, без да се колебаят и да го питат нищо. Бяха му се доверили. Как сега да каже на Лайла, че макар и без да го иска, бе работил с хора, решили да я ограбят?

Но въпреки всичко бе длъжен да го стори.

– Лайла... – подхвана той и се обърна – тя го гледаше разтревожено и някак предпазливо. – Яхтата. Спомних си за яхтата.

На Лайла ѝ олекна и тя се усмихна.

– Чудесно. Знаех си, че ще си спомниш, ако престанеш да се безпокоиш толкова много. Защо не седнеш, Макс? Така се мисли по-добре.

– Не – отказа рязко той и отново се вторачи в лицето ѝ. – Яхтата... Човекът, който ме нае. Казва се Кофийлд. Елис Кофийлд.

Лайла разпери ръце.

– Е?

– Името не ти ли говори нещо?

– Не, защо?

Макс си помисли, че може би греши.

– Висок е към метър и осемдесет, облича се спретнато и изискано. Някъде към четирийсетте е. Тъмноруса коса, вече прошарена на слепоочията.

– Не познавам такъв човек. Макс въздъхна тежко.

– Намери ме преди около месец в университета „Корнел“ и ми предложи тази работа – да прегледам един семеен архив, да подреда, опиша и проуча документите в него. Предложи ми огромен хонорар, освен това каза, че мога да остана няколко седмици на яхтата, щял да покрие всички разноски и да ми осигури време, за да започна книгата.

– И тъй като не си малоумен, си приел предложението.

– Да, Лайла, ала тези документи... Квитанциите, разписките, писмата. Върху тях стоеше твоето име.

– Моето име ли?

– Да, името Калхун – потвърди той и пхна ръце в джобовете си. – Наистина ли не разбираш? Наеха ме, цяла седмица работих на тази яхта, проучвах семейната ви история по документите, откраднати от вас.

Тя само го гледаше. Стори му се, че бе изминала цяла вечност, докато Лайла стане от перваза.

– Какво излиза, работил си за човека, който се опита да убие сестра ми!

– Да.

Тя не сваляше очи от него. Струваше му се, че се опитва да проникне в мислите му, но когато заговори, гласът ѝ бе доста хладен.

– Защо ми го казваш чак сега?

Объркан, Макс прокара пръсти през косата си.

– Спомних си всичко едва сега, когато ми разказа за изумрудите.

– Виж ти!

– Не очаквам да ми повярваш – продължи той, забелязал ледените пламъчета в очите ѝ. – Ала наистина бях забравил всичко. Пък и когато приех предложението, изобщо не знаех за какво става дума.

Лайла продължи да го наблюдава вторачено – претегляше всяка негова дума, всяко негово движение и израз.

– Вижда ми се странно, че не си знаел за огърлицата и грабежа. Вестниците писаха за тях в продължение на няколко седмици. Трябва да живееш в пещера, за да не чуеш за това.

– Или в аудитория – прошепна Макс. Спомни си думите на Кофийлд, че е умен, но не особено досетлив, и сбърчи чело. – Ще ти кажа каквото знам и си тръгвам.

– Как така си тръгваш?

– Едва ли след всичко това искаш да остана.

Тя пак се взря в него – инстинктите ѝ се бореха със здравия разум. Въздъхна тежко и вдигна ръка.

– Мен ако питаш, трябва незабавно да разкажеш всичко на цялото семейство. А после ще решим какво да правим.

Макс присъстваше за пръв път в живота си на семейна сбирка. Баща му беше деспот, който изобщо не се интересуваше от мнението на другите. При Калхунови бе по-различно. Събираха се около голямата махагонова маса в трапезарията и бяха толкова сплотени, че за първи път от мига, когато бе дошъл на себе си в стаята на горния етаж, той се почувства едва ли не натрапник. Започна да им разказва онова, което бе обяснил и на Лайла в кулата, а те го прекъсваха от време на време с въпроси.

– Толкова ли не провери какъв е този човек? – попита Трент. – Какво излиза, хванал си се на работа при някакъв тип, когото не си виждал никога и за когото не знаеш нищо!

– Не виждах причина да го проучвам. Все пак съм преподавател, а не предприемач – възрази предпазливо Макс.

– В такъв случай сигурно няма да възразиш, ако поразпитаме за теб – намеси се и Слоун.

Макс срещна спокойно очите му, изпълнени с подозрение.

– Не.

– Вече го направих – обади се Аманда, която барабанеше с пръсти по дървената маса. Всички извърнаха очи към нея. – Видя ми се логично да звънна на един-двама души.

– Без изобщо да се посъветваш с нас! – изсумтя Лайла.

– Момичета! – скастри ги Коко. – Не започвайте пак!

– Трябваше да ни попита. Не й е работа да разпитва за Макс! – тросна се ядно Лайла.

Четирите сестри започнаха да спорят разгорещено, да изтъкват доводи и да изказват мнения. Слоун реши да не се бърка. Трент притвори очи. Макс ги загледа вторачено. Обсъждаха него, караха се, подмятаха името му през масата като топче за пинг-понг.

– Извинявайте – каза накрая, ала никой не му обърна внимание. Опита повторно и си спечели първата усмивка на Слоун. – Дявол ви взел, няма ли да престанете! – подвикна раздранено, както озаптяваше студентите, и това даде резултат.

Жените млъкнаха и го погледнаха.

– Слушай, всезнайко такъв – поде Катрин, но Макс я прекъсна.

– Не, ти слушай! Първо, защо ще ви казвам всичко от игла до конец, ако имам някакви корисни подбуди. И понеже искате да изясните що за човек съм и с какво се занимавам, защо не престанете да се

споглеждате и не се опитате да разберете?

– Защото обичаме да се споглеждаме – отвърна надутото Лайла. – И не обичаме да ни дават акъл.

– Прекалявате – намеси се отново Коко, възползвала се от кратката пауза. – И тъй като Аманда вече е проверила що за човек си, Макс, макар че е малко нелюбезно...

– Разумно е – възрази Аманда.

– Грубо е – поправи я Лайла.

Сигурно щяха да продължат да се карат, ако Сузана не бе вдигнала ръка.

– Станалото – станало. Нека чуем какво е научила Аманда.

– Както вече споменах – подхвана Аманда и стрелна с поглед Лайла, – звъннах на един-двама души. Ректорът на „Корнел“ се изказа много ласкаво за Макс. Доколкото си спомням, го описа с думите „блестящ“ и „отдаден на науката“. Смятан е за един от най-големите капацитети по американска история в страната. Дипломирал се е едва двайсетгодишен, на двайсет и пет вече е доктор на науките.

– Голям умник, няма що! – намеси се Лайла и се усмихна ведро, когато Макс се размърда на стола.

– Нашият доктор Куотърмейн – продължи Аманда – е от щата Индиана, не е женен и няма досие в полицията. Вече осем години преподава в университета „Корнел“, публикувал е доста статии, които са посрещнати добре. Последната е посветена на обществената и политическата обстановка в САЩ в навечерието на Първата световна война. В академичните кръгове е смятан за вундеркинд, сериозен, отговорен, с неограничени възможности. – Усетила, че Макс се притеснява, Аманда посмекчи тона си. – Извинявай, Макс, че съм разпитвала за теб, но не исках да излагам семейството на опасности.

– Всички ти се извиняваме, ала от два месеца имаме доста неприятности – усмихна се и Сузана.

– Разбирам ви – кимна той – нямаше намерение да им обяснява колко мрази да го наричат „вундеркинд“ – Ако научната ми биография ви вдъхва спокойствие, нямам нищо против.

– Има и още нещо – продължи Сузана. – Въпреки сведенията, които е събрала Аманда, и онова, което ни разказа ти, пак нямаме обяснение какво си правил в морето онази вечер, когато те намери Лайла.

Всички зачакаха, а Макс се опита да се съсредоточи. Сега вече му бе лесно да се върне назад в спомените си, толкова лесно, както да разкаже за битката при Бул Рън или за администрацията на Удроу Уилсън.



– Подреждах архива. Задаваше се буря, морето беше бурно. Мъчеше ме морска болест, явно не ставам за мореплавател. Реших да изляза на палубата, за да се поосвежа, и без да искам, чух един разговор между Кофийлд и капитан Хокинс. – Разказа им най-подробно какво бе научил от този разговор и как си бе дал сметка в какво го бяха въвлекли. – Бях объркан, не знаех какво да правя. Хрумна ми налудничавата мисъл да взема документите, да слеза от яхтата и да отида в полицията, което при тези обстоятелства бе, разбира се, неосъществимо. Но онези типове без друго ме спипаха. Кофийлд беше въоръжен, този път обаче бурята бе на моя страна. Излязох на палубата и рискувах – хвърлих се в морето.

– Скочил си въпреки бурята? – попита Лайла.

– Е, не беше много умно от моя страна.

– Не, проявил си смелост – поправи го тя.

– Кофийлд бе насочил пистолета си към мен, така че едва ли става дума за смелост – поясни Макс и намръщен прокара длан по превръзката върху слепоочието си.

– Както го описваш този Кофийлд, явно не става дума за същия човек – вметна Аманда и докато обмисляше догадката си, пак забарабани с пръсти по масата. – Ливингстън, онзи, който открадна архива, бе с тъмна коса и бе около трийсетгодишен.

– Значи си е боядисал косата – отбеляза Лайла и вдигна ръце. – Не може да се върне със същото име и същия външен вид. В полицията имат описанието му.

– Дано си права – вметна Слоун и върху лицето му грейна усмивка. – Надявам се този негодник да се върне, тогава да му мисли.

– Няма да му се размине току така – подкрепи го и Катрин. – Въпросът сега е какво да правим оттук нататък.

Пак започнаха да спорят – Трент обърна внимание на жена си, че точно тя няма да прави нищо, Аманда му напомни, че това е проблем на Калхунови, а Слоун се тросна разгорещено да стояла настрана. Коко оповести, че е време за бренди, ала никой не й обърна внимание.

– Той ме смята за мъртъв – пророни Макс сякаш на себе си. – И се чувства в безопасност. Сигурно е някъде наблизко, на същата яхта – „Буревестник“.

– Помниш ли я? – попита Лайла и вдигна ръка, за да покаже на другите да мълчат. – Можеш ли да я опишеш?

– До най-малките подробности – отвърна усмихнат Макс. – Това е първата яхта, на която съм се качвал.

– Ще съобщим тази информация на полицията – отсеке Трент и

огледа всички на масата, а после кимна. – Можем да проверим и ние. Дамите познават острова не по-зле, отколкото тази къща. Ако този тип е някъде наоколо, ще го намерим.

– Само да ми падне! – повтори Слоун, а след това погледна Макс и последва инстинктите си. – С нас ли си, Куотърмейн?

Изненадан, Макс премигна и се усмихна.

– Иска ли питане!

\* \* \*

Отидох в къщата на Кристиан. Сигурно поемах риск, можеше да ме срещне някой познат, но изгарях от желание да видя къде и как живее топ, какви вещи държи около себе си.

Къщата му досами водата е малка и квадратна, от дърво, а стайте са пълни с неговите платна и с уханието на терпентин. Над кухнята има слънчево таванско помещение, което му служи за ателие. Прилича ми на кукленска къщичка с нейните красиви прозорци и ниски тавани, със старите кичести дървета отпред и с тясната тераса отзад, на която можем да поседнем и да погледаме водата.

Кристиан ми е разказвал, че при отлив водата се отдръпва дотолкова, та можеш да идеш по гладките скали чак до малката горичка отсреща. Вечер въздухът е огласян от звуци. От песента на шурците, от бухането на кукумявките и плисъка на хладката вода. Там се почувствах у дома, никога през живота ми не ми е било толкова хубаво и леко. Струваше ми се, че двамата сме живели там дълги години. Когато го споделих с Кристиан, той ме притисна до себе си.

– Обичам те, Бианка – каза ми. – Исках да дойдеш. Исках да те видя в моята къща, сред моите вещи. Сега вече винаги ще те виждам тук и никога няма да се разделяме.

Идеше ми да се закълна пред него, че ще остана. Божичко, тъкмо да изрека думите, и те засядаха на гърлото ми, възпирани от дълга. Проклетият дълг! Кристиан явно го усети, защото ме целуна, сякаш искаше да скрепи тези думи.

Разполагах само с един час, който да прекарам с него. И двамата знаехме, че трябва да се върна при мъжа си и при децата, при живота, който бях избрала, преди да срещна него. Усетих как ме притиска до себе си, почувствах вкуса на устните му, колко много ме желае.

– Искам да бъда твоя – чух се как нашепвам и не се засрамих. – Милвай ме, Кристиан! Нека бъда твоя. – Притиснах се безсрамно към него, сърцето ми бумтеше като обезумяло. – Люби ме! Отведи ме в

леглото си!

Колко силно ме притисна той в обятията си, толкова силно, че останах без дъх. Кристиан обхвана с длани лицето ми и аз долових как връхчетата на пръстите му треперят. Очите му бяха почти черни. В тях се четяха безброй чувства – страст, любов, отчаяние, угризения.

– Знаеш ли колко често съм си мечтал за това? Колко много нощи съм лежал буден и съм тъгувал по тебе? – После ме пусна, прекоси стаята и застана пред моя портрет, окачен на стената. – Желая те, Бианка, всеки миг от живота си те желая. И те обичам прекалено много, за да взема нещо, което не може да бъде мое.

– Кристиан...

– Нима смяташ, че ако те докосна, после ще те пусна да си тръгнеш? – изрече вече гневно и припряно и се извърна рязко. – Неприятно ми е, че се промъкваме като грешници колкото да прекараме заедно един час, невинни като деца. Нямам силите да се откажа от теб, ала все ще намеря сили да те предпазя от стъпка, заради която само ще съжالياваш.

– Как мога да съжالياвам, че ти принадлежа?

– Вече принадлежиш на друг. Всеки път, когато се връщаш при него, си мечтая да го убия с двете си ръце ако не за друго, то защото топ може да те гледа, а аз – не. Решим ли се на тази последна стъпка, няма да ти оставя избор. Никога повече няма да се върнеш при него, Бианка. Няма да се върнеш в своя дом, в живота, който си водила досега.

Гледах го как стои между мен и моя образ, който е нарисувал, и съзнавах, че е прав.

За това и си тръгнах, за да се върна къщи, за да завържа панделка в косицата на Колин, да поиграя на топка с Итън, да избърша сълзите на Шон, който си ожули коляното. За да вечерям в потискаща учтивост със своя съпруг, който ми става все по-чужд.

Кристиан бе прав, това е истина, за която трябва да прогледна. Скоро ще дойде време, когато вече няма да съм в състояние да живея и в двата свята и ще съм принудена да избера един от тях, само един.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Хрумна ми великолепна идея – обяви Коко. Подобно на кораб, поел с пълна пара към открито море, тя нахълта в кухнята, където закусуваха Лайла, Макс, Сузана и децата ѝ.

– Браво на теб! – извика Лайла, както похапваше шоколадов сладолед. – Всеки, който е способен да мисли в този час на деня, заслужава медал.

Коко огледа грижовно като квачка саксиите с билки върху перваза на прозореца.

– И аз се чудя как не съм се сетила досега. Наистина е толкова... – подхвана пак Коко, но не успя да се доизкаже.

– Алекс ме ритя под масата.

– Не ритай сестра си, Алекс – укори го меко Сузана. – А ти, Джени, не ни прекъсвай.

– Ама аз не съм я ритал – възропта момченцето. По брадичката му течеше струйка мляко. – Тя нарочно си слага коляното пред крака ми.

– Не е вярно, мърльо такъв!

– Вярно е, гаднярко.

– Престанете и двамата – схока ги вече по-строго майка им.

След като децата се укротиха, Лайла облиза лъжичката и подкани леля си:

– Каква е чудесната ти идея, лельо Коко? По-възрастната жена си оправи косата, погледна се в стъклото на тостера и доволна от онова, което бе видяла, каза, грейнала:

– Ами за Макс. Наистина как не сме се сетили досега! Ала се тревожихме за здравето му, а и с този строеж в западното крило е малко сложно човек да си събере мислите. Има един млад строител, сутринта се разхождаше по терасата гол до кръста. Много разсейващо, нали?

Тя надзърна през прозореца на кухнята – за всеки случай.

– Жалко, че съм го изпуснала – каза Лайла и намигна на Макс. – Да не си видяла онова момче с дългата руса коса, прихваната с кожена връвчица?

– Не, този беше с тъмна къдрава коса и с мустаци. Трябва да отбележа, че има невероятно тяло. Сигурно защото по цял ден върти чука. Но шумът е много неприятен. Дано не те дразни, Макс.

– А, не – отвърна той – вече бе свикнал, че мисълта на Коко

непрекъснато скача от тема на тема. – Ще пийнеш ли кафе?

– Колко си мил! На драго сърце – отвърна лелята и седна, а Макс отиде да ѝ налее от кафето. – Направо са преобразили билиардната. Ала имат още много работа, докато завършат ремонта. Дума да няма, строителните материали, инструментите, дървеният материал много загрозяват къщата. Но си струва да потърпим още малко. – Пое чашата, която Макс ѝ поднесе, и си сложи сметана и огромно количество захар в кафето. – Та докъде бях стигнала?

– До чудесната идея – припомни ѝ Сузана и сложи ръка върху рамото на Алекс точно когато той понечи да хвърли по сестра си лъжица от овесената каша пред него.

– А, да – рече Коко и остави чашата с кафето още преди да бе отпила от него. – Хрумна им снощи, докато редях картите таро. Имам някои лични проблеми, които исках да реша, та рекох да видя какво казват картите и по онзи въпрос.

– По кой въпрос? – поиска да узнае Алекс.

– Въпрос за възрастни. На теб ще ти е скучен – намеси се Лайла и го погъделичка.

– Я намерете Фред – поръча Сузана на децата си и погледна часовника. – Ако искате да дойдете с мен, разполагате само с пет минути.

Алекс и Джени изскочиха като куршуми от стаята.

– Та стигнахме до картите таро, лельо Коко – подкани пак Лайла.

– Да. От тях научих, че в миналото е имало опасност, тя ще се повтори и в бъдещето. Неприятно, нали? – попита по-възрастната жена и погледна разтревожено двете си племенници. – Трябва да разчитате на помощта на другите, ако искате да се справите. Тази помощ ще дойде от две посоки. Първата е свързана с ума и мисленето, втората е физическа... И може да породи насилие. – Явно притеснена, Коко се свъси. – Не мога да кажа кой е физическият източник на помощта, въпреки че ако се вярва на картите, тя ще дойде от човек, когото познаваме. Помислих си, че сигурно от Слоун... Така де, той сякаш е излязъл от някой уестърн. Ала после се оказа, че греша. Сигурна съм, че не е той. Колкото до помощта, свързана с ума, тя, както вече сте се досетили, ще дойде, разбира се, от Макс.

– Че от кого друг! – възкликна Лайла и когато видя, че той се размърдва притеснено на стола, го помилва по ръката. – Геният, когото сме подслонили.

– Не се заяждай! – каза Сузана и стана да занесе купичките в мивката.

– Той знае, че го харесвам не само защото ни е такъв умен. Нали, Макс?

Младият мъж се притесни до смърт, че ще се изчерви като рак.

– Ако прекъсваш непрестанно леля си, ще закъснееш за работа.

– Аз също – натърти Сузана. – Та кажи най-после, лельо Коки, какво ти е хрумнало.

Възрастната жена отново понечи да отпие от кафето, но и този път остави чашата.

– Хрумна ми той да свърши работата, за която са го наели онези негодници – да проучи историята на Калхунови – обясни тя усмихната и разпери ръце със старателно поддържан маникюр. – Да научи възможно най-много за Бианка, Фъргюс, всички. Ала по поръчка не на онзи никаквец Кофийлд, а на нас.

Лайла се замисли.

– Вече прегледахме архива.

– Но не и с обективното око на Макс – той все пак е учен! – изтъкна Коко. Вече го харесваше и го потупа по рамото. Освен това бе „видяла“ в своите карти, че Макс и Лайла сякаш са родени един за друг. – Сигурна съм, че ако се заеме, ще стигне до прекрасни хипотези.

– Идеята ти наистина е добра – подкрепи я Сузана и се върна на масата. – Какво ще кажеш, Макс?

Той се замисли. Изобщо не вярваше на картите таро, ала не искаше да обижда чувствата на Коко. Пък и както и да бе стигнала до тази идея, тя бе доста разумна. Така Макс щеше да им се отплати за вниманието и да си намери повод да остане още няколко седмици в Бар Харбър.

– И аз искам да помогна с нещо. Дори с информацията, която дадох на полицията, е твърде възможно да не открият Кофийлд. Докато всички го търсят, бих могъл да се съсредоточа върху Бианка и огърлицата.

– Браво! – възкликна Коко. – Знаех си, че мога да разчитам на теб!

– Смятах да прегледам библиотеката и теченията на вестниците и да поговоря с по-възрастните жители, но Кофийлд категорично отказа. – Колкото повече мислеше, толкова повече му харесваше да работи самостоятелно по разследването. – Твърдеше, че държал цялата информация да е почерпена от „негови“ си източници, от семейния архив. Явно не можеше да ми даде свобода на действията, защото щях да открия истината.

– Сега вече имаш свобода на действията – вметна Лайла. Беше й забавно да го гледа как мисли напрегнато. – Ала мен ако питаш, едва ли ще намериш огърлицата в библиотеките.

– Затова пък там сигурно ще открия снимка на тази огърлица или нейно описание.

– Вече ти я описах – усмихна се тя.

Макс не вярваше особено на разните сънища и видения и само сви рамене.

– Въпреки всичко не е изключено да се натъкна на нещо, за което да се заловим. И при всички положения ще намеря материали за Фъргюс и Бианка Калхун.

– Както гледам, доста работа ще ти се отвори – вметна Лайла, без да се засяга, задето отхвърля вратата ѝ в мистичното, после стана от масата. – Ще ти трябва кола, за да се придвижваш по-лесно. Защо не ме закараш до работата и не използваш моя автомобил?

Макс пък бе подразнен, че Лайла не вярва в изследователските му способности, и прекара в библиотеката дълги часове. Както винаги, се чувстваше в свои води сред купчините книги, нашепващата тишина, с бележника от едната му страна. За него научните изследвания бяха не по-малко интересни от детективските – и в науката трябваше да разбулва загадки, макар че следите не бяха така интригуващи като пистолет, от чието дуло се вие пушек, или кървава дияра.

Но въоръжен с търпение, ум и вещина, той се стремеше към своята цел точно както следователя, който търси отговор.

Баща му открай време бе разочарован, че синът му проявява влечение към такива места. Дори като момче Макс бе предпочитал умствените пред физическите усилия. Не бе поел щафетата от баща си и не се бе прославил в отбора на гимназията по американски футбол, не бе добавил нови купи върху полицата.

Мразеше спорта, мразеше и лова и последния път, когато баща му го заведе насила, се върна не с дивеч, а с тежка астма. Дори сега, след толкова години, помнеше как бе чул от болничната стая изпълнения с отвращение глас на баща си: „Много е кекаво това момче. Не го разбирам. Предпочита да чете, вместо да яде. Всеки път, когато се опитам да го направя мъж, хленчи като някаква бабичка.“ Макс се беше преборил с астмата. Бе постигнал и доста в този живот, макар че баща му сигурно и сега нямаше да приеме, че е станал истински мъж.

Отърси се от мрачните спомени и отново се върна към своето изследване.

Наистина намери сведения за Фъргюс и Бианка. В познатия уют на библиотеката започна да си води бележки, усетил как вълнението му става все по-голямо.

Научи, че Фъргюс Калхун се бе издигнал със собствени сили, че бе ирландец имигрант, който с много твърдост и упоритост бе натрупал богатство и влияние. Пристигнал в Ню Йорк през 1888 година млад и беден и като множеството други имигранти, идващи на цели талази на Елис Айланд, бил преизпълнен с амбиции. За петнайсет години построил истинска империя. И се гордеел с нея.

Вероятно за да погребее спомена за сиромашката си младост, общувал само със заможни хора и благодарение на своите пари и желязна воля си пробил път в обществото. Именно във висшето общество се запознал с Бианка Мълдун, издънка на стар прочут род, притежаващ по-скоро аристократично потекло, отколкото пари. Построил Замъка, за да засенчи другите богаташи с вили на острова, и след година се оженил за Бианка.

Възходът му продължил и след това. Империята му се разширявала, семейството му също се увеличило, след като се родили трите му деца. Несметните му богатства не пострадали дори след скандала, избухнал, когато през лятото на 1913 година жена му се самоубила.

След смъртта ѝ Фъргюс Калхун се затворил в себе си, ала въпреки това продължил да упражнява от Замъка своята власт и влияние. Дъщеря му останала стара мома и дотолкова се отчуждила от баща си, че отишла да живее в Париж. След като се забъркал в някаква любовна история с омъжена жена, малкият му син избягал на Карибите. Големият му син Итън се оженил и имал две деца, Джадсън, бащата на Лайла, и Кордилия Калхун, днес известна като Коко Макпайк.

Итън загинал в морска катастрофа. Последните години от дългия си живот Фъргюс прекарал в лудница, където бил пратен от роднините си, след като започнал да избухва за щяло и не щяло и да се държи странно.

Макс си помисли, че историята наистина е интересна, но е могъл да научи повечето подробности и от трите сестри и тяхната леля. Трябваше му още нещо, някаква дреболия, която да го тласне в друга посока.

Намери я в окъсан, покрит с прах том, озаглавен „Летуване в Бар Харбър“.

Книгата бе толкова повърхностна и лошо написана, че той понечи да я затвори. Ала изследователят в него надделя и той продължи да чете, както четеше слаба курсова работа на студент. Авторът заслужаваше най-много тройка. Никога през живота си Макс не се бе натъквал на толкова много суперлативи, струпани върху една единствена страница. Пищен до прелестен, великолепен до вълшебен. Авторът явно бе боготворил богатите и прочутите и ги бе смятал едва ли не за царски особи.



Макс се смръщи от претрупаността на стила, но продължи да чете.

Цели две страници бяха посветени на някакъв бал, организиран през 1912 година в Замъка. Авторът очевидно беше сред поканените на него, защото го описваше до най-малките дреболии, като се започне от тоалетите и се стигне до менюто. Бианка Калхун била облечена в извезана тясна рокля от златиста коприна, общита от кръста надолу с мъниста. Цветът ѝ подчертавал тициановата ѝ коса. А върху дълбокото деколте изпъквали... изумрудите.

И те бяха описани много подробно и точно. Макс успя да си ги представи въпреки обилието от помпозни прилагателни и отклоненията, плод на романтичното въображение на автора. Както си водеше бележки, отгърна страницата и ахна.

Видя стара фотография, вероятно преснимана от вестник. Бе излиняла и неясна, ала той веднага разпозна Фъргюс – лицето му бе сурово и вгълбено, както върху портрета на Калхунови над камината във всекидневната. Но Макс затаи дъх, щом съгледа жената, седнала пред Фъргюс.

Въпреки некачествената снимка си личеше, че Бианка е била неземно хубава. А Лайла направо бе нейна двойничка. Порцелановата кожа и източеното вратле изпъкваха още повече от прическата – гъстата ѝ коса бе вдигната на висок кок. Той бе сигурен, че огромните ѝ очи са били зелени. В тях не се четеше смях, въпреки че устните бяха извити в усмивка.

Дали наистина съзираше тъга в лицето ѝ, или то просто бе романтично?

Бианка седеше на изискан дамски стол, а мъжът ѝ стоеше зад нея, макар че бе положил длан не върху рамото ѝ, а върху облегалката на стола. И въпреки това на Макс му се стори, че в стойката му се долавя нещо властно, собственическо. Бяха в официални дрехи – Фъргюс в колосана риза и изгладен костюм, крехката Бианка – в набрана рокля. Фотографията беше с надпис: „Господин и госпожа Фъргюс Калхун, 1912 година“.

Около вратлето на Бианка, сякаш предизвиквайки времето, блещукаха изумрудите на Калхунови. Огърлицата бе точно такава, каквато я бе описала Лайла – два прелестни наниза и един огромен изумруд на долната с формата на сълза. Бианка ги носеше със спокойствие, превръщайки пищния лукс в изисканост и само засилващо нейната прелест.

Макс прокара пръст първо по единия наниз, сетне и по другия, почти сигурен, че ще усети колко гладки са скъпоценните камъни. Сега разбираше защо такива камъни се превръщат в легенда, защо преследват

въображението на хората и подклаждат тяхната алчност.

Без да съзнава какво прави, докосна и лицето на Бианка и се замисли за жената, която го бе наследила.

Тези две жени също преследваха въображението и възпламеняваха кръвта на мъжете.

Лайла спря на пътеката в парка, за да даде възможност на хората от последната група да направят снимки и да си починат. Близо осем часа не бе подвивала крак и бе извървяла същия път цели осем пъти – всъщност шестнайсет, ако броеше и връщането.

Ала не бе уморена. И се стараше да говори интересно, а не като по учебник.

– Много от растенията на острова се срещат най-вече в северните райони – започна тя. – Някои са останали на териториите, освободени преди десет хиляди години от ледниците. По-новите видове са пренесени през последните двеста и петдесет години от Европа.

С присъщото си търпение отговори на въпросите и се опита да отклони вниманието на някои от децата в групата, за да не тъпчат дивите цветя, а на онези, които проявяваха интерес, разказа по-подробно за местната флора и фауна. Показа им и златника и нацъфтелите камбанки. Това бе последната ѝ група за този ден, но Лайла ѝ отдели същото време и внимание, както на първата.

Обичаше да се разхожда покрай морето, да слуша шепота на камъчетата, носени с прибой, или кънтящите писъци на чайките, да открива заедно с туристите малките съкровища в локвичките, останали след отлива.

Дъхавият ветрец донасяше със себе си откоleshния загадъчен мирис на море. Тук скалите бяха гладки и плоски, лъснати до блясък от търпеливите отливи и приливи на водата. Тя виждаше как блещука кварцът, спуснал се на дълги бели реки по черния камък. Лятното небе беше наситено-синьо, почти без облачета. Под него се плъзгаха лодки, подрънкваха шамандури, подскачаха оранжевите тапи на ограничителните въжета.

Лайла се сети за яхтата – „Буреносец“, и макар, както при всяка обиколка с туристическа група, да огледа морето, не видя нищо друго освен източени екскурзионни корабчета и лодки на рибари, излезли да ловят омари.

Усмихна се, забелязала, че по пътеката в парка към тях върви Макс. Идваше, разбира се, навреме, както и бе очаквала. Тя усети как бавно я залива топлина, когато той вдигна поглед и се взря в лицето ѝ. Имаше

наистина невероятни очи, напрегнати и сериозни, и малко срамежливи.

Както винаги, щом го видеше, на Лайла ѝ се прииска да го подразни, а и да го помилва – интересно съчетание от чувства, каквито не бе изпитвала към никого досега.

Макс си помисли, че тя изглежда много изискана в униформата с мъжка кройка над женствените форми и златните обици с кристали. Дали съзнаваше колко е прелестна върху фона на морето, люшнало се зад гърба ѝ? – В тази зона – продължи Лайла да обяснява – животът се е приспособил към ритъма на приливите и отливите. Най-високите приливи и най-ниските отливи са през пролетта, когато разликата в морското равнище е близо четири метра.

Тя продължи с ведрия си, вдъхващ спокойствие глас и разказа за животните в тази зона, как оцеляват и с какво се хранят. Край групата се плъзна чайка, която кацна на една скала наблизко и загледа туристите с приличното си на мънисто, изпълнено с очакване око. Зашракаха фотоапарати. Лайла се надвеси над една локвичка, останала след отлива. Пленен от разказа ѝ за живота в отливната зона, Макс също се приближи и погледна.

Имаше дълги пурпурни ивички, които приличаха на ветрило и които, както обясни тя, били морски водорасли, а децата в групата се разпищяха, когато Лайла каза, че водораслите можели да се ядат сурови или сварени. В тъмната локвичка тя откри какви ли не животинки, които, както поясни, чакали прилива, за да се върнат в морето.

Посочи с дълъг красив пръст водните анемонии, които приличаха по-скоро на цветя, отколкото на животни, и мъничките охлювчета, които ги дебнеха. Показа и мидичките и моллюските. Говореше ту като специалистка по морската фауна, ту като обиграна актриса. Признателната публика я обсипваше с въпроси. Макс забеляза как един тийнейджър я зяпа прехласнато и му домъчня за него.

Лайла отметна плитката си зад рамо и приключи обиколката с думите, че туристите можели да получат повече информация в централната сграда на парка. Неколцина от групата тръгнаха по лъкатушната пътека към изхода, други останаха още малко, за да направят снимки. Тийнейджърът започна да разпитва надълго и нашироко за локвичките, останали след отлива, и за дивите цветя, макар и да личеше, че не би погледнал два пъти див заек или птица. Когато вече не се сещаше какви още въпроси да зададе, тръгна без особено желание след майка си, която го подкани да побърза.

– Няма да забрави скоро тази разходка сред природата – отбеляза

Макс.

Лайла само се усмихна.

– Надявам се всички да запомнят нещичко. Радвам се, че успя да дойдеш, професоре.

Последва инстинктите си и го целуна нежно по устата. Тийнейджърът се обърна, видя ги и го жилна люта ревност. А Макс бе направо замаян.

– Е, как мина денят? – попита тя, след като се дръпна.

Нима имаше жена на света, която след подобна целувка очаква той да продължи разговора, сякаш не е било нищо? Тази жена явно бе в състояние да иска такова нещо от него.

– Интересно – отвърна Макс с въздишка.

Лайла тръгна по пътеката към централната сграда. Извила вежда, се обърна и попита:

– Идваш ли?

– Да – отвърна той, после пхна ръце в джобовете си и пое след нея. – Бива си те.

– Е, благодаря! – засмя се тя леко и сърдечно.

– Имах предвид... в работата.

– Така те и разбрах. – Лайла го хвана под ръка. – Жалко, че пропусна първите двайсет минути от последната обиколка. Видяхме две аспиденосиви дяволици и орел рибар.

– Откога си мечтая да видя дяволица! – отбеляза Макс и тя се разсмя отново. – Маршрутът на обиколката винаги ли е един и същ?

– Не, променям го. Сред любимите ми маршрути е Йорданското езеро, понякога оставаме и в централната сграда или вода хората нагоре в планината.

– Така сигурно не ти доскучава.

– Никога не ми доскучава, иначе нямаше да стоя тук и ден. Дори по един и същ маршрут виждаш най-различни неща.

Уж твърдеше, че е флегматична, а крачеше без усилие по пътеката, като непрекъснато се оглеждаше да не изпусне нещо интересно – лишеи по скалите, политнало врабче или рядко цвете. Харесваше благоуханието тук, морето, останало зад тях, зелената миризма на дърветата, които ставаха все по-гъсти и вече скриваха гледката.

– Не се бях сетил, че работата ти изисква по цял ден да си на крак.

– Затова и предпочитам през останалото време да седя и да се излежавам. – Лайла отметна глава и го погледна. – Другия път, когато имам свободен следобед, ще те разведа и ще ти разкажа по-подробно. Така да

се каже, ще убием с един куршум два заека. Ще погледаме морето и ще потърсим онова приятелче – Кофийлд.

– Не се бъркай в тези неща! Опасно е – отсече Макс, спомнил си фанатизма в гласа на Кофийлд. – Този тип е неуравновесен. И не си поплюва. Вече е стрелял по сестра ти и по мен. Недей да дърпаш дявола за опашката!

– Това е семеен проблем и те моля да не ми казваш какво да правя.

– Проблемът вече е и мой, откакто по време на онази буря се хвърлих в морето. – Бе застанал в шарената сянка и сложи ръце върху раменете й. – Не си чула, Лайла, какво каза Кофийлд онази вечер – че нищо нямало да го спре да вземе огърлицата. Говореше съвсем сериозно. С него трябва да се заеме полицията, а не няколко жени, които...

– Които какво? – прекъсна го Лайла с гневни пламъчета в очите.

– Които са прекалено обвързани емоционално, за да действат предпазливо.

– Аха! – кимна бавно тя. – Значи вие със Слоун и Трент, големите храбри мъже, ще закриляте нас, беззащитните клетки женици.

– Не съм казвал, че сте беззащитни.

– Ала прозвуча така. Знаеш ли какво, професоре, в рода на Калхунови още не е имало жена, която да не може да се оправя сама и да не излезе на глава с всеки мъж, изпречил й се на пътя. Включително и с гениите и с неуравновесените крадци на бижута.

– Ето на! – възкликна Макс и вдигна ръце, после пак ги сложи на раменете й. – Реагираш съвсем емоционално, без капчица логика или мисъл.

Лайла присви гневно очи.

– Искаш ли да видиш емоционална реакция?

– А, не, благодаря.

– Тогава си мери думите и следващия път помисли хубавичко, преди да ми казваш да не се бъркам в нещо, което засяга само мен.

Тя го подмина като хала и продължи нататък към централната сграда, откъдето долитаха гласове.

– По дяволите, не искам да пострадам.

– И аз не искам. Не понасям болка. Но нямам намерение и да стоя със скръстени ръце, докато някой крои да задигне нещо, което е мое.

– Полицията...

– Не ни помогна кой знае колко. Поне досега – тросна се Лайла. – Знаеш ли, че Интерпол вече петнайсет години издирва Ливингстън, или както там се представя? Не успяха да го открият, след като той стреля

по Аманда и открадна семейния архив. Ако Кофийлд и Ливингстън са един и същи човек, сме длъжни да браним онова, което ни принадлежи.

– Дори и с цената на това, да ти пръснат мозъка?

Тя го погледна през рамо.

– Аз ще се тревожа за своя мозък, професоре. А ти се грижи за твоя.

– Не съм никакъв гений – изпелтечи той и най-неочаквано Лайла се усмихна.

Върху лицето му се четеше такова отчаяние, че тя забрави за гнева си.

– Благодарна съм ти за загрижеността, Макс, ала наистина е излишно да се безпокоиш. Защо не поседнеш на зида, ще ида да си взема нещата. Ей сега се връщам.

Остави го да си мърмори едва чуто. Макс искаше само да я предпази. Какво толкова бе направил? Държеше на нея. В края на краищата му бе спасила живота. Свъсен, приседна на зида. Около сградата бе същинско гъмжило от хора, някои влизаха, други излизаха. Пищяха деца, теглени, влачени или носени от родителите си към колите. Семейства се разхождаха, хванати за ръце, или четяха пътеводители. Омари, сварени заедно с черупките, бяха оставени да се сушат на слънцето.

Макс погледна китката си и с изненада видя, че има лек загар. Даде си сметка, че нещата се променят. Ето на, имаше слънчев загар. Не трябваше да спазва срокове, да гони график. Бе въввлечен в една загадка, при това с невероятно сексапилна жена.

– Леле, колко самодоволен изглеждаш! – възкликна Лайла и намести дръжката на дамската си чанта върху рамото.

Той я погледна и се усмихна.

– Така ли?

– Ами да, като котарак, захапал птичка.

Макс се изправи, прегърна я и я целуна право по устата. Вложи в тази целувка всичките си нови смайващи чувства. А колкото до Лайла, тя усещаше, че той е обзет по-скоро от щастие, отколкото от сласт. Беше объркана. Или май не можеше да мисли трезво, защото устните му се плъзгаха толкова сладостно върху нейните? Не бе в състояние да му устои. Вече бе забравила какво я бе подразнило преди малко. Сега знаеше само, че бе приказно, направо божествено да стои с него на слънчевия вътрешен двор и да усеща как сърцето му тупти до нейното.

Макс откъсна устни, а Лайла отвори бавно очи и въздъхна блажено. Той ѝ се усмихваше и при вида на щастливото му изражение тя също се засмя. Не знаеше какво да прави с нежността, която ѝ вдъхваше, и го

помилва по бузата.

– Не че се оплаквам – подхвана Лайла, – но за какво ме целуна?

– Просто ми се прииска.

– Чудесна първа стъпка.

Засмян, Макс я прегърна през раменете и двамата се запътиха към паркинга.

– Не съм вкусвал по-сексапилна уста от твоята.

Не забеляза как очите ѝ помръкват. Ала дори и да го бе забелязал, тя нямаше да може да обясни причината. Станеше ли дума за секс, Лайла неизменно се опитваше да се отърси от разочарованието. Мъжете най-често я възприемаха точно така, но тя не виждаше защо да се разстройва заради това тъкмо сега, когато ѝ бе толкова приятно.

– Радвам се, че си останал доволен – каза весело. – Защо не караш ти?

– Добре, ала първо искам да ти покажа нещо. – Намести се на шофьорското място и извади кафяв плик. – Прегледах в библиотеката доста книги. В историите и биографиите твоего семейство се споменава често. Мисля, че открих нещо, което ще те заинтересува.

– Браво на теб! – похвали го Лайла и се протегна – много ѝ се искаше да си подремне.

– Направих копие на една снимка на Бианка.

– Снимка ли? – ахна тя. – Наистина ли? След като починала, Фъргюс унищожил всички нейни снимки и аз не съм я виждала никога.

– А, не, виждала си я! – Той извади от плика копието и ѝ го показа. – Всеки път, когато се гледаш в огледалото.

Лайла не каза нищо, само се вторачи в некачественото копие и вдигна ръка към лицето си. Същата брадичка, същата уста, нос, очи. Запита се дали тъкмо заради това не усеща такава силна връзка с Бианка и почувства, че се просълзява.

– Била е хубава – каза тихо Макс.

– И толкова млада – прошепна като въздишка тя. – Умряла е по-млада от мен сега. На тази снимка вече е била влюбена. Личи ѝ по очите.

– С изумрудите е.

– Да, виждам. – И Лайла като него прокара пръст по огърлицата. – Сигурно ѝ е било много тежко, била е обвързана с един мъж, а е обичала друг. И тези изумруди... Символ на властта на съпруга ѝ върху нея, напомняне за децата ѝ.

– Така ли ги възприемаш – като символ?

– Да. Според мен чувствата ѝ към изумрудите са били ужасно силни. В противен случай едва ли е щяла да ги скрие. – Тя пхна снимката обратно в плика. – Днес си свършил добра работа, професоре!

– Това е само началото!

Лайла го погледна и преплете пръсти с неговите.

– Обичам всички начала. В тях са заложени безброй възможности. Хайде да идем вкъщи и да покажем снимката на всички! Преди това обаче ще спрем на едно-две места.

– Къде?

– Време е за още едно начало. Имаш нужда от нови дрехи.

Макс мразеше да пазарува. Каза ѝ го, повтори го твърдо няколко пъти, ала Лайла не му обърна внимание и блажено тръгна да обикаля от магазин на магазин. Той настоя да си вземе една тенис-фланелка в електриков цвят, но после се отказа – видя, че с нея е пременен един омар, сложен на витрината и облечен като оберкелнер.

Лайла не се притесняваше от продавачките, избираше стоките и ги купуваше ведро и спокойно. Повечето я познаваха и се обръщана към нея на име, а тя уж между другото им описваше Кофийлд и ги питаше дали не са го виждали.

– Всичко ли купихме? – поинтересува се с умолителен тон Макс и Лайла пак прихна – бяха излезли навън, на тротоара, гъмжащ от хора в ярки летни дрехи.

– Почти – отвърна тя и го погледна. Личеше, че е много притеснен. И невероятно хубав. Едвам държеше пликовете с покупките, косата му падаше в очите. Лайла вдигна кичура. – Какво ще кажеш за бельо?

– Ами аз, такава...

– Хайде, хайде! Ей тук има един магазин със страхотни неща. Слипове с десени като тигрови шарки, с мръсни думички, червени сърчица...

– И дума да не става! – отсече той и спря като попарен.

Никак не бе лесно човек да излезе на глава с него, ала тя запази самообладание.

– Прав си. Такива работи изобщо не ти отиват. Ще вземем от хубавите снежнобели слипове, които вървят по три в опаковка.

– Не може да ти се отрече, че за жена, която няма братя, разбираш доста от мъжко бельо. – Макс ѝ подаде половината пликове. – Мисля, че ще се оправя и сам.

– Както кажеш. През това време аз ще позяпам витрините.

Бързо се залиса по една витрина, отрупана с кристали с какви ли не



цветове и размери. Бяха окачени на метални нишки и хвърляха зад стъклото пъстроцветни дъги. Зад тях бяха изложени накити ръчна изработка. Лайла тъкмо се канеше да влезе вътре и да се попазари за едни обици, когато някой я блъсна в гърба.

– Извинявайте! – рече припряно човекът зад нея. Тя видя едър мъж с почерняло от слънцето и вятъра лице и прошарена коса. Нещо във воднистите му очи я накара да направи крачка назад. Но въпреки това сви рамене и се усмихна.

– За нищо.

Тъкмо се канеше да влезе в магазина, когато забеляза на няколко крачки от себе си Макс – гледаше я вцепенен. После се завтече към нея с израз, при вида на който Лайла притаи дъх.

– Макс!

Той я бутна силно вътре в магазина.

– Какво ти каза? – тросна й се с тон, от който тя го изгледа с разширени очи. – Ако този негодник те докосне и с пръст...

– Успокой се – изшушука Лайла, защото повечето хора в магазина вече ги гледаха. – Нямам представа за какво говориш.

Макс едвам се сдържаше от гняв, кръвта му бе кипнала. Очите му мяха такива искри, че повечето туристи побързаха да излязат от магазина.

– Видях го да стои до теб.

– Онзи мъж ли? – Озадачена, тя погледна през витрината, ала мъжът отдавна се бе скрил. – Просто ме бутна. През лятото по улиците е страхотна навалица, не можеш да се разминеш.

– Каза ли ти нещо? – попита той, без дори да забелязва, че бе стиснал юмруци. – Да не те е наранил?

– Не, разбира се. Хайде, ела да седнем – каза мило Лайла и успя да го изведе. Но вместо да седне на някоя от пейките покрай улицата, Макс криеше Лайла зад себе си и оглеждаше тълпата. – Ако знаех, че ще изпаднеш в такова състояние само защото си отишъл да си купуваш бельо, нямаше да настоявам.

– Това беше Хокинс – изрече той мрачно, в очите му проблясваше ярост. – Онези двамата още са тук.

## ПЕТА ГЛАВА

Лайла не знаеше какво да прави с Макс. Седеше сама в златистата светлина на лампата в стаята в кулата и гледаше как нощта се спуска бавно над водата и скалите. И си мислеше за Макс. Не бе чак толкова простодушен, колкото ѝ се бе сторило в началото.

В един момент той бе срамежлив и притеснителен. В следващия силен и могъщ като викинг, очите му мятаха искри, а в чувствената му уста се четеше гняв. Тази метаморфоза бе озадачаваща и прелестна и изваждаше Лайла от равновесие, нещо, което не ѝ бе особено приятно.

След като видя човека, когото нарече Хокинс, Макс буквално я завлече при колата, като непрекъснато ругаеше тихичко, наблъска я вътре и отпраши. Тя предложи да проследят Хокинс, но той моментално отхвърли идеята. Когато се върнаха в Замъка, се обади в полицията и съобщи информацията спокойно, сякаш четеше на студент списъка с препоръчителните книги. После седна да се съвещава със Слоун и Трент.

Властите още не бяха открили яхтата на Кофийлд, не бяха установили и самоличността на Кофийлд и Хокинс, чието описание им бе дал Макс.

На Лайла всичко ѝ се струваше донемайкъде сложно. Крадци, прикриващи се под чужди имена, Интерпол. Предпочиташе простичките неща. Не, не скучните, а простите. Животът бе прекрасен, докато журналистите не се влюбиха в изумрудите на Калхунови, а после всичко се бе усложнило още повече с появата на Макс.

Ала все пак беше доволна, че той бе изникнал в живота ѝ. И тя не знаеше защо. Никога не бе смятала, че умните, срамежливи мъже са нейният тип. Обичаше мъжете просто защото бяха мъже. Това вероятно бе последица от факта, че почти цял живот беше живяла в женско обкръжение. Но когато се срещаше с някого, обикновено очакваше да се забавлява и да си прекара добре. Да бъде с човек, с когото да танцува и да се залива от смях. Открай време си мечтаеше да се влюби в някой безгрижен весел мъж, с когото да заживее безгрижно и весело.

Строгите университетски преподаватели с техните старомодни представи за кавалерството и сериозни умове не отговаряха на изискванията ѝ.

И въпреки това Макс бе толкова мил и симпатичен. А когато я целуваше, Лайла не усещаше нищо умозрително и трезво в милувките му.

Тя се усмихна и пак се запита какво да прави с доктор Максвел Куотърмейн.

– Здравсти! Знаех си, че ще те намеря тук – рече Катрин, след като надзърна през вратата.

– Явно ставам предсказуема. – Доволна, че вече не бе сама, Лайла подви нозе върху канапетото до прозореца, за да направи място на сестра си. – Как сте, госпожо Сейнт Джеймс?

– Почти приключих с онзи проклет автомобил – въздъхна Катрин и се намести до сестра си. – Освен това днес си скъсах нервите с електрическата система на друга кола, имах и два реглажа. – Бе уморена, нещо, което ѝ се случваше рядко, затова затвори очи и реши да си легне рано. – Пък и цялата тази дандания вкъщи. Божичко, да се сблъскаш с един от онези типове, които полицията издирва!

– Проклятието и благословията на малките градчета.

– Поразходих се, преди да се прибера – каза Катрин и разкърши рамене. – Ходих до Хълс Коув.

– Не бива да се мотаеш сама.

– Само погледах – подметка нехайно сестра ѝ. – Ала не видях нищо. Храбрите ни мъже отидоха също да поогледат.

Лайла усети как най-неочаквано я пронизва тревога.

– И Макс ли е с тях?

Катрин се прозина и отвори очи.

– Ами да. Ето че си имаме трима мускетари, които да бдят над нас. Има ли нещо по досадно от мъже, които смятат, че жените не стават за нищо?

– Да – зъб, който те боли – отвърна разсеяно Лайла, който бе доста притеснена, макар и да не искаше да си признае. – Мислех, че Макс ще се ограничи с проучването в библиотеката.

– Е, сега вече е едно от момчетата. Не се безпокой, скъпа. Ще се оправят.

– За Бога, той е преподавател по история. Ами ако загазят?

– Макс е по-издръжлив, отколкото изглежда.

– Откъде знаеш?

Притеснена, Лайла стана и започна да кръстосва из стаята. Катрин бе изненадана, че вижда сестра си толкова нервна, и вдигна вежда.

– Ами знам, защото е скочил от яхтата в бурното море и почти се е добрал до брега, въпреки че онзи е стрелял по него и куршумът го е одраскал. И само след ден отново беше на крака, макар и да не изглеждаше много добре. В уж спокойните му очи се долавя нещо волево.

Симпатичен ми е.

Лайла разкърши притеснено рамене.

– Той е симпатичен на всички.

– След онова, което Аманда научи за него – че бил едва ли не дете чудо, човек очаква да е някакъв надут сухар. А той не е такъв. Симпатяга е. Леля Коко е готова едва ли не да го осинови.

– Да, симпатяга е – съгласи се Лайла и отново седна.

– И не искам да си изпати заради криворазбраната си благодарност.

Катрин се наведе и се взря в очите ѝ. Видя, че сестра ѝ е притеснена не на шега, и се усмихна.

– Знам, ти си мистичката тук, но май долавям някакви вибрации.

Това с Макс сериозно ли е?

– В какъв смисъл сериозно? – попита Лайла, съвсем изнервена от тази дума. – Разбира се, че не. Просто го харесвам и се чувствам донякъде отговорна за него. – А когато ме целува, направо се разтапям, помисли си тя, ала се въздържа да го сподели с Катрин. – Приятно ми е с него – добави бавно и се намръщи.

– Много е хубав.

– Виж я ти нея! Бива ли да говориш така! Вече си омъжена.

– Но не съм сляпа. Има нещо неотразимо в умния му, романтичен и начетен поглед. Нали?

Лайла се облегна. Сега вече в очите ѝ проблеснаха весели пламъчета и тя се усмихна.

– Да не чиракуваш за сватовница при леля Коко?

– А, просто питам. Толкова съм щастлива, че искам на всички да им е хубаво.

– И аз съм щастлива – каза Лайла и дълго се протяга. – Твърде ленива съм, за да не съм щастлива.

– Да ти кажа, и мен напоследък нещо ме мързи. Имам чувството, че мога да спя цяла седмица. Ще ида да си легна, и бездруго Трент го няма, нали отиде да се прави на Шерлок Холмс.

Понечи да стане, ала изгуби равновесие и отново седна. Лайла скочи като попарена и се надвеси над нея.

– Добре ли си?

– Просто се изправих много рязко – отвърна Катрин и вдигна ръка към замаяната си глава.

– Дишай бавно! Няма страшно! – подкани Лайла и с припряно движение напъха главата на сестра си между коленете ѝ.

– Я не се занасяй! – опита се да възрази Катрин, но все пак се

подчини, докато ѝ просветна пред очите. – Просто съм преуморена. Или се разболявам от нещо.

Лайла се подсмихна – досещаше се от какво може да е „болна“ сестра ѝ.

– Преуморена ли? А гади ли ти се?

– Е, не – каза Катрин и се изправи. – Ала от няколко дни сутрин се чувствам отпаднала.

– Миличката ми! – засмя се Лайла и почука с кокалчетата на пръстите си главата на Катрин. – Събуди се – не усещаш ли мириса на бешка пудра?

– Моля?

– Не ти ли е хрумвало, че може да си бременна?

– Бременна ли? – ахна сестра ѝ и големите ѝ тъмнозелени очи се разшириха. – Бременна? Аз? Но нали се оженихме преди има няма месец?

Лайла пак прихна и обхвана с длани лицето на Катрин.

– Ала през това време не сте играли само на карти, нали?

Сестра ѝ отвори уста, но не успя да изрече и думица.

– И през ум не ми е минавало... Бебе – промълви след малко и очите ѝ се замъглиха, станаха по-нежни. – О, Лайла!

– Защо да не го кръстим Трентън Сейнт Джеймс IV?

– Бебе – повтори Катрин и отпусна благоговейно и закрилнически длан върху корема си. – Ама наистина ли мислиш, че може да съм бременна?

– Да, наистина. – Лайла се отпусна върху канапето и притисна Катрин до себе си. – Излишно е да те питам как се чувстваш. Изписано ти е на лицето.

– Не казвай на никого! Искам да съм сигурна. – Засмяна, също прегърна Лайла. – Изведнъж умората ми се разсея. Още утре сутринта ще ида на лекар. Или може би ще си купя в аптеката от онези тестове за бременност. Най-добре да направя и двете! – възкликна Катрин и излезе от стаята, но радостта ѝ още дълго кънтя в помещението.

Лайла си помисли, че къщата има нужда именно от това – от чисто щастие. Доволна, загледа, без да се помръдва, как изгрява луната. Нащърбена, бяла като кост, тя увисна наред небето и потопа Лайла в мечти.

Тя се запита какво ли е да бъде с някого, да е омъжена и да чака дете. Да живее с човек, който я познава прекрасно и въпреки недостатъците ѝ, я обича. Или може би именно заради тях.

Сигурно е много хубаво. Всъщност не бе нужно Лайла да умува дълго – бе достатъчно да погледне Катрин и Аманда, за да разбере, че това щастие бе възможно.

С известно съжаление угаси осветлението и заслиза към стаята си на долния етаж. Къщата тънеше в тишина. Всички си бяха легнали, вероятно бе минало полунощ. На нея обаче не ѝ се спеше.

За да се поуспокои, дълго стоя във ваната, в която бе сипала благовонни соли, после се загърна с любимата си роба. Ето тези дребни неща неизменно ѝ доставяха наслада – топлата дъхава вода, хладната тъничка коприна. Все още притеснена, тя излезе на терасата с надеждата да ѝ се доспи от нощния въздух.

Навън бе неопишимо романтично. Дървета, посребрени от блещукащата месечина, едва чутият ромол на водата, блискаща се о скалите, уханието на градината. Някаква птица, неспокойна като нея самата, подхвана самотна среднощна песен. Заслушана в нея, Лайла отново се отдаде на мечтите си. Копнееше за нещо. За някого. За милувка, за шепот в мрака. За ръка, прегърнала я през раменете.

За съпруг, който да ѝ бъде приятел във всичко. Бе имала мъже, които я бяха желали, и знаеше, че това никога не бе достатъчно. Тя имаше нужда от човек, който да види не само цвета на косата ѝ и овала на лицето, ала и да се взре в сърцето ѝ.

Дали не искам твърде много, помисли си Лайла и въздъхна. Но така бе по-добре, отколкото да иска прекалено малко. Реши междувременно да се съсредоточи върху други неща и да остави сърцето си в капризните ръце на съдбата.

Тъкмо да се върне в стаята, когато забеляза с крайчеца на окото си някакво движение. Излезе от мрака в трепкащата лунна светлина и видя две сенки, които, ниско приведени, прекосяваха тихо и забързано моравата. Още преди да бе реагирала, силуетите се стопиха в тъмнината. Тя не умува дълго. Една къща трябва да бъде бранена. Както беше боса, заслиза нечутно по каменните стъпала. Който и да бе нахлул в територията на Калхунови, сега щеше да бере доста страх.

Лайла тръгна бавно като призрак, с развята роба из градината. Чуха се гласове, сподавени и превъзбудени, мярна се мъждивият жълт лъч на електрическо фенерче. Прокънтя смях, после блъскането на лопата в пръстта. И това повече от всичко отприщи гнева, с който бяха прочути Калхунови. Със смелостта на човек, който е прав, тя излезе от мрака.

– Какво, по дяволите, търсите тук?

Лопатата удари о камък и човекът, който я държеше, я пусна.

Лъчът на фенерчето заигра на спирала по азалиите. Две момчета, явно възпламенени от треската на търсачите на съкровища, се огледаха да видят откъде идва гласът. Съзряха бледата женска фигура, обвита в бяло. Впрегнала цялата си смелост, Лайла вдигна за по-голям ефект ръце – знаеше, че ръкавите ще се издуят.

– Аз съм ангелът-хранител на изумрудите – пошушна и още малко да прихне в смях, толкова бе доволна от резултата. – Как смеете да се възправяте срещу проклятието на Калхунови? Който оскверни тази земя, е обречен на мъчителна смърт. Бягайте оттук, ако ви е мил животът!

Нямаше нужда да ги предупреждава повторно. Момчетата си плюха на петите и хукнаха през градината, като се бутаха и се настъпваха, а картата със съкровището, която бяха купили за десет долара, падна на земята. Лайла я вдигна засмяна.

Вече бе виждала и други такива карти. Някаква предприемчива душа ги произвеждаше едва ли не серийно и ги пробутваше на лековерните туристи. Тя я пхна в джоба си и реши да поуплаши още малко двамата неканени гости. Хукна подире им и излезе от градината, ала тъкмо да нададе ужасяващ писък, когато се блъсна в друга сянка. Макс изгуби равновесие, изруга и се свлече на земята върху нея.

– Какво, дявол те взел, правиш тук?

– Аз съм – успя да обясни запъхтяна Лайла. – А ти какво правиш тук?

– Видях някого. Не мърдай оттук!

– Стой! – отсече тя и се вкопчи в ръцете му. – Бяха две момчета а карта на заровеното съкровище. Изкарах им ангелите.

– Ах, ти... – изруга той вбесен и се подпря на лакът. Въпреки че беше тъмно, пак се виждаше, че очите му мятат огън и жупел. – Май съм си превъртяла! Излязла, моля ви се, сам сама да се разправя с някакви престъпни типове.

– С две ужасени момчета – поправи го Лайла и вдигна предизвикателно брадичка. – Пък и къщата е моя.

– Пет пари не давам чия е къщата. Можеха да са Кофийлд и Хокинс. Всеки. Никой с капчица ум в главата няма да тръгне да гони посред нощ в градината някакви непознати, които нищо чудно и да са крадци.

Тя притаи дъх и се вторачи невярващо в Макс.

– А ти какво правеше тук?

– Гонех ги – подхвана той, но забеляза изражението ѝ. – При мен е различно.

– Защо? Защото съм жена ли?

– Не. Да.

– Това е глупаво и невярно. На всичкото отгоре се отнасяш и с пренебрежение към жените.

– Това е разумно и добре премислено. На всичкото отгоре се отнасям и с пренебрежение към жените – тросна се Макс и въздъхна. Караха се през яростен шепот. – Можеха да те наранят, Лайла.

– Единственият, който ме нарани, бе ти, когато ми се нахвърли в тъмното.

– Не съм ти се нахвърлял – възрази той. – Дебнех ги и не те забелязах. А и не съм очаквал, че ще се промъкваш по никое време из градината.

– Не съм се промъквала – отвърна тя и духна кичура, паднал върху очите ѝ. – Правех се на призрак, при това доста успешно.

– Правела се на призрак! – възкликна Макс и затвори очи. – Сега вече съм сигурен, че си превъртяла.

– Уплаших ги – напомни Лайла.

– Това не е важно.

– Точно това е важното, ако не броим, разбира се, че ме събори, преди да съм свършила работата докрай.

– Вече ти се извиних.

– Не, не си.

– Добре де. Извинявай, ако... – Той понечи да стане и направи грешката да погледне надолу. Докато Лайла бе падала, робата ѝ се бе разтворила и сега гърдите ѝ грееха като алабастър на лунната светлина. – Божичко! – успя да промълви Макс с пресъхнала уста.

Тя отново остана без дъх. Забеляза как изразът в очите му се променя от раздражение към стъписване, от стъписване към почуда, от почуда към огромно необуздало желание. Той погледна някъде нагоре, сетне пак извърна очи към нея и Лайла усети как всяко нейно мускулче се топи като восък.

Никой не я бе гледал така през живота ѝ. В очите му се четяха напрежението и съсредоточеността, познати ѝ от онзи миг, когато се беше борил с болката. Те се впиха в устните ѝ, а тя започна да нашепва името му.

Когато отново се надвеси над нея, Макс имаше чувството, че се движи в сън. Всичко бе обгърнато в мъглица, сякаш не бе на фокус. Той я замилва по косата. Устните ѝ под неговите бяха топли, прелестно топли. Ръцете ѝ, сякаш чакали този миг, се обвиха около кръста му. Макс я



чу как въздиша дълбоко и нежно.

Целуна я нежно, сякаш от страх, че ако притисне по-силно устни, Лайла ще се стопи и ще изчезне. Въпреки това тя усещаше колко напрегнат бе той от начина, по който бе впил пръсти в косата ѝ, от тежкото му накъсано дишане.

Крайниците ѝ натежаха, главата ѝ се замая. Мъчеше се като него да държи очите си отворени, те обаче се затваряха сами. Най-сладостната от всички болки я прониза, когато Макс лекичко захапа разтворените ѝ устни. Думите, които и двамата нашепваха, без да ги разбират, се сляха.

Тревата под тях шумолеше. Той си помисли колко съвършено бе хладното ѝ свежо ухание. Плъзна пръсти по гърдата ѝ, а Лайла се чу как стене тихичко в знак на съгласие.

Макс си помисли, че тя бе невероятно съвършена. Приличаше на фантазия, родена в самотна нощ. Дълги изваяни крайници, свилена кожа, жадни щедри устни. Дори само физическата наслада, която му доставяше Лайла, приличаше на опиат, от който той се чувстваше зашеметен.

Нашепвайки името ѝ, плъзна устни по врата ѝ. Пулсът ѝ бумтеше лудешки. Отново долепи устни до нейните, за да се потопи в онзи въртоп, който сякаш делеше ада от рая.

Тя имаше чувството, че се рее на педа над хладната трева. Тялото ѝ бе безтегловно като въздух, леко като вода. И точно тогава я обхвана онова странно усещане. Бе като тътнещ порой, като вихрен вятър, пронизал я до кости. Подире му идеше болката, остра, сладка и вцепеняваща. Лайла се напрегна цялата и извика, сякаш се съпротивляваше.

Страстта му надали щеше да се изпари по-бързо, ако тя го бе ударила. Макс се дръпна рязко и видя, че Лайла го гледа с широко отворени очи, пълни със страх и объркване. Възмутен от постъпката си, той застана на колене. Усети, че трепери. Трепереше и тя. То оставаше да не трепери! Беше се държал като маниак, бе я повалил и ѝ се бе нахвърлил.

И за жалост искаше да го направи отново.

– Лайла... – пророни с дрезгав шепот и се опита да се покашля.

Тя не помръдна. Не вдигна очи към него. Искаше му се да я помилва по бузата, да я притегли и да я притисне до себе си, ала се страхуваше да я докосне отново.

– Извинявай. Беше толкова красива. Не знаех какво правя.

Лайла изчака да си възвърне толкова присъщите ѝ уравновесеност и спокойствие. Но от тях нямаше и следа.

– Така, значи, не си знаел какво правиш!

– Аз...

Какво ли очакваше тя да ѝ каже? Той и бездруго вече се чувстваше изверг.

– Ти си невероятно сексапилна жена – изрече предпазливо. – Ала това не ме оправдава. Извинявам се за случилото се.

И какво се бе случило? Лайла се опасяваше, че се бе влюбила в него, а от любовта болеше.

– Ти ме желаш физически.

Макс се покашля. Не, думата не бе „желаш“, той направо умираше за нея. Оправи робата ѝ нежно, сякаш пред него стоеше дете.

– Всеки мъж ще те пожелае – рече накрая с изопнати до скъсване нерви.

И тази добра, всеки мъж, помисли си тя и разочарована, затвори очи. Копнееше не за който и да е мъж, а за един-единствен.

– Не се притеснявай, Макс – рече прекалено бодро и седна. – Не е станало нищо страшно. Просто се привличаме физически. Случва се непрекъснато.

– Да, но... – подхвана той и млькна наред изречението.

Не и на мен, каза си. Вероятно на нея ѝ бе по-лесно. Лайла бе толкова пряма и непринудена. В живота ѝ сигурно е имало десетки мъже. Десетки, повтори си Макс наум и усети как го жегват ревност и гняв.

– И какво предлагаш да правим?

– Да правим ли? – повтори тя с неестествена усмивка, ала той дори не я погледна. – Не е нужно да правим нищо. Ще ни мине като настинка.

Макс най-сетне вдигна очи към нея – в тях проблесна нещо опасно.

– Не, няма да мине. Най-малкото при мен. Искам те. Жена като теб би трябвало да знае колко силно е желанието ми.

При тези думи Лайла се зарадва, но и я заболя.

– Жена като мен – повтори тя тихо. – Точно там е въпросът, нали, професоре?

– Какъв въпрос? – попита той, ала Лайла вече бе скочила на крака.

– Жена като мен, която обича мъжете и е много щедра с тях.

– Нямах предвид това.

– Която се въргала разсъблечена с тях по тревата. Е, сигурно го смяташ за доста бохемско, доктор Куотърмейн, но както гледам, и ти нямаш нищо против да се повъргаляш... с жена като мен.

– За Бога, Лайла...

Озадачен, Макс също се изправи.

– На твое място не бих се извинявала отново. Излишно е. – Тя отметна обидено коса. – Най-малкото с жени като мен. Така, де, в края на краищата се хванах на въдицата ти, нали?

Той махна безпомощно с ръка, забелязал сълзи в очите ѝ.

– Нямах представа...

– Хайде, не започвай пак! Доколкото виждам, си наясно само с онава, което искаш ти – каза ядно Лайла и преглътна сълзите. – Така да бъде, професоре, ще взема под внимание желанията ти и ще те известя за решението си.

Съвсем объркан, Макс загледа как тя запретва полите на робата и хуква нагоре по стълбите. След миг вратата на стаята ѝ към терасата се затръшна шумно.

Лайла си наложи да не плаче. Напомни си, че сълзите я изтощават и от тях я боли глава. Пък и смяташе, че още не се е родил мъжът, за когото си струва да плаче. Дръпна чекмеджето на нощното шкафче и извади шоколада, който пазеше за извънредни случаи.

Просна се на леглото, лапна доста голямо парче от шоколада и се загледа в тавана.

Била сексапилна! Хубава. Желана. Чудо голямо, рече си и пак отхапа от шоколада. Въпреки възхвалявания си ум, Максвел Куотърмейн не бе по стока от другите. Виждаше единствено красивата опаковка, веднъж да му паднеше случай да я махне, и всичко щеше да приключи. Изобщо нямаше да забележи, че тя копнее за друго.

Несъмнено бе по-мил от другите. Джентълмен до мозъка на костите си, помисли Лайла кисело. Поне е откровен, допълни тя и избърса припряно сълзата, която пряко волята ѝ се бе търкулнала по бузата ѝ.

Знаеше какво впечатление оставяше у другите. Изобщо не я интересуваше чуждото мнение. Бе наясно какво представляваше и се харесваше. И нямаше нищо срамно в това, че обичаше мъжете. Макар че не им се радваше чак толкова, както си въобразяваха околните, включително нейните близки.

Наистина бе общителна и не страдаше от предразсъдъци. Ала това не означаваше, че спи с когото ѝ падне. Дали флиртуваше? Да, беше ѝ в кръвта, но го правеше без користни подбуди и задни мисли.

Ако някой мъж флиртуваше с жените, го смятаха за симпатия. Правеше ли го жена, всички я мислеха за вятърничава. А Лайла бе убедена, че играта между двата пола, която толкова обичаше, бе двупосочна улица. Колкото до любезния ни професор...

Тя се сви на кълбо, сякаш готова да се отбранява. Божичко, колко

силно я бе обидил! А после бе започнал да се извинява, да обяснява, да пелтечи. И през цялото време изглеждаше толкова възмутен.

„Жена като теб!“ Думите отново изникнаха в съзнанието ѝ.

Толкова ли не виждаше той какво ѝ бе причинил с претеглената си нежност? Толкова ли не усещаше колко дълбоко я бе засегнал? Единственото, което Лайла искаше от него, бе да я помилва отново, да ѝ се усмихне смутено и да ѝ каже, че държи на нея. Тя искаше Макс да я утеши и успокои, а вместо това той се бе впуснал да се извинява. Беше го погледнала с любов, която още я изпълваше и я караше да трепери, а Макс се бе дръпнал, сякаш го бе ударила с все сила по челюстта.

По-добре наистина да го бе халосала! Ако това бе любовта, Лайла не искаше да я изживява.

Беше тихо и сигурно заради това или може би защото напрягаше слух, тя чу как той се качва по стълбите и спира пред вратата ѝ. Затаи дъх, макар че сърцето ѝ туптеше лудешки. Дали Макс щеше да влезе, да отвори вратата и да дойде при нея, да ѝ каже онова, което Лайла копнееше безумно да чуе? Тя почти видя как той протяга ръка към ръкохватката. Сетне чу как стъпките му се отдалечават отново и Макс се запътва по терасата към своята стая.

Лайла въздъхна тежко. Ами да, не бе в стила му да влиза в стаята ѝ неканен. Навън, върху тревата бе следвал инстинктите си, а не здравия разум. Беше се оставил да го водят мигът, луната, настроението. И тя не можеше да го вини за това, не можеше да иска от него да изпитва същото като нея. Да мечтае за същото.

Искрено се надяваше той да не мигне до сутринта.

Подсмъркна, хапна още от шоколада и се замисли. Само преди два месеца Катрин бе дошла при нея, обидена и вбесена, че Трент я бе целунал, а после ѝ се бе извинил. Лайла се нацупи и пак се претърколи по гръб. Може би всички мъже си бяха глупави. Ала как да им се сърди човек, след като се бяха родили такива? Щом Трент се бе извинил, защото държеше на сестра ѝ, значи същото важеше и за Макс.

Никак не ѝ бе трудно да докаже тази интересна теория. Или пък да я отхвърли, помисли си тя с въздишка. При всички положения бе за предпочитане да е наясно с нещата, преди да бе затънала още по-дълбоко. Единственото, което бе нужно да направи, бе да си състави план.

Реши да приложи тактиката, която владееше най-добре, а сетне заспа с мисълта, че утрото е по-мъдро от вечерта.

## ШЕСТА ГЛАВА

В къща с размерите на Замъка не бе никак трудно да не срещаш някого ден-два. Макс забеляза, че Лайла безпроблемно го избягва. Не я винеше, наистина бе забъркал голяма каша.

И все пак се дразнеше, че тя не иска да приеме простичкото му искрено извинение. Вместо това го бе изтълкувала като... И той не знаеше като какво. Бе сигурен само, че бе изопачила думите му, техния смисъл, а после му бе обърнала с насмешка гръб.

Лайла му липсваше неописуемо.

Макс гледаше непрекъснато да си намира работа – беше се заровил в книгите и стария семеен архив, който Аманда бе описала най-старателно по дати и теми. Установи, че огърлицата е била видяна за последен път на обществено място на 10 август 1913 година, когато, ако се вярваше на вестниците, бе имало прием в Бар Харбър. Точно две седмици преди смъртта на Бианка!

Макар и да му се струваше доста безсмислено, се зае да прави списък на всички слуги, които бяха работили през лятото на 1913 година в Замъка и чиито имена вече бе открил било в печата, било в архива. Някои от тях вероятно още бяха живи. Бе трудно, но не и невъзможно да открие тях или техни наследници. И друг път бе разговарял с възрастни хора и ги бе разпитвал за миналото.

Твърде често се оказваше, че те си го спомнят кристално ясно.

Вълнуваше се при мисълта, че може би ще има случай да разговаря с хора, които са познавали Бианка и са я виждали – виждали са нея и огърлицата. Стига да откриеше някой слуга, работил в Замъка, той безспорно щеше да помни къщата, както е изглеждала едно време, щеше да познава своите работодатели, щеше да знае и малките им тайни.

Макс отново се наведе над списъците, убеден, че има смисъл да опита.

– Както гледам, си затънал в работа.

Той вдигна глава, премигна и видя Лайла, която стоеше на вратата на хранилището. Не бе нужно да ѝ казва, че го бе откъснала от миналото. Прииска ѝ се да го прегърне, когато Макс я погледна с унесения си празен поглед. Ала тя само се облегна на рамката на вратата.

– Прекъсвам ли те?

– Да... не – отвърна той и се ядоса, че устата му бе пресъхнала. –

Правя списък.

– И една от сестрите ми има същия проблем.

Бе облечена в свободна лятна рокля от снежнобял памучен плат, циганската ѝ коса са спускаше на огнен водопад по раменете ѝ. Лайла прекоси стаята и Макс видя, че бе с дълги малахитови обици.

– Аманда – повтори той и остави молива, понеже дланта му се бе изпотила. – Свършила е огромна работа – описала е и е подредила цялата информация. Мислех, че си в парка.

– Днес имам почивен ден. – Тя заобиколи масата и се надвеси над рамото му. – А ти имаш ли някога почивни дни?

Макс знаеше, че бе смешно, но нервите му бяха опънати до скъсване.

– Да имам какво?

– Почивни дни – повтори Лайла, сетне отметна коса и го погледна в лицето. – През които да се забавляваш.

Той реши, че тя се заяжда. Явно ѝ харесваше да го гледа как става за смях.

– Зает съм – пророни Макс и успя някак да откъсне очи от устните ѝ и пак да погледне списъка, който съставяше. Не бе в състояние да прочете и дума. – Много зает – допълни едва ли не отчаяно. – Опитвам се да извадя имената на всички хора, работили тук през лятото, когато е починала Бианка.

– Почти обречено начинание – отбеляза Лайла и се наведе още пониско над него, щастлива от реакцията му. Той явно изпитваше не само плътско желание. Един мъж не се бореше толкова настървено, ако ставаше въпрос единствено за първични страсти. – Имаш ли нужда от помощ?

– Не, тази работа може да бъде свършена само от двама души.

Искаше само едно – тя да си тръгне, докато не се бе разхленчил.

– След смъртта на Бианка тук явно е царяла ужасна атмосфера. А на Кристиан сигурно му е било още по-тежко да научи, че се е самоубила, да го чете по вестниците и да не е в състояние да стори нищо. Мен ако питаш, я е обичал много. Ти влюбвал ли си се някога?

Лайла отново привлече погледа му. Сега вече не се усмихваше. В очите ѝ нямаше палави пламъчета. Кой знае защо, на Макс му се стори, че това бе най-сериозният въпрос, който му бе задавала някога.

– Не.

– Аз също. Как ли се чувства човек?

– Не знам.

– Ала сигурно имаш мнение – настоя тя и се наведе още по-ниско. – Някаква теория. Мисъл.

Той бе като хипнотизирай.

– Вероятно живееш в свят, който си е само твой. В сън, където усещаш всичко по-силно и сладостно.

– Това ми харесва – възкликна Лайла. Макс видя как устните ѝ се извиват и почти усети вкуса им. – Не искаш ли да се поразходиш?

– Да се разходя ли?

– Да, с мен. Край скалите.

Струваше му се, че ако се изправи, ще се строполи.

– Няма да е зле.

Без да казва нищо, тя му протегна ръка, накара го да стане и го поведе към вратата на терасата.

Беше излязъл вятър, който пришпорваше облаците по синьото небе, издуваше полата на Лайла и развяваше косите ѝ. Но тя не даваше и пет пари, крачеше, хванала Макс за ръка. Прекосиха моравата, в другия край на която, откъм строежа, се чуваше делово бумтене и чукане.

– Не съм много по разходките – сподели Лайла. – Нали по цял ден се занимавам с това! Ала обичам да ходя на скалите. Там витаят много силни, красиви спомени.

Той отново си помисли за многото мъже, които сигурно я бяха обичали.

– Твои ли?

– Не, на Бианка. Но дори и да не вярваш в такива неща, пак си струва да идеш заради изгледа.

Макс заслиза до нея надолу по склона. Беше му леко, едва ли не спокойно и ведро на душата.

– Гледам, вече не ми се сърдиш.

– Да ти се сърдя ли? – престори се тя на изненадана и вдигна вежда. Ала нямаше намерение да се предава толкова лесно. – За какво?

– За онази нощ. Знам, че те обидих.

– А, това ли било!

Лайла не каза нищо повече и той опита отново.

– Много мислих за това.

– Така ли? – попита тя и вдигна към него изпълнени с тайнство и загадки очи.

– Да. Знам, не се справих блестящо.

– А искаш ли да опиташ още веднъж?

Макс спря като закован, при което Лайла прихна в смях.

– Спокойно, Макс! – рече му и го целуна приятелски по бузата. – Просто помисли. Виж, боровинките са нацъфтели! – Тя се наведе и докосна облака розови, прилични на камбанки цветчета, покрили скалите, но не откъсна нито едно. – Сега е най-хубавото време за дивите цветя тук. – Лайла се изправи и отметна назад коса. – А виждаш ли ги онези?

– Кои, бурените ли?

– Какви бурени! Пък аз си мислех, че си поет! – възкликна тя, сетне тръсна глава и пак пъкна длан в неговата. – Урок първи – подхвана Лайла.

Докато вървяха, му показваше малките китки цветя, подали главици от пукнатините или поникнали направо върху бедната каменлива почва. Обясни му как да различава боровинките от къпините, които след месец вече щяха да са узрели. Прелитаха пеперуди, чуваше се жуженето на пчелите из тревата. С нея делничното ставаше екзотично.

Тя откъсна тъничко листо, смачка го и той усети ухание, напомни му за кожата ѝ.

Стояха над урва, спускаща се право към водата. Долу, в далечината, приборят се разбиваше с бяла пяна о камъните и ги лъскаше в безколичната си война с тях. Лайла му помогна да намери гнездата, свити накрай разседите в скалите.

Всеки ден тя правеше такива обиколки заради туристите, пък и заради самата себе си. Сега изпитваше нова радост, че може да покаже всичко това и на Макс, да му посочи такива простички и в същото време прелестни неща като ниската бяла пясъчна трева или дивите рози, извисили се колкото човешки бой. Въздухът бе като вино, бе свеж от вятъра и Лайла седна на една скала да му се порадва.

– Тук е невероятно – възкликна Макс.

Не му се седеше – тук имаше толкова много неща, които искаше да види и да усети.

– Знам.

Тя се радваше, че бе възхитен, радваше се и на слънчицето, галещо лицето ѝ, на вятъра, който развяваше косите ѝ и си играеше с немирните къдри на Макс. В очите му се четеше възторг, от който те изглеждаха индигово-сини, а устните му се бяха извили в едва забележима усмивка. Раната върху слепоочието му вече зарастваше, ала според Лайла щеше да му остане малък белег, който щеше да придаде на интелигентното му лице нещо палаво.

Зачурулика дрозд. Тя обхвана коленете си с ръце.

– Изглеждаш красив, Макс.



Той я погледна разсеяно през рамо. Беше се разположила удобно на скалите, сякаш седеше на меко канапе.

– Моля?

– Казах, че изглеждаш красив. Много красив – повтори Лайла и прихна, когато Макс я зяпна с отворена уста. – Никой ли не ти е казвал досега, че си привлекателен?

Сега пък каква игра играеше, зачуди се той и сви притеснено рамене.

– Доколкото си спомням, не.

– Нито една влюбчива студентка или умна преподавателка по английска литература? Виж ти! Нещо не ми се вярва. Сигурно доста жени са въздишали по теб, но ти си бил прекалено погълнат от книгите си, за да ги забележиш.

Макс свъси чело.

– Не съм живял като монах.

– Вече го забелязах – усмихна се тя.

Думите ѝ му напомниха живо за онова, което се бе случило между тях преди две нощи. Беше я милвал, беше усетил вкуса ѝ и едвам бе намерил сили да се отдръпне малко преди да я обладае направо върху тревата. А Лайла бе хукнала, обидена и вбесена. И сега го дразнеше, сякаш го предизвикваше да повтори своята грешка.

– Никога не знам какво да очаквам от теб.

– Благодаря.

– Това не беше комплимент.

– Още по-добре – възкликна тя и присви очи срещу слънцето. Когато заговори отново, гласът ѝ приличаше на сладко мъркане. – Ти, професоре, обичаш предсказуемите неща, нали? Обичаш да знаеш какво ще стане в следващия момент.

– Вероятно точно толкова, колкото ти обичаш да се заяждаш с мен.

Лайла се засмя и му протегна ръка.

– Извинявай, Макс, ала понякога просто не мога да се сдържа. Ела, седни при мен. Обещавам да се държа като добро момиче.

Той се намести предпазливо на скалата до нея. Полата ѝ се вееше изкусително около нозете ѝ. Лайла го потупа едва ли не майчински по бедрото.

– Хайде да бъдем приятели! – подкани тя.

–приятели ли?

– Ами да – потвърди Лайла с развеселени пламъчета в очите. – Харесвам те. Заради сериозния ти ум, заради честната ти душа. – Макс се

размърда от неудобство и тя се засмя. – Заради това, че когато си притеснен, все се наместваш.

– Не се намествам.

– Заради назидателния ти тон, когато си ядосан. А сега и ти трябва да кажеш какво харесваш у мен.

– Чакай да помисля.

– А, забравих да добавя и хладния ти аналитичен мозък.

Волно-неволю и той се усмихна.

– Не съм срещал човек, който да се владее повече от теб – отбеляза Макс и я погледна. – Добра си, без да го изтъкваш. Умна си, но и това не го изтъкваш. Всъщност според мен не изтъкваш никое от достойнствата си.

– Прекалено уморително е – рече Лайла уж нехайно, ала думите му стоплиха сърцето ѝ. – Значи е безопасно да кажа, че сме приятели.

– Общо взето, да.

– Това да се чува! – стисна го тя лекичко по ръката.

– Според мен е важно първо да бъдем приятели и чак тогава да станем любовници.

Той насмалко щеше да падне от скалата.

– Моля?

– И двамата знаем, че искаме да се любим. – Макс понечи да възрази, но Лайла му се усмихна търпеливо. Беше го обмислила много внимателно и бе сигурна – е, почти сигурна, че така бе добре и за двамата. – Спокойно, в нашия щат не се смята за престъпление да се любиш.

– Лайла, знам, че... Знам, че ти се слагах...

– Божичко, Макс!?! Слагал ми се! – възкликна тя и отчаяно влюбена в него, долепи длан до страната му.

– Не се гордея особено с поведението си – избърбори той и я накара да махне ръка. – Не искам... – продължи, ала усети, че езикът му се е вдървил.

Лайла отново бе пронизана от болка – чувстваше се отхвърлена и победена.

– Значи не искаш да спиш с мен?

– Разбира се, че искам – каза все така вдървено Макс. – Всеки мъж...

– Не говоря за всеки мъж – тросна се тя – той едва ли можеше да избере по-неподходящи думи. Интересуваше я само и единствено Макс. Искаше да чуе от него ако не друго, то поне че я желае. – По дяволите, говоря ти за теб и мен, за нас сега и тук – подзе Лайла разгорещено. –

Искам да знам какво изпитваш към мен. Ако ме интересуваше така наречения всеки мъж, щях да вдигна телефона или да ида с колата до селището и да питам всеки срещнат мъж.

Той се взря в нея, без да се помръдва.

– Доста избухлива си за флегматичен човек.

– Само не ми чети лекции!

Сега беше негов ред да се усмихне.

– Мислех, че ти харесва.

– Вече не – рече тя.

Бе объркана от поведението си и затова се обърна и се загледа във водата. Напомни си, че бе важно да запази.

Спокойствие, нещо, което винаги ѝ се удаваше с лекота.

– Знам какво си мислиш за мен – подхвана пак Лайла.

– Не виждам откъде ще знаеш, след като самият аз не съм съвсем сигурен – каза Макс и замълча, за да помисли. – Ти, Лайла, си красива жена...

Тя се завъртя с блеснали очи.

– Кажеш ли го още веднъж, ще те ударя!

– Моля? – Съвсем озадачен, той вдигна ръце и се изправи. – Но защо? Божичко, и ти не знаеш какво искаш.

– Така вече е много по-добре. Не ми се слуша, че косата ми е с цвят на залез, а очите са като разпененото море. Вече съм го чувала стотици пъти. Тези неща не ме интересуват.

Макс си помисли, че си има и предимства да си монах и изобщо да не се занимаваш с жените, които му се струваха неразрешима загадка.

– Какво искаш да чуеш?

– Няма да ти кажа. Какъв е смисълът да го правя? Съвсем отчаян, той прокара пръсти през косата си.

– Смисълът е, че и аз не знам какъв е смисълът. Говориш ми ту за разни тревички...

– За пясъчника – поправи го Лайла през зъби.

– Добре, де, за пясъчника. Ту си говорим за треви, цветя и приятелство, ту ме питаш дали искам да спя с теб. Как според теб да реагирам?

Тя присви очи.

– Ти кажи.

Макс пак се замисли, за да се сети за някоя безопасна тема, ала такава май нямаше.

– Слушай, знам, че си свикнала да имаш мъже, които...

Този път присвитите ѝ очи проблеснаха гневно.

– Които какво?

Той реши, че ако ще си троши главата, по-добре да не протака.

– Я млъквай!

Сграбчи я за ръцете, притисна я до себе си и долепи устни до нейните. Лайла усети отчаянието, гнева, едва сдържаната му страст. Онова, което изпитваше Макс, сякаш бе отражение на нейните чувства. За пръв път тя се помъчи да не дава воля на онова, което усещаше. И за пръв път той не ѝ обърна внимание. Зарови длани в буйната ѝ коса и започна да я целува като обезумял. Лайла бе извила тяло, сякаш се опитваше да му се изплъзне, Макс обаче я притискаше до себе си толкова силно, че дори вятърът не можеше да се приплъзне между тях.

Тя си помисли, че с него е различно. Никой мъж преди Макс не я бе принуждавал... да даде воля на чувствата си. А Лайла не искаше да изпитва тази болка, тази непреодолима потребност, това отчаяние. След последния път, когато бяха заедно, си бе втъпявала, че стига да е достатъчно умна, любовта може да бъде безболезнена, простичка и приятна.

Но ето че пак я пронизваше болка. И колкото и силни да бяха страстта и желанието ѝ, те не можеха да я изместят.

Ядосан и на двамата, Макс откъсна устни от нейните, ала продължи да я държи за раменете.

– Това ли искаш? – попита гневно. – Да забравя благоприличието? Да ти кажа ли какво чувствам? Всеки път, когато си наблизко, ми иде да те прегърна. Да те притисна и да те отнеса някъде, където да те любя, докато забравиш за всички останали, които си познавала.

– Защо тогава не го направиш?

– Защото държа на теб! И те уважавам. И не искам да съм просто поредният мъж в леглото ти.

Гневът в очите ѝ бе изместен от уязвимост, по-трогателна и от сълзите.

– Няма да бъдеш – зарече се тя и вдигна ръка към лицето му. – За мен, Макс, ти си първият. Никога не е имало друг като теб. – Той не каза нищо и, забелязала съмнението в очите му, Лайла свали длан от бузата му.

– Не ми вярваш.

– Откакто те познавам, ми е трудно да мисля трезво – отвърна Макс. Изведнъж усети, че още я стиска за раменете, и отпусна ръце. – Като зашеметен съм.

Лайла сведе очи. Даде си сметка, че е била на косъм от това, да му

се обясни, да излее душата си. Да се унизи, да притесни и него. Щом отношенията им щяха да бъдат чисто физически, трябваше да намери сили и да го приеме.

– В такъв случай да оставим нещата такива, каквито са – рече Лайла и успя все пак да се усмихне. – И без това се взимаме прекалено сериозно. – За да й полекне, го целуна лекичко. – Е, приятели ли сме?

Той въздъхна тежко.

– Разбира се.

– Хайде да се прибираме, Макс – подкани го тя и плъзна длан в неговата. – Доспа ми се.

След един час той седеше на слънчевата тераса пред своята стая и толкова бе погълнат от мислите си за Лайла, че съвсем бе забравил за бележника върху коленете си. Не разбираше що за човек бе тя – имаше чувството, че и десет години да си блъска главата, пак нямаше да я разбере. Но наистина държеше на нея и сега наред с другите чувства към нея изпитваше и страх. Какво можеше да предложи той, университетският преподавател средна ръка, на тази невероятна, екзотична жена със свободен дух, която ухаеше на секс така, както другите жени ухаеха на парфюм?

С нея не се чувстваше спокоен и ту пелтечеше като някакъв влюбен гимназист, ту я сграбчваше като неандерталец. Май бе хубаво да не забравя, че разбира повече от книги, отколкото от жени.

Как да й каже, че я желае толкова силно, та е като зашеметен? Че е ужасен при мисълта как може да се остави на инстинктите си и после никога да не успее да се освободи от нея. За Лайла това щеше да е поредният летен флирт, за него – събитие, което щеше да преобрази живота му.

Смешното бе, че се влюбваше в нея. А в живота ѝ нямаше място за него и Макс се надяваше да овладее овреме чувствата си, докато не го бяха тласнали твърде далеч. След няколко седмици щеше да се върне към обичайния си подреден живот. Искаше точно това. И не биваше да допуска друго. С него щеше да бъде свършено, ако се оставеше тази жена да го преследва.

– Макс! – извика Трент и спря – връщаше се от западното крило. – Прекъсвам ли те?

– Не – отвърна Макс и погледна празния лист върху коленете си. – Не правя нищо.

– А на мен ми се стори, че се опитваш да решиш някакъв изключително труден проблем. За огърлицата ли?

– Не – рече Макс и приближава срещу слънцето. – Мисля си за жените.

– Дано имаш късмет – пожела му Трент и вдигна вежда. – Особено ако е някоя от жените в семейство Калхун.

– Лайла – призна си Макс и прокара уморено длани по лицето си. – Колкото повече си мисля за нея, толкова по-малко я разбирам.

– Какво по-добро начало на една връзка! – възкликна Трент и приседна. – Прекрасна жена.

– По-скоро бих я нарекъл непостоянна.

– Красива.

– Опитай се да ѝ го кажеш! Ще те изяде с парцалите. – Заинтригуван, Макс се възря в Трент. – Катрин заплашва ли, че ще те удари, когато ѝ казваш, че е хубава?

– Засега не.

– Рекох си, че може би е семейна черта – отбеляза Макс и започва да почуква с молива по бележника. – Не разбирам много от жени.

– В такъв случай ще ти кажа каквото знам. – Трент разкърши пръста и се облегна. – Те са отчайващи, вълнуващи, озадачаващи, прелестни и вбесяващи – изброи той и вдигна ръка да поздрави Слоун, който също дойде при тях.

– Почивате ли? – попита той и понеже също нямаше нищо против да си почине, извади пура.

– Обсъждаме жените – уведоми го Трент. – Вероятно и ти ще добавиш нещо към краткото ми експозе.

– Вироглави като магарета, подли като улични котки и ужасно забавни – заяви Слоун и след като запали пурата, вдъхна с наслада от дима. – Май си падаш по Лайла, а?

– Ами...

– Не увъртай – ухили се Слоун. – Ние сме ти приятели.

Макс не бе свикнал да говори за жени, още по-малко за чувствата си.

– Трудно е да не я харесваш.

Слоун прихна в гръмогласен смях и намигна на Трент.

– Да наистина, трябва да си мъртвец, за да не я харесваш. Та какъв е проблемът?

– Видял съм се в чудо с Лайла.

– Познато ми е – усмихна се Трент. – А какво искаш от нея?

Макс го изгледа и той също прихна.

– По-важното е дали тя проявява интерес към него – отбеляза

Слоун и изтръска самоуверено пепелта от пурата.

Макс се покашля.

– Ами дава признаци, че и тя... С една дума, днес се разходихме до скалите и тя... такава.

– Какво? – подкани Трент.

– Накратко, вече съм хлътнал здравата.

– В това няма нищо лошо, важното е да не губиш самообладание – намигна му Слоун и впери очи във връхчето на пурата. – Ала тежко ти, ако Лайла страда, тогава ще си имаш работа с мен – закани се той и пак захапа пурата. – Обичам си я.

Макс го изгледа, после отметна глава и се засмя.

– Да, с нея явно няма начин да победя. Май най-последно го проумях.

– Това е само първата крачка – отбеляза Трент. – Тъй като сме сами, без дамите, искам да ви кажа, че най-последно се добрах до някаква информация за онзи тип Хокинс. Пълното му име е Джаспър Хокинс, черноросаджия и измамник от Маями. Известен е като съучастник на нашия стар познайник Ливингстън.

– Добре пипаш – прошепна Слоун и угаси пурата.

– Както личи, Ливингстън и Кофийлд са едно и също лице. Засега няма никакви следи от яхтата.

– Според мен са я покрили – отбеляза Макс. – Дори и да са решили, че съм се удавил, са отсъдили, че рано или късно морето ще изхвърли трупа ми и той ще бъде идентифициран. Полицията ще започне разследване и така нататък.

– И са скрили яхтата – съгласи се Трент.

– Но това е временно затишие – разпери ръце Макс. – Няма да се откажат толкова лесно, сигурен съм. Кофийлд, или както там се казва, направо се е вманиачил за тази огърлица. Може и да е сменил тактиката, ала няма да се предаде.

– Ние също – пророни Трент. Тримата мъже се спогледаха. – Ако огърлицата е в къщата, ще я намерим. А ако този тарикат... – Той обаче не се доизказа, защото видя, че жена му излиза от вратата в другия край на терасата и хуква към тях. – Катрин! – Трент се изправи бързо и тръгна към нея. – Какво има? Защо си вкъщи?

– Няма нищо. Нищо – каза тя и разперила ръце, го прегърна. – Обичам те.

– И аз те обичам – отвърна той и след като се отдръпна, се взря в лицето ѝ. Страните ѝ бяха поруменели, очите ѝ блестяха. – Новината явно е добра.

Отмести косата ѝ назад и я пипна по челото. Знаеше, че от една седмица Катрин се чувства отпаднала.

– Най-добрата! – възкликна тя и погледна към Слоун и Макс. – Извинете ни.

Хвана Трент за ръката и го затегли към тяхната стая, за да останат сами и да му съобщи. Но още преди да бяха стигнали терасата, не издържа и рече:

– Не, изгарям от нетърпение да ти кажа. Щом излязоха резултатите, съм карала като обезумяла към къщи.

– Какви резултати? Изследвания ли си си правила? Да не си болна?

– Бременна съм – прошепна тя и притаила дъх, зачака реакцията му.

– Бременна ли? – ахна Трент и погледна плоския ѝ корем, после отново лицето ѝ. – Бебе? Ще си имаме бебе?

Катрин още не бе успяла да кимне, когато той я грабна и я завъртя.

– Какво ги прихваща? – учуди се Слоун.

– Ей, мъже! – извика Лайла зад Макс, беше излязла от друга стая. – Какво стоите като вкаменени? – Въздъхна, отпусна длан върху рамото на Макс и загледа насълзена сестра си и Трент. – Глупчовци такива, ще си имаме бебе.

– Ама наистина ли! – възкликна Слоун и изтича да потупа Трент по гърба и да целуне Катрин.

Усетил дъха на Лайла зад себе си, Макс се изправи.

– Добре ли си?

– Разбира се. – Тя изтри сълзата върху миглите си, ала въпреки това по страната ѝ се търкулна друга. – Милата ми сестричка! – заповтаря Лайла и пое носната кърпа, подадена ѝ от Макс. Избърса очите и носата си и въздъхна. – Ще я задържа, нали може? Предстои ни доста да си поплачем, когато идем при другите в къщата и им съобщим новината.

– Задръж я, разбира се – съгласи се той и понеже не бе сигурен в себе си, пхна ръце в джобовете.

– Я да видим дали в хладилника има шампанско!

– По-добре да остана тук, за да не ви преча. Лайла поклати глава и го сграбчи за ръката.

– Я не се занасяй! Дори и да не ти харесва, драги ми професоре, вече си част от семейството.

Макс се остави тя да го води и установи, че това му харесва. И то много.



\* \* \*

Всичко започна от кученцето, което се бе загубило. Клетото същество! Бездомно и безпомощно. И досега не проумявам как бе стигнало на скалите. Може би някой го бе изхвърлил като ненужна вещь или просто се бе отделило от майка си и се бе изгубило. Но ние, Кристиан и аз, го намерихме в един от нашите златни следобеди. Беше се сгушило в купчина камъни, бе гладно и скимтеше, приличаше на топчица костички и сплъстена черна козина.

Кристиан го примами кротко, с нежен глас и залчета хляб със сирене. Трогнах се, когато видях колко мил е мъжът, когото обичам. С мен винаги е нежен, ала бях доловила неударимата нетърпеливост, с която се отнасяше към своето изкуство. Докато ме прегръщаше, усещах почти необузданата страст, напираша да излезе навън.

Но с кученцето, с несретното осиротяло същество той бе неописуемо добър. Кученцето вероятно го усети и му позволи да го милва дори след като излапа малкото храна, която носехме.

– Уж си мъничко, а я какво си ми храбро! – засмя се Кристиан, докато го милваше с красивите си ръце на художник по мръсната козина.

– Трябва да го изкъпем – казах аз и също се засмях, когато кученцето изцапа с мръсните си лапки роклята ми. – И да му дадем да си хапне хубаво.

Донемайкъде щастливо от вниманието, животинчето ме близна по лицето и се разтрепери от радост.

Иска ли питане, обикнах го на мига. Беше толкова миличко, толкова доверчиво. Играхме си с него като малки деца и дълго умувахме през смях как да го кръстим.

Нарекохме го Фред. Името, изглежда, му хареса, защото то започна да припка насам-натам, да се въргаля в прахта и да подскача. Седяхме с моя любим на земята с малкото несретно същество и се преструвахме, че ще го занесем заедно вкъщи и пак заедно ще се грижим за него.

Накрая взех Фред с мен. Итън отдавна молеше за куче и аз реших, че вече е достатъчно голям, за да му се радва и да се грижи за него. Боже, каква врява настана, когато внесох кученцето в детската стая! Децата бяха неописуемо развълнувани, подаваха си го, милваха го, докато накрая Фред се чувстваше като истински малък цар.

Изкъпахме го и най-тържествено му дадохме да яде. Галихме го, играхме си с него и го гушкахме, докато накрая то капна от умора и неописуемо щастливо, заспа.

Фъргюс се прибра. Покрай вълненията около Фред съвсем бях забравила, че вечерта ще излизаме. Мъжът ми сигурно бе в правото си да се ядоса, че изобщо не съм готова. Децата още бяха превъзбудени, тичаха щастливи и съвсем изнервиха баща си. Щастлив, Итън донесе кученцето в хола.

– Какво е това, по дяволите? – попита строго Фъргюс.

– Кученце – похвали се Итън и вдигна дърпащото се животинче, за да го покаже на баща си.

Забелязах изражението на Фъргюс и поех кученцето от сина си, след което обясних как съм го намерила на скалите. Надявах се да разбудя у мъжа си някакви нежни чувства, ако не друго, то поне гордостта, която изпитваше от Итън. Ала той не искаше и да чуе.

– Няма да държа в къщата си някакво улично куче. Нима смяташ, че съм бххтил цял живот, че съм работил, за да купя всички тези неща, та някакъв въшлясал помиар да пикае по килимите и да рѳа завесите?

– Той ще слуша – проплака Колин и се вкопчи в полите ми. – Моля те, тате. Ще го държим в детската стая и ще внимаваме какво прави.

– И дума да не става, малка госпожице – отсече Фъргюс, без изобщо да обръща внимание на сълзите на Колин, и се извърна към Итън, който също се бе просълзил. За миг изражението му поомекна. В края на краищата, той бе първородният му син, неговият наследник, който щеше да увековечи името му. – Помиарите не са за теб, момчето ми. Виж, синовете на рибарите може и да се грижат за тях. Ако искаш куче, ще имам грижата, когато се приберем в Ню Йорк, да ти намеря хубаво куче, с родословие.

– Искам Фред – разплака се и Итън и погледна жално баща си.

Плачеше дори невръстният Шон, макар и да се съмнявам, че разбираще какво става.

– И дума да не става! – отсече повторно Фъргюс и все по-ядосан, отиде да си сипе уиски. – Не ти приляга. Бианка, кажи на някоя от слугините да го изхвърли.

И аз като децата бях пребледняла. Фред също скимтеше и се бе стгушил до пазвата ми.

– Бива ли да си толкова жесток, Фъргюс?

В очите му проблесна изненада, сигурна съм. И през ум не му бе минавало, че мога да му кажа подобно нещо, и то пред децата.

– Прави каквото ти наредих.

– Мама каза, че можем да го оставим при нас – приплака пак Колин с жално гласче, в което обаче се долавяше и гняв. – Мама ни обеща.

Няма да ни вземеш кученцето. Мама няма да позволи.

– Тук господар съм аз. Мери си думите, ако не искаш да те напляскам.

Прегърнах Колин през раменете, за да я спра, но и за да я защита. Нямах да позволя Фъргюс да вдигне ръка на децата ми. Бях вбесена от мисълта, че може да им посегне, и забравих всичко останало. Треперех, когато се наведох към дъщеря си, за да ѝ подам кученцето.

– Върви горе при бавачката – казах ѝ тихичко. – Заведи и братята си.

– Няма да му позволя да убие Фред. – Има ли гняв, по-силен от гнева на едно дете? – Мразя го и няма да го оставя да убие Фред.

– Ш-ш-т! Всичко ще бъде наред, обещавам ти. Не се разстройвай! Върви горе при бавачката.

– Бива ли така, Бианка! – схока ме Фъргюс, щом децата излязоха. – Момичето е съвсем малко, трябва да си знае мястото.

– Да си знае мястото ли? – повторих вбесена, чак ми притъмня от гняв. – Какво е нейното място, Фъргюс? Да седи кротко в някой ъгъл, да не издава мислите и чувствата си, докато не я спазариш и не уредиш да се омъжи изгодно? Та те са деца. Нашите деца. Как можа да ги обидиш така?

Откакто бяхме женени, никога не му бях държала такъв тон. И през ум не ми бе минавало да му повишавам глас. Бях сигурна, че ще ме удари. Личеше му по очите. Ала той се дръпна, въпреки че пръстите, с които държеше чашата, бяха бели като мрамор.

– На разпит ли ме подлагаш, Бианка? – От гняв лицето му бе преbledняло, очите му бяха притъмнели. – Да не си забравила в чия къща се намиращ, чия храна ядеш, чии дрехи носиш?

– Не, не съм забравила. – Домъчня ми, че той свежда брака ни само до това. – Няма как да забравя. Но по-скоро бих се обличала в дрипи и бих гладувала, отколкото да гледам как наскърбяваш децата ни. Няма да позволя да им отнемеш кучето и да наредиш да го убият.

– Няма да позволиш ли? – ахна Фъргюс – Беше морав от гняв. – Сега вече ти забравяш къде ти е мястото, Бианка. При такава майка изобщо не се учудвам, че децата ме предизвикват най-открито.

– Копнеят за любовта и вниманието ти – изкрещях, без да се сдържа. – Както и аз навремето. Ала ти не обичаш нищо друго освен парите и положението си.

Скарахме се жестоко. Не мога да повторя каква ме нарече. Запокичи чашата по стената, съвсем си изгърва нервите. С див поглед ме

стисна за гърлото. Изплаших се, че ще ме удуши, бях ужасена за децата. Фъргюс ме бутна, аз залитнах и се свлякох върху един стол. Той едвам си поемаше дъх, когато отново впери очи в мен.

Много бавно, с огромно усилие си възвърна самообладанието. Лицето му вече не бе толкова червено.

– Не проумявам как съм могъл да бъда толкова щедър с теб – рече накрая. – Оттук нататък всичко ще се промени. Хич не си въобразявай, че ще правиш каквото ти хрумне. Довечера няма да ходим никъде. Имам работа в Бостън. Докато съм там, ще потърся нова гувернантка. Крайно време е децата да се научат да ме уважават и да ценят онова, което имат. Заради теб и бавачката са се разглезили и са станали вироглави. – Фъргюс извади от джоба си часовника и погледна колко е часът. – Заминавам довечера, ще отсъствам два дни. Надявам се, докато се върна, да си спомниш какви задължения имаш. Ако помиарът е още в къщата ми, когато се прибера, ще бъдете наказани и ти, и децата. Ясен ли бях, Бианка?

– Да – изрекох с треперлив глас. – Пределно ясен.

– Чудесно. Довиждане. Връщам се след два дни.

Фъргюс излезе от хола. Цял час седях като вкаменена. Чух как калската идва да го вземе. Чух го как дава нареждания на прислугата. Главата ми се бе прояснила и вече знаех какво да сторя.

## СЕДМА ГЛАВА

– Какво си се заровил в тези бумаги? – тросна се Хокинс и започна да снове из слънчевата стая в къщата, която бяха взели под наем.

Никога не се бе славил като търпелив човек и предпочиташе да използва по-скоро юмруците си или оръжие, отколкото своя мозък. Неговият съучастник, сега подвизаващ се под името Робърт Маршал, седеше зад дъбовото писалище и старателно преглеждаше документите, които преди месец бе откраднал от Замъка. Бе боядисал косата си кестенява, за да не бие на очи, беше си пуснал и брада и мустаци, също кестеняви.

Ако Максуел Куотърмейн го видеше отнякъде, щеше да го нарече Елис Кофийлд. Под каквито и имена да се прикриваше, както и да се дезинжираше, той пак си оставаше безскрупулен крадец, насочил цялото си внимание към изумрудите на Калхунови.

– Доста усилия хвърлих, докато се добера до тези документи – отбеляза меко Кофийлд. – След като изтървахме професора, се налага сам да разчета архива. Просто ще ни отнеме малко повече време.

– Цялата работа вони – сопна се Хокинс и загледа през прозореца кичестите дървета пред къщата.

Беше сгушена зад трепетликова горичка, откъм която подухваше свеж ветрец. Прозорците на кабинета бяха отворени и в стаята проникваше уханието на борове и на диви цветя. Но единственото, което долавяше Хокинс, бе собственото му раздражение. Настроението му не се подобряваше и от проблясващата яркосиня вода на залива. Бе лежал доста дълго по затворите, за да стои залостен в някаква си къща, колкото и красива да бе местността наоколо.

Изпука с пръсти и обърна гръб на приказната гледка.

– Сигурно ще киснем тук няколко седмици.

– Научи се да се наслаждаваш на изгледа. И да се чувстваш добре в затворени помещения – отбеляза Кофийлд.

Дразнеше се от припряността на Хокинс, ала волю-неволю бе принуден да го търпи. Засега той му трябваше. А след като намереха изумрудите... Е, тогава вече щеше да е по-различно.

– Лично аз предпочитам къщата пред яхтата, когато става дума за дълги периоди от време. А и не бе никак лесно и евтино да намеря подходяща вила в другия край на залива.

– Това е друго – отвърна Хокинс и извади цигара. – Здравата се охарчихме заради някаква си купчина стари листчета.

– Уверявам те, ще си покрием разходите стократно, веднъж да се доберем до изумрудите.

– Ако те изобщо съществуват.

– Съществуват, и още как! – кимна Кофийлд и махна подразнено с ръка, за да разсее цигарения дим. – Съществуват, разбира се. До края на лятото ще бъдат в ръцете ми. – Той вдигна длани, старателно поддържащи, бели, издаващи интелект, сякаш си представяше как зелените камъни блещукат върху тях. – Изумрудите ще бъдат мои.

– Наши – поправи го Хокинс. Кофийлд вдигна очи и се засмя.

– Да, де, наши.

– След вечеря Макс отново се върна към списъците.

Каза си, че трябва да прояви отговорност и да свърши каквото се очаква от него. Всъщност искаше малко да се откъсне от Лайла. Изобщо не се заблуждаваше, че изпитва към нея само желание, онази първична биологическа реакция, която могат да отрицат и лице върху екрана на телевизора или глас по радиото.

Отношението му към нея не бе еднозначно и той не можеше да превъзмогне толкова лесно чувствата си към нея, които от ден на ден ставаха все по-заплетени, по-неуравновесени и неуправляеми. Беше му трудно да се пребори с желанието, обхващащо го още щом я зърнеше, а напоследък към него се прибавяха и мечти – нереалистични, глупашки и невъзможни.

Изобщо не се бе замислял дали някога няма да се влюби, и през ум не му бе минавало да се жени и да има семейство. Работата му бе достатъчна, тя запълваше чудесно всички празноти. Обичаше жените и макар да не бе донжуанът на университета „Корнел“, бе имал няколко приятни връзки. Но въпреки това никога не бе усещал изгаряща потребност да хукне към олтара и да се запретне да строи дом.

Ергенлъкът го удовлетворяваше напълно и замислеше ли се за бъдещето, Макс си казваше, че сигурно ще стане някой сухар, ще пропуши лула и ще си вземе хубаво куче, което да му прави компания.

Бе човек със скромни изисквания и живееше спокойно. Поне доскоро. Смяташе да помогне на Калхунови да намерят изумрудите и после да се върне отново към този спокоен живот. При това сам. Безспорно нещата никога вече нямаше да бъдат същите, ала той бе сигурен, че още преди да бяха задухали зимните хали, Лайла щеше да е забравила недоделания университетски преподавател.

Смяташе, че колкото по-бързо приключи с работата, с която се бе нагърбил по молба на Калхунови, толкова по-лесно щеше да му бъде да си тръгне. Събра листовите и реши, че е време да направи следващата стъпка към завършека на най-невероятното лято през своя живот.

Намери Аманда в нейната стая – тя също съставяше списъци, но за сватбата си, насрочена за след три седмици.

– Извинявай, че те прекъсвам.

– Няма нищо – отвърна Аманда, а после намести очилата и се усмихна. – Всичко вече е под контрол освен нервите ми. – Събра листовите на тесте и ги отместа върху наклонения плот на писалището. – Лично аз предпочитам да избягаме и да се венчаем тайно, ала леля Коко щеше да ме убие.

– Сигурно за една сватба е нужна доста голяма организация.

– Все едно разработваш широкомащабна офанзива. Или участваш в цирк – съгласи се Аманда през смях. – Трябва да мислиш за какво ли не, дори за фотографите, които ще направят цветните снимки, и за подредбата на цветята. Но вече натрупах опит. Организирах сватбата на Катрин, би трябвало да се справя и с моята. Само дето... – Тя свали очилата и започна да си играе с тях. – Цялата тази дандания ме плаши до смърт. Само за това мисля. Я ми кажи, Макс, за какво си мислиш ти, може би ще се поразея.

– Работя върху този списък. Не знам доколко е пълен – добави той и сложи листа пред Аманда. – Имената на всички слуги, за които успях да открия някакви сведения и които са работили тук през лятото, когато е починала Бианка.

Аманда издаде устни и пак си сложи очилата. Почеркът на Макс бе четлив, имената бяха подредени в стройни колони.

– Толкова много хора! – учуди се тя.

– Да, ако се вярва на счетоводните книги, които прегледах. Реших, че вероятно ще успеем да издирим техните наследници, а при повечко късмет можем да намерим и хора от прислугата, които още са живи.

– Който е работил тогава в Замъка, би трябвало сега да е столетник.

– А, не е задължително – възрази Макс. – Повечето прислужници са били млади. Твърде възможно е да намерим някои от камериерките, градинарите и готвачките. – Забеляза, че Аманда почуква с молива по писалището, и сви рамене. – Знам, шансовете не са големи, ала...

– Напротив, струва си да опитаме – кимна Аманда, без да сваля очи от списъка. – Дори и да не намерим хора, работили навремето тук, някои от тях сто на сто са разказвали разни истории на децата си. Почти

сигурно е, че част от прислужниците са били местни хора. – Тя вдигна поглед. – Добра работа си свършил, Макс.

– С удоволствие ще ти помогна да издириш някои от имената в списъка.

– Ще ти бъда много признателна. Няма да е никак лесно.

– Най-добър съм в издирванията.

– Искаш ли да разделим списъка на две и да започнем още утре? – попита Аманда, след като му стисна ръката. – Според мен главният готвач, икономът, лакеят, личната камериерка на Бианка и бавачката са дошли със семейството от Ню Йорк.

– Но прислугата и общите работници са били наемани тук.

– Точно така. Можем да разделим списъка по този признак, а после да сверим данните и да... – предложи Аманда, ала не се доизказа, защото през вратата за терасата влезе Слоун, понесъл бутилка шампанско и две чаши.

– Човек да не те остави сама и пет минути – веднага започваш да забавляваш в стаята си чужди мъже – засмя се той и остави шампанското. – Щели да сверяват данните. Работата явно е дебела.

– Дори не сме стигнали до азбучния ред – засмя се и Аманда.

– Както гледам, идвам точно навреме.

Слоун взе молива от ръката на Аманда и я дръпна да стане.

Макс реши, че е излишен. Аманда и Слоун вече се целуваха, съвсем забравили за него. Тръгна да излиза и им хвърли през рамо завистлив поглед. Дватама се усмихваха, без да казват нищо. Личеше си, че са наясно какво искат – да са заедно.

Върна се в стаята си и реши тази вечер да поработи върху бележките за своята книга. А ако набереше смелост, можеше да седне пред старата пишеша машина, която Коко му бе изнамерила отнякъде. Можеше да направи тази стъпка – тази голяма стъпка, и вместо да се готви, да започне да пише самия роман.

Погледна допотопния очукан ремингтън и усети как го присвива под лъжичката. Искаше му се да седне и да сложи пръсти върху клавишите, точно както влюбеният иска да прегърне обичана, желана жена. Изпитваше ужас да застане пред празния бял лист, сякаш му предстоеше да се изправи пред цял взвод войници с насочени към него пушки.

Започна да си втъпява, че просто трябва да се подготви. Реши, че трябва да подреди по-добре справочниците и да сложи бележките така, че да му е удобно да ги използва. Трябваше да нагласи и светлината.

Сети се за десетки дребни подробности, които трябваше да



обмисли, преди да започне. Накрая като че ли всичко бе готово и той се настани пред пишещата машина.

Съзнаваше, че му предстои да се заеме с нещо, за което бе мечтал цял живот. Единственото, което му оставаше да стори, бе да напише първото изречение, после вече щеше да му потръгне.

Отпусна пръсти върху клавишите.

Всъщност откъде му бе хрумнало, че е в състояние да напише книга? Бе по силите му да се справи с дисертация или лекция. Беше учил точно за това. Но виж, с книгите, с романите, беше друго – човек нямаше как да се научи да пише белетристика – или го можеше, или не. За това се искаха въображение, остроумие и чувство за драматизъм. Да си представяш историята бе едно, да я изложиш върху хартията – съвсем друго.

Не беше ли глупаво да се заема с нещо, обречено на провал? Докато се подготвяше да започне книгата, не го дебнеха рискове и разочарования. Можеше да се готви години наред, без да се срамува. Ала започнеше ли истински да пише романа, вече нямаше да може да се крие зад бележките и справочниците. Провалеше ли се, щеше да се лиши дори от своята мечта.

Със свито сърце прокара пръсти по клавишите и започна да си измисля хиляди извинения, за да протака още. Най-сетне първото изречение се роди в мозъка му, изля се върху празния бял лист и Макс въздъхна дълбоко.

Три часа по-късно вече бе написал цели десет страници. Фабулата, въртяла се толкова дълго в главата му, сега приемаше форма и се избистряше в думите. Неговите думи! Онова, което бе написал, може би беше ужасно, но той не се притесняваше. Ето че пишеше и това му се струваше вълнуващо и невероятно. Изпитваше неопишуема наслада от потракането на клавишите.

Смъкна ризата и обувките и пак се надвеси със свъсено чело над машината. Пръстите му препускаха по клавишите, сетне спираха, докато се мъчеше да формулира онова, което беше в главата му, и да го изложи върху хартия.

Точно така го завари и Лайла. Макс бе оставил вратата към терасата отворена, за да усеща ветреца, макар че отдавна бе престанал да го забелязва. В стаята бе тъмно, ако не се смяташе наклоненият лъч светлина от настолната лампа върху писалището. Лайла стоеше и го наблюдаваше, възбудена, че бе толкова погълнат от работата си и косата му бе паднала в очите.

Струваше ѝ се съвсем естествено, че бе дошла при него. Чувстваше се безумно влюбена, как можеше да стои далеч от тук? Нямаше нищо лошо в това, да иска да прекара една нощ с Макс и да му засвидетелства любовта си по начин, който той ще разбере и ще приеме. Тя изпитваше необходимост да му принадлежи, да изкове връзка, която да е важна и за двамата.

Не секс, а близост. Беше я усетила още в мига, когато Макс бе лежал полумъртъв върху камъчетата на плажа и бе протегнал ръка към нея. Още тогава между тях се бе зародила връзка, която Лайла нямаше как да отрече. А и вече не искаше – тъкмо затова бе станала от леглото си и бе дошла при него, водена от инстинкта толкова безпогрешно, както онази вечер, когато въпреки бурята бе слязла на плажа.

Именно тя трябваше да вземе решението и го знаеше. Колкото и силно да я желаше, той нямаше да посегне към нещо, което не му предлагат. А дори и да му го предложеха, може би пак щеше да се колебае заради своите принципи. Виж, ако я обичаше... Ала Лайла реши да не мисли за това. И да не я обичаше, с времето щеше да я обикне. Чувства ѝ бяха прекалено дълбоки и силни, че да не намерят отклик.

Затова и щеше да направи първата стъпка – да го прелъсти.

Макс бе толкова съсредоточен, че дори и тя да бе извикала, пак нямаше да я забележи. Накрая обаче долови мириса ѝ, донесен от повее на ветреца. Кръвта му се възпламени от желание още преди да бе вдигнал поглед и да я бе видял в рамката на вратата. Бялата роба се вееше около тялото ѝ. Косата ѝ бе разпиляна от вятъра. Небето зад нея приличаше на черно платно, от което сякаш току-що бе слязла – илюзия, превърнала се в реалност. Лайла му се усмихна и той усети как пръстите му застигат върху клавишите.

– Лайла!

– Присъни ми се сън... – Казваше му истината и това донякъде успокояваше изопнатите ѝ нерви. – За теб и мен. Грееше луна. Почти усещаш светлика ѝ върху кожата си, докато не ме докосна ти. – Тя влезе в стаята и от движението коприната прошумоли тихичко, точно като плавно стичаща се вода. – После не чувствах нищо друго освен теб. Имаше и цветя, ухаеха едва доловимо, много сладостно. И славей, който зовеше напевно своята любима. Много хубав сън, Макс – допълни Лайла и спря при писалището. – После се събудих – сама.

Той бе сигурен, че след миг ще се взриви, ще остане без сили. Тя бе по-хубава от всяка фантазия, косите ѝ се спускаха като горски пожар по раменете ѝ, под тъничката развята коприна личеше източеното ѝ тяло –

прелестно и изкусително.

– Вече е късно – каза Макс дрезгаво и се покашля. – Не бива да идваш тук.

– Защо?

– Ами защото...

– Защото не е прилично ли? – подсказа му Лайла. – И безразсъдно?

– Тя вдигна косата от челото си. – Опасно?

Той стана от стола и стисна облегалката.

– Да.

В очите ѝ се четяха отколешни тайни.

– Но аз съм безразсъдна, Макс. А ти?

Точната дума бе „отчаян“. Копнееше да я докосне един-единствен път. Пръстите му върху облегалката на стола побеляха от напрежение.

– Ами уважението?

Лайла се усмихна много сърдечно и мило.

– Та аз те уважавам, Макс.

– Не, имах предвид... – поде той, ала спря напред изречението. Когато се усмихваше така, тя изглеждаше толкова прелестна, млада, крехка. – Решихме да бъдем приятели.

– Ние сме – изрече Лайла и без да сваля очи от него, вдигна ръка, за да приглади назад косата си.

Пръстените ѝ проблеснаха на светлината на лампата.

– А това е...

– Нещо, което искаме и двамата – довърши тя вместо него.

Но когато пристъпи напред, Макс се дръпна рязко и преобърна стола. Лайла се засмя, ала не подигравателно, а нежно и щастливо.

– Изнервям ли те, Макс?

– Думата е твърде мека – отвърна той, като едвам си поемаше дъх.

Гърлото му бе пресъхнало, ръцете му бяха отпуснати безпомощно. – Не искам, Лайла, да съсипваме онова, което е между нас. Бог ми е свидетел, не искам да ми разбиваш сърцето.

Тя се засмя и въпреки че също бе притеснена, усети лъч на надежда.

– А дали мога да го разбия?

– Знаеш, че можеш. Сигурно вече не помниш колко мъжки сърца си разбила.

Ето, пак се започва, помисли си Лайла, разтърсена от разочарование. Макс явно я възприемаше и винаги щеше да я възприема като нехайна сирена, примамваща мъжете колкото да им се наслади и после да

ги зареже. Не искаше да проумее, че беше безумно влюбена в него, и то не от днес. Но тя нямаше да позволи това да я спре, а и не можеше да го направи. Тази вечер щеше да бъде с него. И знаеше, че бе права.

– Я ми кажи, професоре, мечтаеш ли си понякога за мен? – попита Лайла и пристъпи към него, а той отново се дръпна. Сега стояха в здрача зад светлината на лампата. – Случвало ли ти се е да лежиш в мрака и да се питаш дали ще ни бъде хубаво да сме заедно?

Макс бързо губеше почва под краката си. Съзнанието му бе изпълнено с нея и в него нямаше място за нищо друго освен за желанието.

– Знаеш, че го правя.

Още една крачка, и двамата се озоваха в пороя от лунна светлина, бяла и изкусителна като робата на Лайла.

– И когато си мечтаеш за това, къде сме?

– Това няма значение – отвърна той. Испита непреодолимо желание да я докосне, пък било то само с връхчетата на пръстите, по косата. – Представям си, че сме сами.

– И сега сме сами – рече тя, сетне плъзна длани и обви с тях врата му. – Целуни ме, Макс. Както първия път, когато седяхме на огряната от слънцето трева. Той впи пръсти в гъстата ѝ коса.

– Няма да се задоволим с това, Лайла. Вече не. Тя изви устни и ги допря до неговите.

– Просто ме целуни.

Макс се опитваше как ли не да не я притиска прекалено силно, да не впива устни в нейните. Знаеше, че е достатъчно силен, за да обуздае неудържимото си желание да я смаже в обятията си. Нямаше да я нарани. Зарече се да не го прави. И макар и слабо, се надяваше, че ще прекара тази нощ с нея и ще се събуди жив.

А Лайла си мислеше, че той е неописуемо мил. И нежен. Целувката бе още по-трогателна, понеже тя усещаше и у двамата трепета на сподавената страст. Същето ѝ преливаше от любов. Когато устните им се раздалечиха, в очите ѝ пророблеснаха сълзи.

– Не искам всичко да приключи само с целувка – каза Лайла и отново допря устни до неговите. – Никой от двамата ни не го иска.

– Така е.

– Люби ме, Макс! – пророни тя. Отстъпи назад и все така впила очи в него, развърза колана на робата. – Тази нощ искам да бъда с теб.

Робата се свлече на пода. Кожата ѝ бе бяла и гладка като мрамор. Дългите ѝ стройни нозе сякаш бяха изваяни от скулптор. Стоеше, обвинта в лунния светлик, и чакаше.

Макс не бе виждал през живота си нищо по-съвършено, по-изискано и крехко. Най-неочаквано му се стори, че ръцете му са големи и недосялани, ноктите – груби. Докосна я, като едвам си поемаше дъх. Само плъзна пръсти по кожата ѝ и се ужаси, че може да я одраска. Загледа като омагьосан как дланта му се движи по ръката ѝ, по нежната извивка на раменете, как слиза внимателно, много внимателно надолу към свилена меката кожа на гърдите ѝ.

Лайла почувства как нозете ѝ се подкосяват. Никои не я бе докосвал така, с такава опияняваща нежност. Тя сякаш бе първата жена, която той виждаше, затова искаше да запомни лицето ѝ, извивките на нейното тяло, по което плъзгаше връхчетата на пръстите си. Уж бе дошла да го прелъстява, а бе отпуснала безпомощно натезали ръце. И прелъстената беше тя. Отпусна назад глава, неволно оставила се във властта му. А Макс нямаше откъде да знае, че Лайла за пръв път в живота си капитулираше така безусловно пред мъж.

Не можеше да устои на тъничкото ѝ, изваяно вратле. Притисна устни към него и замилова леко с длан зърната на гърдите ѝ.

Тя усети как като светкавица я пронизва желание. Вцепенена от него, потрепери и извика името му.

Той се дръпна на мига и започна да се ругае.

– Извинявай... – Беше замаян от желание и тръсна глава да проясни мислите си. – Винаги съм си бил недосялан.

– Недосялан ли? – прошепна Лайла и със съзнание, замъглено от копнеж, се притисна към него и прокара устни по рамото му, по врата и надолу по гърдите. – Толкова ли не усещаш до какво състояние си ме докарал? Не спирай! – промълви тя и долепи устни до неговите. – Имам чувството, че ако спреш, ще умра.

На Макс му се струваше, че ще се строполи от вълнение. Лайла заплъзга ненаситно и припряно длани по тялото му. Устата ѝ, Божичко, устата ѝ бе топла и бърза и пронизваше кожата му с всяка задъхана целувка. Той не можеше да диша, не можеше да мисли. Беше в състояние единствено да чувства.

Опита се да си възвърне самообладанието, обърна лицето ѝ към своето, успокои устните ѝ и пак ги зацелува ненаситно. Да, усещаше колко възбудена е тя и това го учудваше. Лайла изстена сподавено и гърлено и се отпусна в обятията му. Тялото ѝ сякаш се разтопи, сля се с неговото в пълно покорство и доверчивост. Макс я вдигна, а тя само въздъхна лениво от удоволствие.

Очите ѝ бяха притворени. Той виждаше как зелените ириси

проблясват под гъстите ѝ мигли. Докато я носеше към леглото, се чувстваше едва ли не Херкулес. Положи я нежно, като я гледаше в лицето, върху завивките.

Стаята бе окъпана в лунна светлина, струяща през прозорците като течено сребро. Макс чуваше вятъра, въздишаш тихо в листака, и бумтенето на водата, разбиваща се о скалите в далечината. Усети миризмата на Лайла – загадъчна като на Ева. Тя протегна ръце към него и той ги пое. Замаян от романтичността на нощта, ги доближи до устните си, целуна кокалчетата, връхчетата на пръстите, дланите. Не сваляше очи от нея през цялото време, докато я хапеше лекичко и я възбуждаше с език. Чу я как диша по-учестено, видя как очите ѝ се премрежават от наслада и объркване. Усети тътена на пулса ѝ, когато допря устни до китката ѝ.

Носеше ѝ нещо, за което не бе подготвена. Пълна безпомощност. Дали се досещаше колко покорна му бе Лайла сега? Насладата, опияняваща и възтежка, се стичаше от върховете на пръстите към цялото ѝ тяло. Макс плъзна устни надолу към свивката на лакътя ѝ и тя застана сподадено от удоволствие.

Дори не съзнаваше, че се движи под него, че го приканва да вземе всичко, абсолютно всичко, каквото поиска. Когато устните му най-сетне се впиха в нейните, неговото име бе единствената дума, която Лайла бе в състояние да изрече.

Той се опитваше да обуздае своята ненаситност. Но как да се овладее, след като тялото ѝ бе толкова топло и гъвкаво под неговото? Макс обаче не искаше да се оставя във властта на страстта. Тази нощ – а може би нямаше да има друга, щеше да устои. Искаше нещо повече от това припряно, трескаво сливане, за което копнееше плътта му. Искаше да усети шеметната наслада да опознае тялото ѝ до последния сантиметър, да открие нейните тайни и слабости. С търпение щеше да запечата в съзнанието си как бе усещал допира ѝ, пронизалата я тръпка, как я бе изпивал и я бе чувал да стене. Когато тя прокара длани по тялото му, той осъзна, че и Лайла се бе оставила не по-малко от него във властта на нощта.

Плъзна се бавно надолу по нея, пронизвайки плътта ѝ с щедри целувки и нашепващи пръсти. С мъчителна търпеливост я милва дълго по гърдите, докато те набъбнаха болезнено от страст. Продължи надолу, все по-надолу и тя вкопчи пръсти в косата му, сетне ги разтвори. Сега вече Макс я чуваше как шепне тихо и го моли, как стене задъхано; продължи да я целува надолу по тялото и ухапа лекичко бедротото ѝ. Лайла усети дъха му по кожата си, извика и се дръпна рязко назад, залята от

първата топла вълна. Загъна се обезумяла, а той неуморно продължи да я гали надолу по коленете.

Не можеше да ѝ се насити. С всеки изминал миг я усещаше все по-мощно. Опияняваше се от наладата, докато напрежението не задумка в слепоочията му и кръвта му не кипна. Вкопчи се в ръцете ѝ и съвсем полудя, когато тя отново достигна върха. Щом тялото ѝ се отпусна изнемошляло, а дъхът ѝ се превърна в ридание, Макс отново долепи устни до нейните.

На Лайла ѝ идеше да го моли, ала не бе в състояние да пророни и дума. Раздираха я безброй чувства, които я лишаваша от сили, замайваша я и я караха да иска още и още. Ако той не я целуваше като обезумял, тя щеше да изкрещи от отчаяние.

Задъхана, смъкна припряно джинсите му – бе прекалено замаяна, за да разбере, че от ненаситните ѝ пръсти Макс трепереше целият. Влажна плът се плъзна о влажна плът, когато двамата най-сетне свалиха панталона.

– Чакай! – изстена той дрезгаво и се замъчи да запази поне мъничко самообладание. – Погледни ме – помоли я и се вкопчи още по-силно в косите ѝ, когато Лайла отвори очи. – Погледни ме! – повтори Макс. – Искам да запомниш.

Плъзна се и я облада, разтреперан от усилието да не бърза. Очите ѝ бяха замъглени, но тя не ги извърна, когато двамата се задвижиха в еднакъв ритъм. А когато той я изпълни със себе си с такава съвършена красота, Лайла знаеше, че ще помни това до гроб.

Главата му бе отпусната между гърдите ѝ и това ѝ се стори съвсем естествено и прелестно. Тя се усмихна и замилва Макс по косата. Още го държеше за ръката, както в онзи шеметен миг, когато бяха достигнали заедно връхната точка. Лайла си мислеше в просъница какво ли ще е вечер след вечер да заспиват ей така, прегърнати.

Той усети как тя се отпуска под него с топло покорно тяло и кожа, още влажна от страстта. Пулсът ѝ малко по малко се успокояваше. Макс си представи за миг, че това бе една от многото нощи, че Лайла щеше да му принадлежи по този сложен начин, по който жените принадлежат на мъжете.

Знаеше, че ѝ бе доставил удоволствие, че за кратко бяха били свързани възможно най-силно. Сега обаче не знаеше какво да ѝ каже, защото единственото, което искаше да промълви, бе, че я обичаше.

– За какво си мислиш? – прошепна тя. Той се отърси от унеса.

– Мозъкът ми още не работи.

Лайла се засмя тихичко, с обич. Размърда се и се намести така, че да го гледа в лицето.

– Тогава ще ти кажа за какво си мисля аз – рече тя и го целуна лениво и нежно. – Харесвам устните ти – добави и ухапа лекичко долната. – И ръцете ти. Раменете, очите – изрече сетне и прокара върха на пръста си по гръбначния му стълб. – Всъщност сега не се сещам за нещо в теб, което да не ми харесва.

– Ще ти го напомня следващия път, когато решиш да се заяждаш с мен – рече Макс и приглади косата ѝ назад – харесваше му да я гледа как се разпилява върху чаршафите. – Направо не мога да повярвам, че съм тук, с теб.

– Нима не усещаше още от самото начало, че ще стане така?

– Да, усещах – потвърди той и очерта с пръст устните ѝ. – Ала си казвах: гладна кокошка просо сънува.

– Подценяваш се, професоре! – укори го Лайла и обсипа лицето му с леки лениви целувки. – Ти си красив мъж с великолепен ум и състрадателност, на която човек не може да устои – допълни тя и Макс видя по очите ѝ, че не се шегува. – Беше красиво, когато ме люби тази нощ. Това бе най-красивото нещо, което ми се е случвало през живота.

Лайла видя, че този път той не бе смутен, а просто не ѝ вярваше. Сега беше беззащитна, бе разголила душата си и точно затова едва ли имаше нещо, което да я обиди повече.

– Извинявай – рече тя и се дръпна. – Сигурно думите ми прозвучаха изтъркано.

– Лайла...

– Всичко е наред, не се безпокой – увери го тя и стисна устни, за да се овладее и гласът ѝ отново да стане нехаен и ведър. – Излишно е да усложняваме нещата. – Седна в леглото и тръсна назад коса. – Ние, професоре, сме възрастни, зрели хора, няма защо да си погаждаме номера и да разиграваме театър. Приятно ни е заедно, и толкоз. Нали?

– Не съм съвсем сигурен.

– Не искаш ли да живеем ден за ден? Или ако предпочиташ, нощ за нощ? – засмя се Лайла и се наведе да го целуне. – А сега, след като се разбрахме, ще си вървя.

– Остани! – помоли Макс и успя да я хване за ръката, преди тя да бе станала от леглото. – Не си отивай. Никакви номера. Никакви усложнения – допълни той, взирайки се съсредоточено в нея. – Но остани с мен тази нощ.

Тя се усмихна.



- Ще те прелъстя още веднъж.
- Надявах се да ми кажеш точно това – засмя се и Макс и я притегли към себе си. – Искам да си с мен, когато се пукне денят.

## ОСМА ГЛАВА

Лайла беше в обятията му, когато слънцето изгря, за да плисне през прозорците златната си светлина и да прогони сетните сумрачни сенки. Струваше му се невероятно, че главата ѝ бе положена на рамото му, а дланта ѝ бе отпусната нежно върху сърцето му. Спеше дълбоко като новородено, сгушена до него, за да ѝ е топло и уютно.

Вече се съвмаше, но сърце не му даваше да я събуди и той продължи да лежи, притаил дъх. Птиците бяха подхванали утринния си хор. Бе толкова тихо, че Макс чуваше шумоленето на вятъра в дърветата. Знаеше, че скоро ще заблъскат чукове и ще писнат бургии, които ще нарушат спокойствието и ще върнат него и Лайла в действителността. Затова и му се искаше да удължи тази кратка интермедия между загадъчната нощ и забързания ден.

Помилва я по косата и тя се сгуши още по-близо до него. Той си спомни колко щедра беше в онези непрогледни сънени часове. Струваше му се, че стига да си го помисли, да го пожелае, и Лайла щеше да се извърне към него. Бяха се любили отново и отново – без да продумват, в съвършен синхрон.

Щеше му се да повярва в чудеса и да си мисли, че тази нощ е била по-особена, изключително важна не само за него, ала и за нея. Страхува се да приеме думите ѝ за чиста монета.

Никой досега не ме е карал да се чувствам така.

Но те продължаваха да се въртят в главата му и да му вдъхват надежда. Ако Макс внимаваше, ако бе търпелив и обмисляше предварително всяка своя стъпка, може би чудото все пак щеше да стане.

Не мислеше, че бе подходящ за ролята на принца, ала въпреки това нежно извърна лицето ѝ към себе си и я събуди с целувка.

– М-м-м! – проточи тя и се усмихна, но не отвори очи. – Може ли още една?

От гласа ѝ, пресипнал от съня, пак го плисна желание. Забрави, че се бе зарекъл да бъде внимателен. Отново долепи устни до нейните, за да възпламени кръвта ѝ още преди Лайла да се бе разсънила.

– Макс! – прошепна тя и разтреперана, се притисна до него. – Искам те! Още сега! Веднага!

Вече я бе обладал и я носеше натам, където и двамата копнееха да стигнат. Любеха се бързо и шеметно и останали без дъх, скоро изпитаха

върховната наслада.

Лайла плъзна длани по влажния му от потта гръб, ала пак не отвори очи.

– Добро утро – успя да изрече. – Току-що ми се присъни най-невероятния сън.

Макар и още да бе замаян, той се подпря на ръце и я погледна.

– Разкажи ми го.

– Бях в едно легло с много сексапилен мъж. Имаше големи сини очи и тъмна коса, която непрекъснато му падаше върху челото. – Усмивната, тя отвори очи и поднесе устни за целувка. – Имаше и невероятно, сякаш изваяно тяло. – Все така загледана в него, Лайла нарочно плъзна длани по гърба му. – Не исках да се будя, но когато все пак го направих, беше дори по-хубаво, отколкото насън.

Макс се притесни, че ѝ тежи, и се претърколи, за да си сменят местата.

– Има ли някакви шансове да прекараме остатъка от живота си в това легло?

Тя го целуна лекичко по рамото.

– Аз съм „за“... – После въздъхна – бе дочула бръмченето на инструментите на строежа, сложило край на утринната тишина. – Нима вече е седем и половина?

Той погледна без желание будилника върху нощното шкафче.

– За жалост, да.

– Кажи, че днес имам почивен ден.

– Де да можех!

– Тогава ме излъжи – подкани го Лайла и допря страна до гърдите му.

– Ще ми позволиш ли да те закарам на работа?

– Не изричай тази дума – намръщи се тя.

– А после ще се разходиш ли с мен с колата?

– Къде? – вдигна глава Лайла.

– Където и да е.

Тя понаведе встрани глава и се усмихна.

– Любимото ми място.

Макс се опитваше да не мисли за Лайла – бе насочил цялото си внимание към сложната задача да открие хората, включени в неговия списък. Провери регистрите в съда, полицията, черквата, прегледа и смъртните актове. Усърдната му работа бе възнаградена с няколко адреса.

Усетил, че за днес няма шансове да се натъкне на още нещо, отиде в автосервиза на Катрин. Завари я наведена над двигателя на един автомобил.

– Извинявай, че те прекъсвам – провикна се той, за да надвика силната музика, долитаща от транзистора.

– Ами тогава не ме прекъсвай. – Върху челото ѝ се чернееше смазка, но киселата ѝ физиономия изчезна, когато тя вдигна глава и видя Макс. – А, ти ли си! Здравей!

– Мога да дойда и по-късно.

– Защо? Защото ти се троснах ли? – попита Катрин и се усмихна, после бръкна в работния комбинезон и извади парцал, с който да избърше ръцете си. – Ще пийнеш ли нещо? – попита го тя и кимна към автоматата за безалкохолни напитки.

– Не, благодаря. Отбих се само да те питам нещо по твоята част.

– Нали караш автомобила на Лайла? Да не се е повредил?

– Не. Проблемът е, че тези дни се налага да използвам често колата, а не ми е удобно. Сигурно знаеш дали някой от селището продава колата си.

Катрин се усмихна.

– Решил си да купуваш кола ли?

– Да, ала да не е скъпа. Трябва ми колкото да се придвижвам по-бързо. А после, когато се върна в Ню Йорк... – допълни той, но не се доизказа. Не му се мислеше за мига, когато щеше да се наложи да се прибере в Ню Йорк.

– После винаги мога да я продам.

– По една случайност познавам човек, който си продава колата. Аз.

– Ти ли?

Катрин кимна и пак пхна парцала в джоба на комбинезона.

– Нали чакаме бебе, реших, че кабриолетът вече не ни трябва и няма да е зле да си вземем по-сериозна, фамилна кола.

– Кабриолет ли? – повтори Макс – не мислеше, че подобна кола приляга на достопочтен университетски преподавател.

– Имам го от доста години и естествено, предпочитам да го продам на човек, когото познавам.

Вече го бе хванала за ръката и го дърпаше навън. Той видя автомобил, който приличаше на червена играчка, беше с бял гюрук и черни седалки.

– Ама аз, такава...

– Преди две-три години му сложих нов двигател – заобяснява

Катрин и вдигна чевръсто капака на двигателя. – Същинска фурия. Гумите са на има-няма петнайсетина хиляди километра. Купила съм го нов-новеничък и гарантирам, че съм му треперила като на писано яйце. Освен това... – продължи тя, ала забеляза изражението на Макс и се усмихна. – Май говоря като нахален търговец на автомобили, който се опитва да ти пробута стара бричка.

Колата бе лъсната до блясък, Макс видя дори отражението си върху бляскавата червена боя.

– Никога не съм притежавал спортна кола.

Катрин пак се усмихна, развеселена от тъжния му тон.

– Знаеш ли какво, остави ми автомобила на Лайла и направи няколко кръгчета. Виж дали ще харесаш кабриолета.

Той се метна зад волана, като се мъчеше да не се хили глупашки, и усети как вятърът развява косата му. Какво ли щяха да си кажат студентите му, ако зърнеха отнякъде как сериозният стар доктор Куотърмейн се разхожда в лъскав кабриолет? Вероятно щяха да си помислят, че е превъртял. Какво пък, дори и да беше така, той се чувстваше на седмото небе от щастие.

Помисли си, че колата много ще приляга на Лайла. Вече си я представяше как седи до него, как косата ѝ се вее, а тя се смее и вдига ръце, за да усети шеметната струя. Или пък се е сгушила на седалката, затворила е очи и е подложила лице на топлото слънчице.

Мечтата му бе прекрасна и можеше да се сбъдне. Поне за кратко. А защо да не запази кабриолета и след като се върне в Ню Йорк? Нямахме закон, в който да се казва, че е длъжен да кара практични достолепни автомобили. Можеше да остави колата, за да му напомня за няколкото невероятни седмици, преобразили неговия живот.

А може би вече бе свършено със сериозния стар доктор Куотърмейн?

Натискаше педала за газта по криволичните планински пътища, после пак се върна долу в селището, за да види как малкият автомобил върви по улиците с натоварено движение. Неописуемо доволен от света, зачака на едно кръстовище светофарът да светне зелено и забарабани с пръсти по волана в такт с музиката по радиоприемника.

По тротоарите сновяха шумни тълпи, в магазините нямаше къде игла да падне. Стига да имаше къде да спре, Макс сигурно също щеше да изскочи от кабриолета и да влезе в някое магазинче колкото да подложи на проверка търпението си. Все пак реши да не го прави и се задоволи да гледа как хората се тълпят и се опитват да подберат идеалната тенис-

фланелка.

Забеляза на тротоара някакъв мъж с тъмна коса и старателно подравнена тъмна брада, който го гледаше. Доволен от себе си и от пъргавата кола, Макс му се усмихна и му махна. Подкара автомобила и измина няколко пресечки, когато най-неочаквано се сети кого бе видял. Натисна рязко спирачките, зави наляво по страничната уличка и като си проправяше път през натовареното движение, се върна на кръстовището. Но мъжът го нямаше. Макс огледа открай докрай улицата, ала не го откри. Изруга едва чуто, че нямаше къде да спре и бе реагирал толкова бавно.

Мъжът си бе боядисал косата и с брадата бе скрил отчасти лицето си. Но очите... Макс нямаше как да забрави очите. На оживения тротоар бе стоял Кофийлд, който го бе гледал не с възхита или нехаен интерес, а с едва сдържана ярост.

Вече бе успял да се овладее, когато отиде да прибере Лайла от централната сграда в парка. Бе взел и логичното според него решение да не ѝ казва, че бе видял Кофийлд. Колкото по-малко знаеше тя, толкова по-малка бе и вероятността да се забърка в тази каша и да пострада.

Той я смяташе за прекалено импулсивна. Научеше ли, че Кофийлд е в селището, щеше да хукне да го търси сама. А беше и твърде умна. Ако намереше онзи негодник... При тази мисъл кръвта на Макс се смрази. Никой не знаеше по-добре от него колко безжалостен и жесток можеше да бъде този човек.

Видя, че Лайла върви през паркинга към автомобила, и още веднъж си каза, че е готов да рискува всичко, дори живота си, само и само да я опази здрава и невредима.

– Я, какво е това? – ахна тя и вдигнала вежди, почука с пръст по колника. – Значи не харесваш старата ми бричка и си взел колата на сестра ми.

– Какво? – погледна я недоумяващо той – откакто бе видял Кофийлд, бе забравил за всичко на този свят, включително за кабриолета. – А, колата ли?

– Да, колата – отвърна Лайла, после се наведе да го целуне и бе озадачена, че почти не ѝ обръща внимание и само я потупа разсеяно по рамото.

– Всъщност смятам да я купя. Катрин е решила да си вземе по-голям автомобил и...

– Значи искаш да си купиш малка лъскава играчка.

– Знам, че не е моят стил – рече Макс.

– Не исках да кажа това – възрази тя и сбърчила чело, се взря в него – отдалеч личеше, че в умната му глава се върти нещо.

Лайла се метна в автомобила и се протегна. Подаде му ръка, ала той само я стисна лекичко и я пусна. Тя си каза, че не бива да му се сърди и да е свръхчувствителна, и продължи да се усмихва неестествено.

– Е, ще се разходим ли, както ми обеща? Мислех да покараме покрай брега.

– Малко уморен съм – заоправдава се Макс – не обичаше да лъже, но на всяка цена трябваше да се върне и да поговори с Трент и Слоун, а също така да се обади в полицията и да даде новото описание на Кофийлд. – Нали нямаш нищо против да отложим за друг път?

– Разбира се – отговори Лайла и пак се усмихна престорено.

Той бе толкова хладен и учтив, толкова разсеян. Така й се искаше да усети мъничко от близостта им тази сутрин и когато Макс се качи в колата, сложи длан върху неговата.

– Нали ме знаеш каква поспалана съм. Тъкмо ще подремна. В твоята или в моята стая?

– Аз такава... Нека да не е днес.

Стискаше лоста за скоростите и изобщо не помръдна пръсти, за да ги сплете с нейните. Тя си даде сметка, че дори не я поглежда, че не я бе погледнал, откакто бе прекосила паркинга.

– Ясно – въздъхна Лайла и дръпна ръката си от неговата. – При тези обстоятелства съм сигурна, че си прав.

– Лайла...

– Какво?

Не, не бива, реши той. Не бива да й казвам. Този път трябва да се оправя сам.

– А, нищо.

Пресегна се към ключовете и включи двигателя.

Мълчаха през цялото време, докато пътуваха към къщата. Макс продължаваше да си втълпява, че е най-добре да я излъже. Тя сигурно се цупеше, задето не бяха отишли да се разходят, ала той трябваше да стисне зъби и да издържи. Не биваше да я забърква, докато не изяснеше някои дребни неща. В главата му се въртяха какви ли не хипотези и Макс се нуждаеше от време и пространство, за да ги обмисли добре. Щом и Кофийлд, и Хокинс още бяха на острова и се осмеляваха да се разхождат из селището, дали не бяха открили нещо в архива на Калхунови? Или още душеха? И дали подобно на него не бяха ходили в библиотеката, за да потърсят и там нещо, за което да се хванат?

Сега вече знаеха, че е жив. Дали щяха да се досетят, че е свързан с Калхунови? И ако решеха, че им пречи, дали връзката му с Лайла нямаше да я изложи на опасност?

Това бе риск, който той не можеше да си позволи да поеме.

Зави и подкара по лъкатушещия път, откъдето вече се виждаше върхът на Замъка.

– Може би ще се наложи да се върна в Ню Йорк по-скоро, отколкото предполагам – каза, сякаш мислеше на глас.

Тя стисна устни, за да не изкрещи.

– Така ли?

Макс я погледна и се покашля.

– Да... По работа. Бих могъл да продължа там издирванията.

– Много мило от твоя страна, професоре. Да, де, не е в твоя стил да зарязваш работата по средата. Така тъкмо няма да имаш обременителни връзки, които само да ти отнемат време.

Той вече си мислеше какво му предстои да свърши и само кимна разсеяно в знак на съгласие.

Когато спряха пред Замъка, обидата на Лайла бе прераснала в гняв. Според нея от поведението на Макс бе повече от очевидно, че той не иска да бъде с нея и дори съжалява за предната вечер. Е, чудо голямо! Тя нямаше намерение да лее сълзи, задето някакъв надут университетски преподавател не проявявал интерес към нея.

Едвам се съдържа да не затръшне подире си вратата на колата и да не го ухапе по китката, когато Макс отпусна ръка върху рамото ѝ.

– Искаш ли да се разходим утре покрай брега? Лайла погледна дланта му, после и лицето му.

– Няма нужда да се насилваш.

Той пхна ръце в джобовете си, когато тя се запъти към стълбите. Определено му се сърдеше.

След като разказа на другите мъже какво бе видял и се пребори с всички формалности в полицейския участък, наистина вече бе уморен. Може би от напрежението, а вероятно и защото предната нощ бе спал само два-три часа, накрая се предаде, просна се напреки на леглото и реши да подремне до вечерята.

След като поспа, се почувства по-добре и слезе долу. Реши да намери Лайла и да ѝ предложи да хапнат и да се разходят в градината. А защо да не се повозят и на лунна светлина с автомобила? Лъжата му не бе чак толкова сериозна и след като се бе отървал от неприятното бреме и бе съобщил сведенията на полицията, тя не го тормозеше чак толкова. А



и ако решеше, че е най-добре да заміне, сигурно това щеше да му е последната вечер с Лайла.

Точно така, ще се разходят с колата. Макс се замисли дали да не покани Лайла дори да му погостува в Ню Йорк или двамата да заминат някъде за края на седмицата. Не бе задължително всичко да приключва, особено ако той бъдеше внимателен.

Отиде в хола, но там нямаше никого и Макс отново излезе. Само те двамата – ще погледат лунната пътека върху водата и ще се поразходят по плажа. Можеше да започне да я ухажва сериозно. Тя сигурно щеше да му се присмее за тази дума, ала той искаше да стори точно това.

Чу откъм музикалния салон, че някой свири, и се запъти натам. Сузана беше сама. Музиката като че бе в унисон с израза в очите ѝ. В тях бе изписана тъга, толкова дълбока, че едва ли някой можеше да утеша младата жена. Но когато го видя, тя спря да свири и се усмихна.

– Не исках да те прекъсвам.

– Няма нищо. И бездруго е време да се върна в действителността. Аманда заведе децата до града и реших да се възползвам от кратката пауза.

– Търся Лайла.

– А, тя излезе.

– Излезе ли? Къде? Кога?

– Преди малко – отвърна Сузана и се взря в него, както прекосяваше стаята. – Май има среща.

– Какво! Среща ли? – възкликна Макс. Имаше чувството, че някой бе стоварил върху него парен чук.

– Извинявай, Макс – рече угрижено Сузана и за да го успокои, го хвана за ръката. Стори ѝ се, че никога през живота си не бе виждала полюбен мъж. – Много съм несъобразителна. Сигурно е отишла да се види с приятели или да се поразходи сама.

Не, помисли си той и поклати глава. Така щеше да е още по-лошо. Ако Лайла беше сама и Кофийлд бе някъде наблизо... Опита се да не се поддава на паниката. В края на краищата онзи тип търсеше не Лайла, а изумрудите.

– Няма нищо. Просто исках да ѝ кажа нещо.

– Тя знае ли за чувствата ти?

– Не... Да. Не знам – отвърна недодялано Макс. Романтичните му мечти за лунната пътека и ухажването се изпариха яко дим. – Ала това няма значение.

– За нея има. Лайла никога не гледа вятърничаво на хората и на

техните чувства.

– Тревожа се, че е излязла сама. Полицията още не е заловила Хокинс и Кофийлд.

– Отиде на вечеря. Не вярвам някой да ѝ се нахвърли направо в ресторанта и да ѝ поиска изумруди, каквито тя не носи – отвърна Сузана и му стисна приятелски ръката. – Хайде, Макс, ела да хапнем! Ще се чувстваш по-добре, след като опиташ пилето с лимон на леля Коко. Сигурно вече е готово.

Докато вечеряха, Макс се опитваше как ли не да се преструва, че има вълчи апетит и не го притеснява празното място на масата. Обсъди с Аманда списъка със слугите, който двамата проверяваха, после отклони настойчивите молби на Коко да му погледа на карти. Чувстваше се ужасно. Фред, който бе положил глава на лявото му коляно, се възползва от лошото му настроение и добре си похапна с парченцата месо, които Макс тайничко му даваше.

Той реши да слезе до градчето, да обиколи с колата улиците, уж се разхожда, и да поогледа, да се отбие в едно-две кафенета и ресторанти. Но после реши, че ще е глупаво да го прави. Накрая се усамоти в стаята си и отново се зае със своя роман, който погълна цялото му внимание.

Днес писането не му вървеше така леко, както предната вечер. Непрекъснато спираше и дълго обмисляше всяко следващо изречение. Ала после му потръгна и без да усети, седя над пишещата машина цели три часа. Чак когато погледна часовника си и видя, че е минало полунощ, си даде сметка, че не бе чул Лайла да се прибира. Нарочно бе оставил вратата открената, та да я чуе, когато тя мине по коридора.

Но не бе изключено, улисан в работата, да не я бе забелязал кога е минала покрай стаята му и се е прибрала. Ако бе ходила на вечеря, при всички положения вече трябваше да се е върнала. Кой вечеря цели пет часа! Макс обаче искаше да се увери с очите си.

Тръгна на пръсти по коридора. Под вратата на Сузана се процеждаше светлина, ала всички други стаи бяха тъмни. Той се поспря нерешително пред вратата на Лайла, сетне почука тихо. Притеснен, натисна дръжката. Вече пак бе прекарал предната нощ с нея. Тя едва ли щеше да се разсърди, ако той надзърнеше да види дали не бе заспала.

Но нея я нямаше. Леглото бе оправено. Старите метални табли на кревата, който вероятно бе принадлежал на някоя прислужница, бяха боядисани в снежнобяло. Всичко останало бе в ярки тонове, от които чак ти се завиваше свят.

Леглото бе застлано с юрган от разноцветни парченца плат на

точки, карета, райета, излинали червени и сини квадратчета. Върху него бяха наслагани цяла купчина възглавници с най-различни форми и размери. Креватът ѝ подхождаше, на него човек можеше да се излегне и да спи сладко-сладко цял ден.

Както повечето помещения в Замъка, стаята бе огромна, ала Лайла се бе постарала да я обзаведе така, че да е уютна. По стените, боядисани в ярък синьо-зелен тон, имаше рисунки на диви цветя. От дръзкия подпис в долния край Макс разбра, че ги бе рисувала самата тя. А той дори не знаеше, че Лайла рисува толкова добре. Изведнъж осъзна, че знае твърде малко за жената, която обича.

Затвори подире си вратата и тръгна из стаята, за да разгледа нещата, които тя обичаше. Огромното писалище бе отрупано с книги. Кийтс и Байрон съжителстваха с евтини кримки и съвременни любовни романи. Пред един от прозорците имаше канапе и фотьойли, на един от столовете в стил „Кралица Ана“ бе метната блуза, върху масичката на купчинка бяха оставени лъскави гривни и обици. До едно порцеланово пингвинче имаше купа, украсена с гладки полускъпоценни камъни. Макс вдигна пингвинчето и то запя приятна нашумяла песничка.

Навсякъде в стаята имаше свещи, наслагани къде ли не, като се почне от изящните свещници от майсенски порцелан и се стигне до една доста безвкусна фигурка на козирог. Виждаха се и множество семейни снимки. Той вдигна една моментална фотография, сложена в рамка – бе на мъж и жена, които се бяха прегърнали през кръста и се усмихваха срещу фотоапарата. Както личеше, това бяха родителите на Лайла. Бе сигурен в това, защото тя удивително приличаше на мъжа, а Сузана – на жената.

Когато кукувичката изскочи от часовника върху стената и закука, Макс изведнъж си даде сметка, че вече е дванайсет и половина. Къде, по дяволите, беше Лайла?

Заснова нервно от прозореца, където тя бе окачила издялани кристали, до месинговата ваза със сухи цветя, от библиотеката до писалището. Вдигна притеснен едно кобалтово шишенце и го подуши. И усети нейната миризма! Точно в този миг вратата се отвори и той остави припряно шишенцето.

Лайла изглеждаше невероятно с развятата от вятъра коса и порумениялото лице. Бе облечена в тънка прозирна рокля в кървавочервени тонове, която се гънеше около нозете ѝ. На ушите ѝ висяха дълги обици от пъстроцветни мъниста. Тя вдигна вежда и затвори вратата.

– Е, чувствай се като у дома си! – тросна се на Макс.

– Къде беше? – попита той разтревожено и отчаяно.

– Да не съм изгървала вечерния час? – попита присмехулно Лайла и метна обшитата си с мъниста чанта върху бюрото.

Понечи да свали едната обица, но точно в този момент Макс я сграбчи и я завъртя.

– Не ми се прави на много отракана! Притесних се до смърт. Къде ходи толкова дълго? Никоой не знаеше къде си.

Идеше му да попита и с кого е била, ала все пак се сдържа. Тя дръпна ръката си. Той видя как в очите ѝ проблясва гняв, но гласът ѝ бе спокоен, провлечен и равнодушен.

– Сигурно ще се изненадаш, професоре, ала от доста време ме пускат да излизам сама.

– Сега е различно.

– Така ли? – направи се Лайла на учудена и нарочно се обърна към писалището. Без да бърза, разхлаби клипса на обичата. – И какво му е различното?

– Различното е, че ние... – Беше му на устата да каже, че те вече са любовници, вместо това обаче обясни вече с по-овладян тон: – Защото не знаем къде е Кофийлд. И дали няма да стане опасен.

– Пак от доста време умея да се грижа за себе си – допълни тя и уж сънено го погледна в огледалото. – Свърши ли с конското?

– Това не е конско, Лайла, наистина се безпокоях. Имам право да знам какви са плановете ти.

Все така вторачена в него, тя свали гривните от ръката си.

– И защо реши, че имаш такова право?

– Ами защото... защото сме приятели.

– Виж ти! – усмихна се Лайла, но погледът ѝ си остана студен.

Макс пхна от безсилие ръце в джобовете си.

– Държа на теб. А след онова, което се случи снощи, си мислех, че ние... Мислех си, че значим нещо един за друг. А ето че сега, само двадесет и четири часа по-късно ти излизаш с друг.

Тя изхлузи обувките.

– Да, снощи преспяхме заедно и ни беше приятно – пророни Лайла и насмалко да се задави от горчилката, заседнала на гърлото ѝ. – Доколкото си спомням, се споразумяхме да не усложняваме нещата – допълни тя и отметнала глава, се взря в него, сетне сви равнодушно рамене колкото да скрие, че ръцете ѝ треперят. – И понеже вече си тук, бихме могли да помислим за бис – допълни Лайла с мъркащ глас, после се приближи и прокара пръст отпред по ризата му. – Искаш това от мен, нали,

Макс?

Той махна вбесен ръката ѝ.

– Нямам намерение да се вживявам в ролята на дубльора.

Руменината по страните ѝ се стопи и тя пребледня като платно.

– Браво на теб! Как позна, че си дубльорът?

– А какво очакваше да кажа? Че можеш да ходиш някъде и да се връщаш, когато ти хрумне, да излизаш, с когото ти падне, а през това време аз ще седя тук и като последния просяк ще те моля за огризките от трапезата?

– Изобщо не очаквам да казваш нещо. Искам само да ме оставиш на мира.

– Няма да мръдна оттук, докато не изясним нещата.

– Както искаш – рече Лайла и смъкна ципа на роклята. Кукувичката отново се показва от часовника и изкука. – Стой, щом си нямаш друга работа. Аз ще си лягам.

Съблече роклята, метна я на един стол и както бе само по къс копиринен комбинезон, отиде при тоалетката. Седна пред нея, взе четката и започна да се реши.

– Защо си толкова сърдита?

– Сърдита ли! – процеди тя през зъби. – Откъде реши, че съм сърдита? Само това оставаше, да се сърдя, защото ме причакваш в стаята, вбесен, че съм дръзнала да направя нещо сама, без да се посъветвам с теб. И то при положение че днес следобед ти нямаше времето и желанието да прекараш с мен и един-единствен час.

– Какви ги дрънкаш? – извика Макс и я сграбчи за ръката, ала Лайла го шляпна силно с четката по кокалчетата.

– Ще ти кажа, когато искам да ме докосваш.

Той изруга, грабна четката и я запокити в другия край на стаята. Прекалено ядосан, за да забележи изненадата в очите ѝ, пак я хвана и я дръпна да стане.

– Попитах те нещо.

Тя вдигна брадичка.

– Ако си приключил с гневните изблици...

Но не се доизказа, защото Макс почти я вдигна от пода.

– Не ме предизвиквай – изсъска той през зъби.

– Ти ме нагруби, причини ми болка – почти проплака Лайла. – Нощес, дори тази сутрин бе готов да ми отделиш малко от своето време и внимание. Защото ставаше дума за секс. После, днес следобед не благоволи дори да ме погледнеш. Изгаряше от нетърпение час по-скоро да

стигнем в къщата, за да се отървеш от мен.

– Не говори глупости!

– Точно това направи. Проклет да си! Започна да пелтечиш някакви недодеялани извинения, само дето не ме помилва по главичката. А тази вечер те е ударил хормонът и си ядосан, че не съм ти подръка.

Сега вече и Макс бе пребледнял като мъртвец.

– Това ли си мислиш за мен?

Тя въздъхна, усетила как ядът ѝ минава.

– Не аз, а ти си мислиш това за мен. А сега ме остави на мира.

Той я пусна и Лайла се дръпна.

– Днес следобед бях много притеснен. Не мисли, че не съм искал да бъдем заедно.

– Не им трябват извиненията ти – рече тя и отиде да отвори вратата на терасата с надеждата, че ако вятърът я поосвежи, ще успее да се пребори със сълзите. – Даде ми ясно да разбере какво изпитваш към мен.

– Очевидно не съм. Последното нещо, което съм искал, Лайла, е да ти причиня болка и да те обидя. – Ала се сети, че я бе излъгал – това бе първата му грешка. – Тъкмо идвах да те взема от парка, когато видях в селището Кофийлд.

Тя се обърна рязко.

– Какво? Видял си Кофийлд ли? Къде?

– Чаках на един светофар и го забелязах на тротоара. Боядисал си е косата и си е пуснал брада. Докато се усетя, попаднах в задръстване и когато се върнах, Кофийлд вече го нямаше.

– Защо не ми каза, че си го видял?

– Не исках да те тревожа. А и ме беше страх, че ще ти хрумне да хукнеш да го преследваш сама. Често постъпваш импулсивно, а аз...

– Ах, негодник такъв! – възкликна Лайла, отново поруменяла, и го блъсна по гърдите. – Този тип си е наумил да задигне нещо, което принадлежи на моето семейство! Бива ли да си толкова глупав и да не ми кажеш, че си го видял само на няколко километра оттук! Ако знаех, сигурно щях да го пипна.

– Точно от това се страхувах. Няма да позволя да се забъркваш в тази история. Затова и реших, че вероятно ще е по-добре да се върна в Ню Йорк. Кофийлд и Хокинс вече знаят, че съм тук, няма да допусна заради това да си изпатиш и ти.

– Виж го ти него, нямало да допусне! – възкликна тя и отново понечи да го блъсне, но Макс я хвана овреме за китките.

– Точно така! Ще стоиш настрана!

– Я не ми казвай...

– Ще ти казвам, и още как – прекъсна я той, доволен, че Лайла го гледаше смаяно. – И не само това! От днес нататък няма да се разхождаш сама по нощите, докато този нехранимайко не се озове зад решетките! Обмислих добре положението и реших, че няма да замина, ще остана тук и ще те държа под око, ще те пазя, дори и това да не ти харесва.

– Не, не ми харесва и нямам нужда да бъда пазена.

– Въпреки това – отсече Макс с тон, с който показваше, че според него спорът бе приключил.

– Виж го ти него какъв нагъл и самовлюбен бил... – подхвана гневно тя.

– Стига! – процеди той, сякаш усмиряваше своите студенти, и Лайла замига от учудване срещу него. – Излишно е да спориш, когато съм взел най-разумното решение. Сега според мен ще е най-добре всеки ден да те карам на работа. Ако имаш някакви други планове, ще ми кажеш.

Гневът ѝ отстъпи място на шока.

– Няма пък!

– Има, има, и още как! – подхвана Макс вече по-меко и я придърпа към себе си. – А колкото до тази вечер – подзе отново, когато телата им се допряха лекичко, – по всичко личи, че си действала, водена от погрешно впечатление за моите подбуди и чувства.

Лайла се изви назад и бе по-скоро изненадана, отколкото ядосана, когато той не я пусна.

– Не ми се говори за това.

– Да, предпочиташ да крещиш за него, ала това не води до нищо, пък и не ми е в стила – каза Макс твърдо, както държеше ръцете ѝ. – И за да сме точни, не съм дошъл тук, защото ме е ударил хормонът, въпреки че безспорно ми се иска да се любим.

Тя го погледна озадачена.

– Какво, по дяволите, те е прихванало?

– Най-неочаквано проумях, че ще изляза с теб на глава точно както го правя с най-трудните студенти. Искане не само търпение. Искат се и твърда ръка, и ясно формулирани намерения и цели.

– Най-трудните... – поде Лайла, но млъкна наред думата и си пое дъх, за да си възвърне поне малко самообладанието. – Макс, според мен е най-добре да пийнеш един аспирин и да си легнеш.

– Та както казах – рече той, без да ѝ обръща внимание, и я целуна лекичко по бузата, – не става дума само за секс, макар и тази страна да е невероятно приятна за мен. Въпросът е, че съм изцяло в твой плен.

– Недей – примоли се едва чуто тя, когато Макс се наведе и захапа леко крайчеца на ухото ѝ.

– Може би сбърках, като ти показах само колко много ме привличат външният ти вид, кожата, твоето ухание. – Всмука долната ѝ устна и я целува, докато очите ѝ се замъглиха. – Ала харесвам у теб и много други неща. Просто не знам как да го изразя. – Той усети как сърцето ѝ тупти като обезумяло под дланите му и я поотдалечи малко от себе си. – В живота ми никога не е имало човек като теб. И ще направя всичко възможно да останеш в него, Лайла.

– Какво правиш?

– Ще те сложа да си легнеш.

Тя се опита да се овладее, но Макс отново плъзна устни по врата ѝ.

– Не, недей – възпротиви се Лайла – пак му беше ядосана за нещо.

Ала и тя забрави за какво, когато той я прелъсти с устни.

– Трябва да ти покажа какво изпитвам към теб – каза Макс и все така захапал устната ѝ, я сложи да легне върху матрака.

Вече не стискаше китките ѝ и Лайла плъзна длани под ризата му, за да усети топлата му кожа. Не ѝ се мислеше. Плиснаха я безброй чувства, остави се във властта им и притегли Макс към себе си.

– Ревнувах те – прошепна той, после смъкна дантелената презрамка на комбинезона ѝ и я зацелува по рамото. – Не искам да те докосва друг мъж.

– Няма – пророни тя. Макс я милваше дълго и нежно по разтрепераното тяло. – Само ти.

Той я зацелува като обезумял, замаян от вкуса ѝ, от мириса, от гладката ѝ като мрамор кожа. Надигна глава и досущ наркоман, отново я запи с устни.

Лайла си помисли през унес, че милувките му ѝ носят утеха, спокойствие, романтика. Беше неописуемо сладостно да се реят така, а дъхавият ветрец да подухва над разгорещените им тела и тихият им шепот да заглъхва под страстните целувки. Желанието им бе в съвършено равновесие с тяхната обич. Едва ли имаше нещо, което да бе по-важно от това – от надеждата за любов.

Смъкна ризата му и го загали със закопнели длани. Възбуждаше се не Само от красивия му мускулест гръб и рамене. Възбуждаше се най-вече от неговата вътрешна сила. От почтеността му, от отдадеността, с която вършеше каквото смяташе за правилно. Бе достатъчно силен, за да е верен, честен и нежен с онези, които обича.

Макс я намести между възглавниците така, че тя сякаш се озова в



пашкул. Коленичи до нея и се зае да развързва мъничките панделки по средата на коприната с цвят на слонова кост. Лайла остана без дъх от контраста между търпеливите му пръсти и изпълнените с ненаситно желание очи. Той отмести комбинезона и замилва с устни разголената плът. Бе смаян, че кожата ѝ бе нежна като свила.

Тя също го съблече много бавно и нежно. Седна на леглото и обви ръце около врата му, докато телата им се долепиха. Започнаха да се проучват сантиметър по сантиметър на ярката светлина, която ги обливаше. Тръпка, сетне въздишка, молба, получила отговор. Устните затърсиха нови и нови тайни. Ненаситните длани откриваха нови и нови наслади.

Лайла се притисна до него и Макс я облада, а когато я обляха първите вълни на удоволствието, зашепна задъхано името му. Той виждаше на светлината тъничката ѝ гъвкава снага, бляскавата ѝ кожа, ярката ѝ коса, спускаща се като водопад назад по гърба. После тя се разтресе цялата и поруменя.

Очите му се замъглиха. Макс плъзна надолу ръце и я хвана за хълбоците. Лайла се бе притиснала до него и го бе прегърнала, когато и двамата достигнаха блаженството на връхната точка.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато си наливаше от кафето, Макс си свирукаше мелодийката на порцелановия пингвин, която бе в унисон с настроението му. Имаше планове. И то големи. Разходка с колата покрай морето, вечеря в някое прикътано заведение, после отново разходка – вече пеша, по плажа.

Отпи от чашата, опари си езика и се ухили.

Беше влюбен.

– Наистина е прекрасно да видиш рано сутринта човек, който е в такава добро настроение – отбеляза Коко, след като влезе с плавната си походка в кухнята. Предната вечер си бе боядисала косата гарваново-черна и явно бе изключително доволна от резултата. – Какво ще кажеш за палачинки с боровинки?

– Изглеждаш страхотно.

Възрастната жена грейна от удоволствие и се пресегна да вземе престилката с къдрички по края.

– Благодаря ти, драги. Винаги съм твърдяла, че една жена има нужда от време на време да променя външността си. За да държи мъжете в напрежение. – Тя извади от шкафа голяма купа и пак погледна към Макс. – Да ти кажа, и ти тази сутрин ми изглеждаш добре. Морският въздух ти се отразява добре... Или може би нещо друго?

– Тук е приказно хубаво. Просто не знам как да ви се отблагодаря, че ме поканихте да остана.

– Дрън-дрън! – отсече Коко и започна да слага нехайно в купата продуктите. Макс винаги се бе учудвал как хората готвят с подобна лекота, а получават невероятни резултати. – Така е било писано – допълни жената. – Разбрах го още в мига, когато Лайла те доведе в къщата. От малка си е такава, все носи нещо. Ранени птици, малки диви зайчета. Дори една змия. – При този спомен Коко се потупа по пазвата. – Но това е първият път, когато води вкъщи изпаднал в безсъзнание мъж. Какво да я правиш, такава си е – продължи тя и се зае да бърка весело продуктите. – Човек никога не знае какво да очаква от нея. Освен това е и много талантива. Знае какви ли не латински термини за разните цветя, треви и буренчета, навичите на прелетните птици и какво ли още не. Когато е в настроение, рисува много хубаво.

– Знам. Видях картините в стаята ѝ. Коко го погледна под вежди.

– В нейната стая?

– Ами да. Аз такава – запелгечи Макс и бързо отпи от чашата. – Искаш ли кафе?

– Не. Ще пийна, след като приключа с това тук – отвърна тя и си помисли: „Ето на, всичко се нарежда от хубаво по-хубаво. Знаех си аз, че картите не лъжат.“ После рече на младия мъж: – Да, нашата Лайла е момиче за чудо и приказ. И тя е вироглава и своенравна като другите, не я гледай, че е такава чаровна и дружелюбна. Ала винаги съм казвала, че един мъж на място ще я оцени. – Коко изплакна на чешмата боровинките, без да сваля очи от Макс. – Трябва да е търпелив, но не и мекушав. И силен, за да не й позволява да си разиграва коня, а също така мъдър, за да не се опитва да я променя. – Жената добави внимателно боровинките към тестото за палачинки и се усмихна. – Ала ако я обича истински, защо ще му е да я променя, нали така?

– Какво правиш, лельо Коко, пак ли четеш лекции на Макс? – попита Лайла, след като дойде при тях и се прозина.

– Бива ли да говориш така! – възкликна Коко, сетне включи котлона и изцъка с език. – Приказвахме си с Макс сладко-сладко. Нали, Макс?

– Ама разбира се.

– Не думай! – рече присмехулно Лайла и взе чашата от него. Той не се помръдна, затова тя се наведе и го целуна за „добро утро“. Коко ги наблюдаваше под око и само дето не потриваше ръце. – Е, хайде, от мен да мине, няма да го правя на въпрос, защото виждам на хоризонта палачинки с боровинки.

Възхитена, че двамата се целуват, Коко си затананика и извади чиниите.

– Днес си много ранобудна.

– Вече ми става навик – отвърна Лайла, усмихна се лениво на Макс и отпи от кафето му. – Но ще се наложи да се отърва от него.

– Всеки момент ще дойдат и другите – отбеляза Коко – нищо не й доставяше по-голямо удоволствие от това, всички да се съберат и тя да закръжи като квачка около тях. – Защо не подредиш масата, Лайла?

– Да, определено трябва да се отърва от този навик – повтори тя и върна с въздишка чашата с кафето на Макс. После целуна леля си по бузата. – Косата ти ми харесва. Точно по френската мода.

Коко издаде радостен звук, който много приличаше на кудкудякане, и гребна с черпака от тестото за палачинките.

– Сложи хубавия сервиз, миличка. Днес съм в празнично настроение.

Кофийлд затвори бесен телефона. Заблъска с пестници по писалището, накъса на малки парченца няколко брошури и накрая запокити една кристална вазичка по стената. Хокинс го бе виждал и друг пък да вилнее и зачака той да се поуспокои.

Кофийлд си пое три пъти въздух, за да си възвърне самообладанието, и отново седна.

– Явно не ни върви, Хокинс. Колата, с която се разхождаше нашият професор, е регистрирана на името на Катрин Калхун Сейнт Джеймс.

Хокинс изруга и се дръпна рязко от стената.

– Казах ти аз, че тая работа не ми харесва. По всички правила професорът трябваше да е труп. А ето че се е озовал не другаде, а при онези приятелчета. Сто на сто вече им е изпял всичко.

Кофийлд допря връхчетата на пръстите си.

– Изобщо не се съмнявам в това.

– А ако те е познал...

– Не ме позна – отсече властно Кофийлд и притисна длани към бюрото. – Нима щеше да ми маха, ако ме беше познал? Прекалено тъп е, за да се досети – добави той и усетил, че пръстите му са вдървени, ги разкърши. – Пълен глупак! За една година аз съм научил на улицата повече, отколкото той за десет в неговите университети. Ти не се притеснявай, нали сега сме тук, а не на яхтата?

– Да, ала той знае – настоя Хокинс и забарабани нервно по писалището с кокалчетата на пръстите си. – Сега всички те знаят. И ще си отварят очите на четири.

– От това играта само става по-интересна. Крайно време е да я започнем! След като доктор Куотърмейн се е присъединил към отбора на Калхунови, смятам да посетя една от младите дами.

– Съвсем си превъртял.

– Мери си приказките, приятелче! – рече спокойно Кофийлд. – Ако моите правила не ти харесват, прав ти път, нищо не те задържа тук.

– Да, де, ама аз платих за скапаната яхта, нали? – тросна се Хокинс и прокара пръсти през късата си къдрава коса. – Пропилях вече цял месец да се занимавам с тази история. Вложил съм време и пари.

– Тогава остави на мен да ти покрия разходите – каза другият мъж, после се изправи и отиде при прозореца.

Точно под него имаше добре оформени лехи с красиви летни цветя. Те му напомниха, че бе тръгнал от бедняшките квартали в Южен Чикаго

и бе извървял дълъг път. А с изумрудите щеше да стигне още по-далеч.

Може би щеше да си купи хубава вила на някой остров в топлиите морета, където да си почине и да се порадва на живота, докато Интерпол го търси под дърво и камък. За всеки случай вече се бе запасил с нов паспорт, нова самоличност, ново име. И с тлъста сметка в дискретна швейцарска банка, по която се трупаха лихви.

Кажи-речи, откакто се помнеше, се занимаваше с кражби, и то доста успешно. Изумрудите не му трябوا заради парите. Но Кофийлд ги искаше. И смяташе да прави, да струва, ала да ги има.

Хокинс сновеше нервно напред-назад и пукаше с пръсти, а Кофийлд продължаваше да гледа през прозореца.

– По време на краткото ни приятелство с прелестната Аманда тя, доколкото си спомням, спомена, че най-много за Бианка знае сестра й Лайла. Нищо чудно пак тя да знае най-много и за изумрудите.

Това поне прозвуча донякъде смислено на Хокинс.

– Смяташ да я отвлечеш ли?

– Това е в твой стил, Хокинс – смръщи се Кофийлд. – Позволи ми да бъда малко по-изискан в средствата. Смятам да посетя парка „Акейдия“. Ако се вярва на хората, обиколките с екскурзоводката били много интересни.

Лайла открай време предпочиташе топлиите слънчеви дни на лятото. Всъщност не, намираще нещо прелестно и в дългите бурни нощи на зимата. Честно казано, просто обичаше времето. Не носеше часовник. Времето трябваше да бъде ценено просто защото съществуваше и бе глупаво човек да го измерва. Но сега тя за пръв път имаше чувството, че то тече твърде мудно.

Беше й мъчно за Макс.

Колкото и смешно да звучеше, беше безумно влюбена.

Чувствата й бяха толкова силни, че Лайла вече не искаше да се разделя с Макс дори и минута.

Това бе по-силно от нея. Беше се влюбила във вродената му мекота, в неговата доброта. Бе усетила, че той се чувства несигурен, и бе пожелала да разсее това негово чувство точно както искаше да помогне на всяка птица с прекършени криле и на всяка животинка с наранена лапа. Още обичаше всички тези неща у него, ала сега го бе видяла в нова светлина. Макс знаеше какво прави. Тя се свъси при тези думи, които й хрумнаха най-неочаквано и за всеки друг биха прозвучали обидно. За

всеки друг, но не и за него. Те го определяха най-точно.

Той бе поел нещата в свои ръце. Беше се нагърбил с отговорността за нея. Още ѝ бе неприятно, че я бе сравнил с трудна студентка, ала нямаше как да не се възхити от подхода му. Просто бе заявил какви са намеренията му и без много приказки се бе заел да ги осъществява.

Лайла първа би признала, че с две-три пиперливи думи ще постави на място всеки друг мъж, ако той се опита да подходи така към нея. Но Макс не беше всеки мъж. Надяваше се той също да го бе проумял поне малко. Непрекъснато си мислеше за него, ала не пренебрегваше и групата, която развеждаше. Любимото ѝ място в парка бе Йорданското езеро и тя реши да заведе посетителите на него.

– Много ви моля, не тъпчете растенията. Знам, цветята ви изкушават, но при нас идват хиляди хора, които искат да им се порадват сред природата. Цветето с формата на малка бутилчица в езерото е жълта лилия. Листата, които се носят по водата, са мехунка, срещат се във всички езера в парка „Акейдия“. С малките мехурчета могат да плават по повърхността на водата, пак с тях улавят и дребни насекоми.

Кофийлд – в износени джинси и тъмни очила, метнал на гръб вехта раница, не я изпускате от поглед и я слушаше внимателно, макар че тия дрънканици за растенията в мочурищата и езерцата изобщо не го интересуваха. Насмалко да прихне, когато всички в групата загледаха прехласнати чаплата, плъзнала се над главите им, за да се шумугне в мрака на дъбравата на няколко метра.

И той се престори на до немай къде заинтригуван, вдигна фотоапарата, окачен на врата му, и щракна няколко снимки на птицата, на дивите орхидеи, дори на едрата жаба, която изскочи от храсталака и се разположи върху едно голямо листо.

Кофийлд чакаше търпеливо мига, когато да премине в настъпление.

Лайла продължи да обяснява и да отговаря неуморно на въпросите и след като групата се отдалечи по пътеката от езерото с прилична на стъкло вода. Дори се вживя в ролята на грижовна майка – гушна едно невръстно дете и му показва семейство черни патици.

След края на обиколката посетителите можеха да се върнат по кръглата пътека при езерото или да отидат при колите си.

– Госпожице Калхун!

Тя се обърна. Бе забелязала мъжа с брадата в групата, макар че по време на екскурзията той не бе задал нито един въпрос. Долови в гласа му лек южняшки акцент.

– Да!

– Исках да ви кажа, че разказът ви бе изключително интересен. Аз съм гимназиален учител по география и всяко лято посещавам някой от националните паркове и резервати. Наистина сте един от най-добрите екскурзоводи, които съм срещал.

– Благодаря – отвърна Лайла, ала не протегна ръка, макар че за нея бе естествено да се ръкува с посетителите на парка. Не познаваше този наглед любезен човек, но нещо в него я смути. – На всяка цена се отбийте и в централната сграда, там има музей. Приятно прекарване!

Мъжът я хвана за ръката. Направи го нехайно, без да нахалства, ала тя се подразни много.

– Надявах се, ако имате малко време, да ми обясните някои неща. Имам навика през есента, в началото на новата учебна година да разказвам на учениците най-подробно за парковете, в които съм бил. Повечето от тях нямат възможност да посетят резерватите.

Лайла се опита да се отърси от неприязънта си. Напомни си, че това ѝ е работата, пък и обичаше да разговаря с хора, които проявяват искрен интерес.

– С удоволствие ще отговоря на всичките ви въпроси.

– Ще ви бъда много благодарен – възкликна мъжът и извади бележник, за да си записва.

Тя се поотпусна и започна да му обяснява по-подробно, отколкото обикновено на групите.

– Бяхте много мила. Нали няма да ми откажете да ви почерпя кафе и сандвич?

– Не е нужно.

– За мен ще бъде удоволствие.

– Благодаря ви, но имам работа.

Той продължи да се усмихва.

– Жалко. Обаче ще остана още няколко седмици в къмпинга на парка. Може би някой друг път. Сигурно ще ви прозвучи странно, ала съм готов да се закълна, че ви познавам отнякъде. Били ли сте някога в Роли?

Този човек ѝ се струваше все по-съмнителен и Лайла искаше час по-скоро да се отърве от него.

– Не, не съм.

– Наистина странно – знаеше си той своето, сетне заклати озадачено глава. – Струват ми се толкова позната. Е, още веднъж благодаря. Време е да си тръгвам. – Мъжът се обърна, после обаче най-неочаквано спря. – Сетих се! Вестниците. Точно така, виждал съм снимката ви във

вестниците. Вие сте жената с изумрудите.

– А, не, опасявам се, че съм жената без изумрудите.

– Ама че история! Преди месец-два я прочетох в Роли... Да ви призная, доста съм пристрастен към жълтите вестници. Сигурно защото живея сам и непрекъснато чета ученически съчинения – добави мъжът и се усмихна смутено, с което сигурно щеше да я плени, ако шестото й чувство не й подсказваше да е нащрек. – Вие, Калхунови, вероятно не можете да се отървете от натрапници – добави той, после се люшна на пети и се засмя. – Дано чувството ви за хумор не ви изневерява. Дума да няма, неприятно е, затова пък хора като мен имат с какво да си убиват времето. Изчезнали изумруди, крадци на скъпоценни камъни.

– Карти със заровени съкровища.

– И карта ли има? – ахна мъжът с метални нотки в гласа. – Не бях чувал.

– Има, естествено, можете да си ги набавите в селището – потвърди тя, после бръкна в джоба си и извади най-новото творение на иманярите. – Вече си правя колекция от тях. Доста хора се охарчват здравата колкото да разберат със закъснение, че на мястото, отбелязано с кръстче, не е заровено никакво съкровище.

– Какво да се прави, свободно предприемачество! – отбеляза мъжът, като се опитваше да запази самообладание.

– Да, де! Вземете я за спомен – рече Лайла и му подаде картата, като внимаваше да не се допира до пръстите му. – На вашите ученици определено ще им хареса.

– И още как! – възкликна той и за да печели време, сгъна бавно и старателно листчето, после го пъхна в джоба си. – Наистина много интересно. Дали наистина да не прием някой път кафе, тъкмо ще науча от първоизточника всички подробности около това заровено съкровище.

– Мен ако питате, няма нищо интересно. По-скоро е досадно. Приятно прекарване в парка!

Той знаеше, че няма да е безопасно да настоява да поговорят още малко, и я изпроводи с поглед. Направи му впечатление, че тя има хубаво тяло. Дано не се наложеше да го обезобрази.

– Закъсна! – извика Макс от пътеката още преди Лайла да бе дошла при него.

– Днес явно ми върви на даскали – засмя се тя и го целуна. – Задържа ме един южняк, бил учител по география и настоя да му разкажа по-подробно за флората.

– Дано е бил дебел и плешив.



Лайла се засмя доста неестествено и усетила, че я побиват тръпки, разтърка ръце.

– А, не, беше тънък като фиданка и имаше доста гъста коса. Но отклоних молбата му да стана майка на неговите деца.

– Сваляше ли те?

– Не – отговори тя и побърза да вдигне ръка и да спре Макс, преди да бе профучал покрай нея като фурия. После се засмя, този път по-искрено. – Шегувах се, Макс, а и дори да не съм се шегувала, все мога да се справя и сама със свалячите.

– На мен обаче не каза нищо – изрече той глупашки, без дори да се усети колко бе смешен.

– Ти си друго. Я да видим какво криеш зад гърба си!

– Ръцете си.

Лайла пак се засмя и щастлива, го целуна.

– Друго?

Макс ѝ поднесе цял наръч маргаритки.

– Ала не си мисли, че съм ги брал аз – побърза той да поясни. – Купих ги от Сузана. Каза ми, че маргаритките са ти любимото цвете.

– Ами да, виж ги колко весели са – прошепна трогната тя и зарови лице в цветята, сетне погледна Макс. – Благодаря ти.

Тръгнаха по пътеката и той я прегърна през раменете.

– Освен това днес следобед купих от Катрин колата.

– Пълен си с изненади, професоре.

– Сигурно искаш да научиш и докъде сме стигнали с Аманда с провекрата на списъците, които съставихме. Можем и да се поразходим по плажа, да вечеряме някъде. Да бъдем само двамата.

– Звучи чудесно, но цветята ми ще увехнат.

Макс ѝ се усмихна.

– Купил съм и ваза. В колата е.

Когато слънцето се скри зад хълмовете на запад, те се спуснаха на обсипания с камъчета плаж, образуващ естествен вълнолом в южния край на острова. Морето беше спокойно и нашепваше едва чуто край купчинките гладки камъчета. Свечеряваше се и линията между небе и море се разми, докато се превърна в едва забележима наситеносиня ивица. Над тях се извиси чайка, поела към къщи, която нададе дълъг предизвикателен вик.

– Това място е особено – обясни Лайла. Хванала Макс за ръка, тръгна надолу по камъчетата и застана край водата. – Вълшебно. Дори въздухът тук е различен. – Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх. –

Сякаш тук се трупа енергия.

– Красиво е – съгласи се той и се наведе да вземе едно камъче – искаше да усети гладката му повърхност.

Островът отсреща се стопи в здрача.

– Често идвам с колата тук колкото да постоя и да се порадвам на морето. Имам чувството, че и преди съм била на това място.

– Току-що ми каза, че идваш често.

Лайла се усмихна със замечтан, унесен поглед.

– Имах предвид не сега, а преди столетие, преди петстотин години.

Не вярваш ли в прераждането, професоре?

– Вярвам, и още как. В колежа писах курсова по темата и след като проучих всички материали, стигнах до заключението, че тази теория е твърде правдоподобна. Ако приложиш към нея историята...

– Макс! – прошепна тя и обхвана с длани лицето му. – Луда съм по теб.

Сетне издаде устни и го целуна пламенно.

– Това пък с какво го заслужих?

– С това, че си представих как седиш сред камари дебели книги и смачкани бележки, как косата ти пада в очите, а ти си сключил вежди, както винаги, когато се съсредоточаваш и упорито търсиш истината.

Макс се свъси и замая камъчето от длан в длан.

– Доста скучен си ме представяш.

– Не, не си скучен – възрази Лайла, после, навела на една страна глава, се взря в него. – Наистина не си. И страшно ми харесваш. Дори ми вдъхваш смелост.

Той се засмя.

– Не се иска кой знае каква смелост, за да се заточиш в някоя библиотека. Ала когато бях малък, библиотеките бяха много удобно място, където да избягам и да се скрия. Нито веднъж не съм получавал астма, докато чета книга. Навремето намирах убежище именно в книгите – продължи Макс. – Беше ми много забавно да си представям, че плавам заедно с Магелан или поемам на експедиция с Луис и Кларк, че умирам край Аламо или участвам в похода при Антиетъм. И точно тогава баща ми...

– Какво баща ти?

Той сви притеснено рамене.

– Имаше други амбиции за мен. Навремето в гимназията е бил звездата на отбора по американски футбол. Всички са го боготворели. Известно време е бил дори полупрофесионалист. Той е от хората, които не

са боледували и един-единствен ден. В събота вечер обича да си пийва бира, по време на ловния сезон ходи и на лов. А аз не исках и да чуя за ловуване. – Макс запокити камъчето. – Искаше да ме направи мъж, а не успя.

– Постигнал си го и без него – каза Лайла и го хвана за ръцете, усетила, че се разтреперва от яд, задето баща му не бе оценил какво съкровище бе синът му. – Ако не се гордее с теб, толкова по-зле за него.

– Добре го каза – рече Макс, доста притеснен, че бе дал воля на тези отколешни тежки чувства. – При всички положения следвах своя път. Чувствах се много по-добре в класната стая, отколкото на игрището. И мен ако питаш, ако всичките тези години не се бях крил по библиотеки-те, днес нямаше да стоя тук с тебе. Точно там, където искам да бъда.

– И ти го каза добре.

– Ако ти кажа още и че си хубава, пак ли ще ме удариш?

– Този път не.

Той я притегли, за да я усеща до себе си в спускащата се нощ.

– Трябва да замина за ден-два до Бангор.

– Защо?

– Открих една жена, работила като прислужница в Замъка в годината, когато е починала Бианка. Живее в старческият дом в Бангор и уреди да поговоря с нея – обясни Макс и притисна страна до лицето й. – Ще дойдеш ли с мен?

– Да. Но ми трябва малко време да си променя програмата.

\* \* \*

Щом децата заспаха, споделих с бавачката какво съм намислила да сторя. Знаех, стъписана е, задето изобщо изричам на глас намерението си да напусна своя съпруг. Опита се да ме утеши. Как можех да ѝ обясня, че съм взела това решение не заради сиротния Фред? Покрай тази случка си дадох сметка колко безполезно е да поддържам и занаят пред този нещастен, задушаваш брак. Дали успях да си втъпя, че го правя заради децата? Баща им гледа на тях не като на деца, които имат нужда от любов и грижи, а като на пионки. Ще направи всичко възможно, за да прекърши Игън и Шон и да ги превърне в свои копия, да убие у тях всичко, което според него издава слабост. А колкото до Колин, моето малко сладко момиченце, няма да ѝ обръща внимание, докато не стане време да ѝ уреди брак по сметка, който да съответства на неговото обществено положение.

Няма да го допусна. Сигурна съм, скоро Фъргюс ще се опита да

прекърши окончателно и мен. Ако не за друго, то от наранена гордост. Гувернантката, която ще избере, ще следва безпрекословно нарежданията му и няма да се вслушва в моето мнение. Децата ще станат жертва на грешката, която съм направила. Колкото до мен, Фьргюс ще се погрижи да ме превърне едва ли не във вещь, която просто краси неговата трапеза. Предизвиках го и сега ще си платя. И за миг не се съмнявам, че ще ми отмъсти, задето съм го злепоставила пред децата. Не знам как ще го стори, как ще ме нарани, физически или емоционално, ала съм сигурна, че ще е безмилостен. Мога да крия от децата неудовлетворението си, но враждебността – не.

Ще ги взема и ще заминем, Ще идем някъде, където да не ни намери никой. Ала първо реших да ида при Кристиан.

Грееше луна, духаше вятър. Загърнах се с наметалото и си сложих качулката. Притисках кученцето до гърдите си. Накарах кочияша да ме закара до селото, после тръгнах по притихналите, ухаещи на цветя улици към къщата на Кристиан. Почуках с разтуптяно сърце. Това бе първата стъпка, но направех ли я, нямаше връщане назад.

Ала когато той отвори вратата, треперех не от страх. А от облекчение. В мига, в който го видях, разбрах, че вече съм направила своя избор.

– Бианка – рече ми бавно. – Какво си намислила?

– Трябва да поговоря с теб – отвърнах му аз.

Кристиан ме придърпа вътре. Видях, че чете. Светлината на лампата и уханието на бои ме успокоиха повече, отколкото думите му. Пуснах кученцето на пода и то начаса започна да души, да оглежда ъглите, да опознава новия си дом.

Кристиан ме накара да седна и усетил колко съм притеснена, ми наля чаша бренди. Отпих и му разправих за сцената с Фьргюс. Уж се опитвах да запазя спокойствие, но пак виждах лицето на мъжа си, обезобразено от гнева, когато ме стисна с все сила за врата.

– Божичко! – възкликна Кристиан, сетне коленичи до стола и прокара пръсти по шията ми.

Не знаех, че са ми останали синини. Очите му притъмняха. Той се вкопчи в страничните облегалки на стола и се изправи на крака. – Ще го убия!

Скочих, за да го възпра и Кристиан да не изхвърчи през вратата. Толкова се уплаших, че не знам какво съм казала, макар и да помня как споменах, че Фьргюс е заминал за Бостън и аз не мога да търпя повече насилието му. Накрая се разплаках и това спря Кристиан. Прегърна ме,

сякаш съм малко дете, и започна да ме утешава и милва, а аз му изплаках цялата си болка и отчаяние.

Сигурно трябва да ме е срам, задето го помолих да отведе мен и децата, задето съм стоварила върху плещите му такова бреме и отговорност. Ако ми бе отказал, щях да си тръгна сама и да отведа трите си невръстни дечица в някое спокойно селце в Ирландия или Англия. Ала той избърса сълзите ми.

– Разбира се, че ще се махнем оттук. Няма да допусна ти и децата да стоите и един-единствен ден под един покрив с него. Никога повече той няма да посегне нито на теб, нито на децата. Ще ни бъде трудно, Бианка. Ти и децата ще се разделите с живота, с който сте свикнали. А и скандалът...

– Не ме интересува скандалът. Децата трябва да се чувстват обичани и спокойни – отсякох аз. После се изправих и закряхих нервно. – И аз не знам как да постъпя. Нощи наред лежа будна и се питам имам ли право да те обичам, да те желая. Заричах се, давах обещания и бях дарена с три рожби – проплаках аз и захлупих лице върху дланите си. – Дълбоко в себе си винаги ще страдам, задето съм престъпила тези клетви, но съм длъжна да предприема нещо. Не го ли направя, имам чувството, че ще полудея. Бог сигурно никога няма да ми прости, ала нямам сили да се примиря, че до гроб ще живея нещастна.

Кристиан ме хвана за дланите и ги отмести от лицето ми.

– Родени сме един за друг. Разбрахме го още първия път, когато се видяхме. Примирявах се, че можем да сме заедно само по няколко часа, докато смятах, че си в безопасност. Но няма да стоя със скръстени ръце и да гледам как жертваш живота си за човек, който те наранява. От тази нощ си моя и ще бъдеш моя, докато си жива. Никой и нищо не ще го промени.

Повярвах му. Бе достатъчно да видя лицето му, само на педя от моето, толкова красивите му сиви очи. И го пожелах.

– Тогава ме направи твоя. Още тази вечер. Чувствах се като младоженка. Още щом ме докосна, изпитах усещането, че не ме е докосвал никой преди това. Вперил очи в моите, той свали фуркетите от косата ми. Пръстите му трепереха. Нищо, нищо на този свят не ме е трогвало така дълбоко, както мисълта, че имам силата да го подчиня на себе си. Тялото му бе напрегнато като тетива, ала въпреки това устните му бяха нежни, когато ги долепи до моите. Там, на светлината на лампата, Кристиан разкопча роклята ми, аз свалих от него ризата. И някъде в шубрака запя птица.

От начина, по който ме гледаше, разбрах, че му е приятно с мен. Бавно, почти мъчително той смъкна фустанелата, сетне корсета. Докосна ме по косата, прокара длани по нея, замилва я.

– Някой ден ще те нарисувам така – пророни Кристиан. – Само за мен.

Вдигна ме на ръце и ме понесе към леглото – усетих как сърцето му бумти лудешки.

Светликът бе сребърен, въздухът – опияняващ като вино. Това бе не някакво припряно съвкупление в мрака, а танц, нежен като валса, вълнуващ като него. Колкото и невероятно да звучи, сякаш се бяхме любили безброй пъти преди това и нощ подир нощ бях усещала стегнатото му хубаво тяло до своето. Това бе свят, който не бях изживявала никога, но който въпреки това ми се струваше болезнено, прелестно познат.

Всяко движение, всяка въздишка, всяко желание бяха естествени като дишането. Дори когато обезумях от страст, красотата не изчезна. Щом Кристиан ме направи своя, разбрах, че съм намерила нещо, за което копнее всеки. Безусловната любов.

Най-трудното нещо, което съм вършила в живота, бе да си тръгна от него. Зарекохме се, че това е последната нощ, която прекарваме разделени, ала въпреки това все не можехме и не можехме да се откъснем един от друг и се любехме отново и отново. Вече се загоряваше, когато се върнах в Замъка. Погледнах къщата и влязох в нея с ясното съзнание, че тя ще ми липсва ужасно. Никъде другаде не съм се чувствала както тук, това бе моят дом. Ние с Кристиан ще съградим заедно с децата свой си дом, но докато съм жива, ще пазя в душата си свидния спомен за Замъка. Малко са нещата, които ще взема със себе си. В тишината, спуснала се преди изгрев слънце, приготвих малък куфар. Бавачката ще им помогне да стегнем багажа на децата, тези неща обаче исках да подреда сама. Може би за мен това бе символ на независимостта. И може би тъкмо заради това се сетих за изумрудите. Това е единственото нещо от Фъргюс, което смятам за свое. Имало е мигове, когато съм ги мразела, понеже съм знаела, че ми ги е дал като отплата, задето съм му родила наследник.

Ала въпреки всичко изумрудите са мои, както са мои и децата.

Изобщо не помислих колко струват, когато ги извадих и загледах как блещукат на светлината на лампата. Те ще бъдат наследени от децата ми, сетне от техните деца като символ на свободата и на надеждата. А с Кристиан – и на любовта.

Когато се зазори, реших да ги скрия заедно с този дневник на тайно

място до деня, когато отида завинаги при Кристиан.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Жената беше на преклонна възраст. Крехка като спаружена трева, тя седеше в сянката на чепатия бряст. На хвърлей от нея имаше леха теменужки, които се препичаха на слънчицето и флиртуваха с жужащите пчели. Хората, живеещи в старческия дом „Медисън“, често се разхождаха по криволичещите, покрити с плочник пътеки през моравите. Някои бяха в инвалидни колички, тикани от роднини или от персонала на дома, други вървяха по двойки или сами – стъпваха плахо като всички възрастни.

Пееша птици. Жената се заслуша, кимна и продължи да върти кука-та и конеца в пръстите си, които отказваха да се предадат на артритата. Бе облечена в яркорозов панталон и памучна блуза, която ѝ беше подарък от един от правнуците. Открай време обичаше ярките цветове. Някои неща не избледняват с възрастта.

С годините кожата ѝ бе потъмняла и като стара карта бе набраздена с бръчки. Допреди две години бе живяла сама, беше се грижила за своята градина и си бе готвила. После падна лошо в кухнята, лежа безпомощна цели дванайсет часа и се убеди, че е време да промени нещата.

Бе вироглава и упорита и отказа на многобройните си роднини, поканили я да живее при тях. Беше ѝ мъчно, че вече не може да се оправя сама вкъщи, но за нищо на света нямаше да обременява другите. Имаше пари и можеше да си позволи място, където да се чувства като у дома и да получава добри медицински грижи. В старческия дом „Медисън“ си имаше самостоятелна стая. Вярно, вече бе отминало времето, когато можеше да се грижи за своята градинка, ала и тук имаше цветя, на които да се радва.

Тук, в старческия дом, можеше да си намери компания или да се усамоти в стаята си. Мили Тобаяс бе на мнение, че на деветдесет и осем години си бе извоювала правото да избира.

Радваше се, че са ѝ дошли гости. Денят бе започнал добре. Беше се събудила, общо взето, бодра, ако не се смятаха обичайните болезки. Ставите я присвиваха, значи щеше да вали. Е, нищо, каза си тя. Тъкмо ще напои цветята.

Пръстите ѝ работеха, но тя рядко ги поглеждаше. И сами си знаеха какво да правят с куката и конеца. Затова пък Мили не изпускаше от поглед пътеката – недвиждаше и затова носеше очила с дебели цветни



стъкла. Съгледа двамата си посетители – снажният млад мъж с буйна тъмна коса и стройното момиче в лятна рокля и с коса с цвят на октомврийска шума. Вървяха към нея, хванати за ръце. Мили имаше слабост към младите влюбени и реши, че двамата са хубави като на картинка.

Продължаваше да мърда пръсти, когато двамата дойдоха по пътеката при нея под сянката.

– Вие ли сте госпожа Тобаяс?

Възрастната жена се взря в Макс и видя сериозни сини очи и свенлива усмивка.

– Да – потвърди тя. – А вие сте доктор Куотърмейн, нали? – попита жената с дрезгав глас. – Напоследък докторите се дипломират младички.

– Да, госпожо. А това е Лайла Калхун.

Мили реши, че младата жена пред нея не е от срамежливите, ала не ѝ стана неприятно, когато тя приседна на тревата до нея и започна да се любува на плетката.

– Красиво е – отбеляза Лайла и докосна с пръст тъничката синя нишка. – Какво плетете?

– Каквото излезе. А вие сте от острова.

– Да, родена съм там. – Мили въздъхна едва чуто. – Не съм ходила на острова цели трийсет години. Не исках да живея там, след като изгубих моя Том, но и досега ми липсва шумът на морето.

– Дълго ли бяхте женени?

– Петдесет години. Добре си живеехме. Родиха ни се осем деца, отгледахме ги всичките. Сега имам двацет и трима внуци, петнайсет правнуци и седем праправнуци – засмя се бабката пресипнало. – Понякога изпитвам чувството, че съм сътворила този стар свят. Извади си ръцете от джобовете, момче! – каза жената на Макс. – И ела да седнеш тук, че ме заболя вратът да гледам нагоре. – Тя изчака той да се настани на тревата. – Това твоята изгора ли е? – попита го старицата.

– Ами...

– Кажи де, какво толкова умуваш! – настоя Мили и се усмихна така, че се видяха изкуствените ѝ зъби. – Да или не?

Лайла също му се усмихна развеселено и лениво. Макс въздъхна притеснено.

– Би могло да се каже и така.

– Виж го ти колко нерешителен бил – рече старицата на Лайла и ѝ намигна. – Ала не е болка за умирање. Приличаш на нея.

– На кого?

– Как на кого, на Бианка Калхун. Нали за това сте дошли – да поговорим за нея?

Лайла сложи длан върху ръката на Мили. Кожата ѝ бе тъничка като пергаментова хартия.

– Помните ли я?

– И още как! Беше жена за чудо и приказ. Красива, с добро и щедро сърце. Даваше мило и драго за децата си. Повечето богати жени, които идваха да летуват на острова, зарязваха децата си с бавачките и гувернантките, без да им мигне окото, а госпожа Калхун сама си се грижеше за тях. Непрекъснато ги водеше на разходка, играеше си с тях в детската стая. Всяка вечер сама ги слагаше да си легнат. Беше добра майка, а не знам да има по-голяма похвала за една жена.

Мили кимна и се ентузиазира още повече, когато видя, че Макс си води бележки.

– Работих там три лета – през 1912, 1913 и 1914 година.

С парадоксалната яснота, присъща само на възрастните, помнеше всичко до най-малките подробности.

– Нали нямате нищо против? – попита Макс и извади малък касетофон. – Така по-добре ще запомним всичко, което ще ни разкажете.

– Нямам, разбира се – отвърна старицата – всъщност ѝ стана неопируемо приятно. Почувства се едва ли не участничка в телевизионно предаване. Намести се на стола, без да оставя плетката. – Още ли живееш в Замъка? – обърна се възрастната жена към Лайла.

– Да, цялото семейство живеем там.

– Божичко, колко пъти съм се качвала и съм слизала по тези стълби! Господарят не обичаше да използваме главното стълбище, но когато го нямаше в къщата, слизах царствено и си представях, че съм господарката. Запретвах поли и вирвах нос. О, в онези дни хващах око, имах и доста ухажори. Флиртувах с един от градинарите. Казваше се Джоузеф. Ала го правех колкото Том да ревнува и да поускори нещата. – Старицата въздъхна, оборена от спомените. – Никога, и преди, и след това, не съм виждала такава къща. Мале, какви мебели, какви картини, какъв кристал! Веднъж в седмицата миехме всички прозорци с оцет, та да блесят като диаманти. А господарката обичаше навсякъде да има свежи цветя. Береше рози и божури от градината, понякога правеше букети и от диви орхидеи и обички.

– Какво можете да ни разкажете за лятото, когато е починала? – подкани я Макс.

– Онова лято тя често се качваше в стаята в кулата, гледаше от

прозореца скалите или пишеше в една тетрадка.

– Тетрадка ли? – ахна Лайла. – Искате да кажете, че си е водила дневник?

– Според мен, да. Виждала съм я да пише, когато се качвах горе да ѝ занеса чай. Винаги ми благодареше. И ми говореше на малко име. „Благодаря ти, Мили – ще рече и ще добави: – Какъв прекрасен ден, нали?“ Или: „Ама защо се качваш, Мили, не беше нужно. Как е твоят млад приятел?“ Беше много мила и внимателна – поясни старицата и присви устни. – А колкото до господаря, не обелваше и дума. Изобщо не ни забеляваше, сякаш сме дървета.

– Значи не ви е бил симпатичен – вметна Макс.

– Не ми беше работа аз да казвам дали е симпатичен или не, но да ви призная, не съм срещала през дългия си живот по-коравосърдечен и студен човек. Ние с другите момичета понякога го одумвахме. Защо такава хубава и добра жена се бе омъжила за човек като него? Понякога си мислех, че е заради парите. Божичко, какви само рокли имаше, какви накити! И на какви празненства ходеше! Ала не беше щастлива. В очите ѝ се четеше тъга. Вечер излизаха с господаря или пък посрещаха гости в къщата. Доста често той ходеше някъде и сам – по работа или при разни политици, и не обръщаше внимание на жена си, още по-малко пък на децата. Въпреки че обичаше момчето, най-голямото момче.

– Итън – поясни Лайла. – Моят дядо.

– Беше чудно хубаво детенце. И доста палаво. Дай му да се пързала надолу по парапетите или да играе в прахоляка. Господарката не го хожаше, задето се цапа, но приближеше ли време да си дойде господарят, го караше да се мие и да си облича чисти дрешки. Ада този Фъргюс Калхун не беше цвете за мирисане. Нищо чудно, че клетата жена бе потърсила другаде малко нежност.

Лайла стисна ръката на Макс.

– Значи сте знаели, че се среща с друг...

– В задълженията ми влизаше да чистя стаята в кулата. Често се случваше да погледна през прозореца и да видя как господарката тича към скалите. Там се срещаше с един мъж. Знаех, че е омъжена жена, но не ми беше работа да я съдя – тогава или сега. Върнеше ли се от среща с него, направо грееше от щастие. Поне за малко.

– Знаете ли кой е бил този мъж? – попита я Макс.

– А, не. Май беше художник, защото понякога съм го виждала пред статив. Ала не съм подпитвала, не съм споделяла и с никого какво съм видяла. Това бе тайната на господарката. Тя заслужаваше да си има своя

тайна. – Почувствала умора в китките, Мили остави плетката и отпусна длани върху скута си. – В деня преди да умре, донесе вкъщи на децата малко кученце, помяр. Била го намерила на скалите. Божичко, каква олелия настана!

Децата направо се влюбиха в кутрето. Господарката помоли един от градинарите да напълни корито с вода в задния двор и заедно с децата изкъпа кученцето. Те се смееха, кутрето скимтеше. Господарката си съсипа една от хубавите всекидневни рокли. После помогнах на бавачката да измие децата. Това бе последният път, когато ги видях щастливи. – Мили замълча, за да си спомни още подробности, и загледа как около теменужките танцуват две пеперуди. – А щом се прибра господарят, се скараха ужасно. Никога дотогава не бях чувала господарката да повишава глас. Те бяха в салона, аз – в коридора. Чух всичко до последната дума. Господарят не искаше и да чуе кученцето да остане в къщата. Децата, разбира се, заплакаха, обаче той не им обърна никакво внимание и нареди на господарката да каже на някой слуга да убие кутрето.

– Но защо? – попита просълзена Лайла.

– Ами защото било бездомно и не било породисто. Момиченцето му възрази, ала нали си бе съвсем мъничко, клетото, господарят изобщо не го забеляза. Помислих, че ще го удари – така ми се стори от тона му, – но господарката каза на децата да вземат кученцето и да идат при бавачката. После стана още по-страшно. Господарката бе много ядосана. Дотогава не ми бе минавало през ума, че има такъв твърд характер, ала ето че се опълчи срещу мъжа си. Господарят й наговори какви ли не ужасии, не е за разправяне! Накрая рече, че отивал за няколко дни в Бостън и когато се върнел, кученцето да го нямало, а младата господарка да си знаела мястото. Щом излезе от салона, лицето му... Божичко, никога няма да го забравя! Приличаше на луд, а когато надзърнах в салона, видях, че господарката е пребледняла като призрак, седеше на един стол и притискаше длани към врата си. На следващата нощ вече беше мъртва.

Известно време Макс мълча. Лайла се бе извърнала, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Чували ли сте, госпожо Тобаяс, че Бианка е смятала да напусне мъжа си?

– След това чух нещо такова. Господарят уволни бавачката, макар че онези малки клетки същества бяха смазани от мъка. Тя – казваше се Мери Бийлс – обичаше децата като свои, обичаше и господарката. Срегнах я в селото в деня, когато трябваше да открат господарката в

Ню Йорк, където щяха да я погребат. Та бавачката ми каза, че господарката за нищо на света не би посегнала на живота си, не би причинила такава мъка на своите деца. Според нея било злополука. И пак тогава ми каза, че господарката е смятала да замине и вече е стигнала до убеждението, че не иска да остане с господаря. Искала да вземе и децата. Мери Бийлс сподели, че щяла да замине за Ню Йорк и да остане с децата, каквото и да говорел господин Калхун. След време научих, че той отново я бил взел на работа.

– Виждали ли сте някога изумрудите на Калхунови, госпожо Тоба-яс? – попита Макс.

– Виждала съм ги, разбира се. Зърнеш ли ги веднъж, до гроб ще ги помниш. Когато си ги слагаше, господарката бе същинска царица. Изчезнаха в нощта, когато почина. – По устните ѝ заигра едва доловима усмивка. – Знам легендата, момче. Може да се каже, че съм я изживяла.

Лайла бе преглътнала сълзите и отново извърна очи към старицата.

– Имате ли представа какво е станало с тях? – попита я тя.

– За едно съм сигурна – Фъргюс Калхун за нищо на света не би ги хвърлил в морето. Беше голям скъперник, цепеше косъма на две, бе от хората, които няма да хвърлят в някое езерце дори цент за късмет. Ако господарката наистина бе решила да го остави, сигурно щеше да вземе изумрудите със себе си. Но за беда той се върна.

Макс сбърчи учудено чело:

– Върнал се е?

– Точно така, прибра се следобеда, преди господарката да умре. Тъкмо затова е скрила изумрудите. Ала клетата, така и не успя да се махне, да отведе със себе си и децата.

– Къде? – прошепна Лайла. – Къде би могла да скрие огърлицата?

– Някъде в онази къща, но знае ли човек точно къде! – възкликна Мили. – Върнах се, за да помогна да опаковаме нещата ѝ. Всички до един плачехме. Увихме прелестните ѝ рокли в тънка хартия и ги заключихме в една ракла. Наредиха ни да почистим стаята ѝ, да махнем дори гребените и парфюма. Господарят искаше да не остане нищо, ама нищичко, което да му напомня за нея. Никога повече не видях изумрудите.

– А дневника? – попита Макс и изчака Мили да помисли, издала напред устни. – Намерихте ли в нейната стая дневника?

– Не – отвърна старицата и поклати бавно глава. – Нямаше дневник.

– А хартията за писма, някакви картички?

– В чекмеджето на писалището бяха хартията за писма с нейното

име и бележничето, където господарката си записваше какви срещи и ангажименти има, ала не съм виждала дневник. Изнесохме всичко, не остана дори един-едничък фуркет. През лятото на следващата година господарят се върна. Държеше стаята на господарката заключена, нищо в къщата не напомняше за нея. Имаше нейни снимки и един неин портрет, но после изчезнаха и те. Децата почти не се усмихваха. Веднъж заварих момченцето да стои пред стаята на майка си и да гледа вторачено вратата. Напуснах преди края на лятото. Не издържах повече да работя в тази къща, за такъв господар. Бе станал още по-студен и коравосърдечен. Започна да се качва в стаята в кулата и да стои там с часове. Същото лято се омъжих за Том и не се върнах повече в Замъка.

Малко по-късно Лайла излезе на тесния балкон в хотелската стая. Видя долу дългия син правоъгълник на плувния басейн и чу смеха на хората, които се плискаха във водата и се радваха на летния ден.

Ала мислите й бяха далеч от прежулящото лятно слънце, от виковете и надиплената от вятъра вода. Те я връщаха осемдесет години назад, когато жените са носели дълги прелестни рокли и са записвали в личните си дневници своите блянове.

Макс също излезе на балкона, застана тихо зад нея и я прегърна през кръста, а тя успокоена се облегна на него.

– Винаги съм знаела, че е била нещастна – рече Лайла. – Усещах го. Както усещам и че е била безнадеждно влюбена. Но и през ум не ми е минавало, че е била уплашена. Виж, това не го долових.

– Било е много отдавна, Лайла – възрази той и я целуна по косата. – А и госпожа Тобаяс може би преувеличава. Не забравяй, че когато се е разиграло всичко това, е била младичко момиче с богато въображение и изострена чувствителност.

Тя се извърна и се загледа спокойно в очите му.

– Едва ли самият ти си вярваш.

– Сигурно е така – съгласи се Макс и прокара по бузата си кокалчетата на пръстите й. – Ала няма как да променим онова, което се е случило. Сега вече не можем да й помогнем.

– Как така да не можем! – възкликна Лайла. – Можем, и още как! Като намерим огърлицата и дневника. Сигурно си е записвала в него всичките си чувства. Всичките си желания, копнежи, страхове. Надали го е оставила на място, където Фъргюс ще го намери. Ако е скрила изумрудите, значи е скрила и дневника.

– И ние ще ги намерим. Ако се върва на госпожа Тобаяс, Фъргюс се е върнал по-рано, отколкото е очаквала Бианка. Не е имала възможност

да изнесе изумрудите от къщата. Те са още там и е само въпрос на време да ги намерим.

– Но...

Макс поклати глава и обхвана лицето ѝ с длани.

– Нали самата ти твърдиш, че човек трябва да се осланя на чувствата си? Помисли само! Трент идва в Замъка и се влюбва в Катрин. Решава да ремонтира част от къщата и да я превърне в хотел, и ето че на повърхността излиза старото предание за изумрудите. Чрез вестниците всички научават за тях и Ливингстън, или Кофийлд, или както там му е името, решава на всяка цена да сложи ръка върху огърлицата. Започва да ухажда Аманда, тя обаче вече е влюбена в Слоун, който също е там заради къщата. Кофийлд започва да нервничи и открадва част от архива на семейството. Така на сцената се появявам и аз. Ти ме вадиш от водата и ме отвеждаш в къщата. Оттогава бележим доста голям напредък. Успяхме да намерим снимка на изумрудите. Издирихме и жена, която е познавала Бианка и която потвърди, че огърлицата е в къщата. Всичко, всяка стъпка е свързана. Нима смяташ, че щяхме да стигнем толкова далеч, ако не ни беше писано да намерим изумрудите?

Тя го погледна по-ведро и обви пръсти около китките му.

– Действаш ми много добре, професоре. Точно сега имах нужда точно от това – от малко логика, която да ми вдъхне оптимизъм.

– В такъв случай ето ти още малко логика. Според мен сега трябва да се опитаме да разберем кой всъщност е художникът.

– Кристиан ли? И как?

– Остави на мен.

– Както кажеш – рече Лайла и отпусна глава върху рамото му, за да е по-близо до него. – Има още нещо. Ти може би ще отсъдиш, че то няма нищо общо, ала аз непрекъснато си мисля за него.

– За какво?

– Преди месец-два Трент излязъл да се разхожда на скалите. И намерил Фред. Така и не разбрахме какво е търсел там сам самичък. Покрай тази случка се сетих за кученцето, което Бианка е занесла на децата си и за което ден преди да умре се е скарала с Фъргюс. Питам се какво ли е станало с това куче, Макс – въздъхна тежко тя. – Освен това си мисля за децата на Бианка. Трудно е да си представиш дядо си като малко момченце. А и не го познавам, родила съм се вече след като е починал. Но го виждам как стои пред вратата на майка си, смазан от мъка. Сърцето ми се къса.

– Не говори така – рече Макс и я притисна до себе си. – По-добре

си мисли, че Бианка е била поне малко щастлива със своя художник. Не си ли я представяш как е тичала към скалите, за да открадне час-два на слънчице, или бърза към прикътано място, където са могли да бъдат само двамата?

– Да, представям си я – потвърди Лайла и го целуна лекичко по врата. – Може би тъкмо заради това обичам толкова да седя в стаята на кулата. Бианка е познала там не само нещастие, била е и радостна, особено когато си е мислела за него.

– И ако има някаква справедливост, сега те са заедно. Тя изви глава, за да го погледне.

– Точно така, действаш ми ужасно добре. Защо не се възползваме от басейна долу? Искане ми се да поплувам с теб не само когато това е въпрос на живот и смърт.

Той я целуна по челото.

– Дадено!

Лайла всъщност не плуваше, а се носеше по водата. Макс за пръв път виждаше човек, който направо спеше върху водата – отпуснала тяло, тя лежеше на повърхността. Бе по изрязан бански в две части с десен, имитираш леопардова кожа, от който кръвта на Макс, пък и на всички други мъже в радиус от сто метра, направо кипваше. Лайла се крепеше над водата, като пляскаше леко с ръце. От време на време преминаваше лениво на бруст, а косата ѝ плаваше около нея. Случваше се и да се пресегне и да прегърне Макс през врата, разчитайки на него да я крепи на повърхността.

После го целуваше с хладни мокри устни и олекнало като водата наоколо тяло.

– Време е да подремна – му каза по едно време и след като го остави в басейна, отиде да се излегне на шезлонга под чадъра.

Когато се събуди, сенките се бяха издължили и само неколцина ненаситни летовници продължаваха да се плацикат във водата. Огледа се, ала не видя Макс. Беше малко разочарована, че не бе останал с нея. Стъгна хавлиената кърпа и отиде да го потърси в хотела.

Стаята беше празна, но той ѝ бе оставил върху леглото листче, на което бе написал с четливия си почерк: „Излязох по работа. Връщам се след малко.“

Тя сви рамене, настрои радиото на станция с класическа музика и влезе в банята да полежи в топлата вода на ваната.

Освежена, се избърса с хавлиената кърпа и се зае да маже тялото си с крем. Искане ѝ се тази вечер да намерят с Макс някое уютно



ресторантче със сумрачни сепарета и приятна музика и да пият охладено пенливо вино, докато свещите на масата се стопят.

После, след като се приберат, ще дръпнат пердетата на балконските прозорци и ще се затворят като в пашкул. Той ще я целува навсякъде, по онзи опияняващ начин, който довежда и двамата едва ли не до лудост. Лайла взе шишенцето с парфюма и си сложи малко върху омекналата от крема кожа. Ще се любят бавно или трескаво, нежно или отчаяно, докато заспят прегърнати.

Няма да мислят за Бианка и за нейната трагедия, за изумрудите и крадците. Тази вечер ще мислят само за тях двамата.

Както си мечтаеше за Макс, излезе от банята и отиде в спалнята.

Той я чакаше. Сякаш бе стоял там и я бе чакал цял живот. Тя спря, та очите ѝ да свикнат със свещите, които Макс бе запалил, и влажната ѝ коса проблесна на нежния им светлик. Помещението се изпълни с уханието ѝ, което – загадъчно, прелъстително, се сля с миризмата на букетчето фрезии, които ѝ бе купил.

И той като нея си бе представил една съвършена вечер и се бе постарал да направи така, че тя да се сбъдне.

По радиото още свиреше нежна, романтична музика. На масата пред отворената врата на балкона светеха две дълги бели свещи. Във високите бокали с формата на лалета се пенеше току-що налято шампанско. Слънцето залязваше, снишаваше се по небето досущ алено кълбо, кървящо на фона на все по-наситената синева.

– Реших да хапнем тук – рече Макс и ѝ протегна ръка.

– Макс! – възкликна Лайла, задавена от надигналите се чувства. – Знаех си от самото начало – допълни тя и сплете пръсти с неговите. – Ти си поет.

– Искам да бъдем само двамата – прошепна той, после взе едно стръкче от нежните фрезии и го затъкна в косите ѝ. – Надявам се да нямаш нищо против.

– Не, разбира се – отвърна Лайла и въздъхна сподавено, защото Макс долепи устни до дланта ѝ.

Вдигна чашите и ѝ подаде едната.

– В ресторантите винаги е пълно с хора.

– И е много шумно – съгласи се тя, докосвайки чашата си до неговата.

– И някой може да възроптае, че те целувам, вместо да си ям ордьовъра.

Лайла отпи от шампанското, без да сваля очи от него.

– Няма да съм аз.

Той прокара пръст по врата ѝ, сетне вдигна брадичката ѝ, за да я целуне по устните.

– Хайде да опитаме вечерята – подкани я след малко.

Седнаха един до друг, за да гледат как залязва слънцето и да си дават един на друг малки късчета омар, залят с разтопено прясно масло. Тя отпи от шампанското, опияняващо и уханно като дъха му.

От радиоапарата се разнасяше прелюдия на Шопен, а Макс целуна Лайла по рамото и пак я замилва по вратлето.

– Когато те видях първия път – призна той, както ѝ да пъхаше между устните парченце омар, – си помислих, че си сирена. И онази, първата нощ те сънувах – допълни Макс и потърка устни о нейните. – Оттогава те сънувам непрекъснато.

– Аз пък, седя ли в кулата, си мисля за теб точно както навремето Бианка сигурно си е мислела за Кристиан. Как мислиш, дали са се любили?

– Кристиан едва ли е могъл да ѝ устои. Тя въздъхна тъжно.

– Съмнявам се Бианка да е искала да се любят – отбеляза Лайла и без да сваля очи от неговите, започна да разкопчава копчетата на ризата му. – А сигурно е копнеела да усети милувката му, да бъде негова. – Пак въздъхна и прокара длани по гърдите му. – Ала предполагам, че когато са били заедно, само двамата, всичко друго е губело значение.

– Обзалагам се, че Кристиан е бил луд по нея – промълви Макс, а после я хвана за ръцете и я накара да се изправи. Отиде да дръпне завесите, за да останат само с музиката и светлината на свещите. – Мисълта за нея вероятно го е преследвала ден и нощ. Лицето ѝ... – Пак прокара пръсти по страните на Лайла, по извивката на брадичката ѝ и надолу по шията. – Виждал го е всеки път, когато е затварял очи. И миризмата ѝ... – Той притисна устни до нейните. – Всеки път, когато си е поемал дъх, е усещал тази миризма, напомняща му какво блаженство е да я целува.

– А Бианка не е мигвала нощи наред и е копняла за една единствена милувка на Кристиан. – С разтуптяно сърце тя смъкна ризата от раменете му и потрепери, когато Макс се пресегна да развърже колана на халата ѝ. – Спомняла си е как я е гледал, докато я е събличал.

– Но едва ли я е желал повече, отколкото аз тебе – пророни той и съблече халата ѝ, който се свлече на пода. Притисна я в обятията си, притегли я към себе си и прошепна: – Нека ти покажа.

Свещите вече мъждукаха. През пролуката между пердетата се процеждаше тъничък сноп лунна светлина. Музиката се сливаше със

страстта и с уханието на нежните цветя.

Прошепнати обещания. Отчаяни отговори. Тих гърлен смях, сподавен стон. Гърпеливост, сетне необузdana страст, нежност, прераснала в лудост. Двамата бяха неуморни и ненаситни в тъмната нощ. И най-лекият допир отприщваше неудържима тръпка. Лайла и Макс се бяха вкопчили един в друг с щедра любов, с неудържима страст.

Тъкмо решаваха, че ги е оборила умора и вече са задоволени, и отново и отново се извърщаха един към друг, възбуждаха се и търсеха удовлетворение, притискаха се като обезумели и се милваха, докато свещите угаснаха и в стаята пропълзя сивкавият светлик на новия ден.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Хокинс вече му бе втръснало да чака. Смяташе, че само си пилетят времето, като стоят на острова. Нещо повече, заради цялата тази история се бе отказал от удар в Ню Йорк, който щеше да му донесе най-малко десет бона. А той, нали си беше глупак, бе инвестирал цели пет хиляди долара, колкото да играе по свирката на Кофийлд и да си губи времето тук.

Знаеше, че Кофийлд си разбира от работата. Малцина можеха да се мерят с него, опреше ли до крупни кражби с взлом. Нямаше равен и да разиграва полицията. Бяха заедно вече десет години и бяха осъществили няколко чудесни удара. И именно затова този път Хокинс се притесняваше.

Непрекъснато удряха на камък. Онзи проклетник, университетският преподавател, бе забъркал голяма каша. На Хокинс му беше неприятно, че Кофийлд не дава и да се издума той да се погрижи за Куотърмейн. Като нищо можеше да му стъкми малка злополука и никой нямаше да се усъмни.

Всъщност проблемът бе, че Кофийлд направо се бе побъркал по тези изумруди. Говореше за тях ден и нощ, сякаш бяха живи същества, а не някакви лъскави камъчета, които щяха да им донесат доста пари.

Хокинс вече си мислеше, че Кофийлд няма намерение след кражбата да пласира изумрудите. Глождеха го подозрения, че играе двойна игра, и не го изпускаше от око. Всеки път, когато Кофийлд отиваше някъде, Хокинс обхождаше къщата открай докрай и търсеше нещо, по което да разбере истинските намерения на своя съучастник.

Беше му дошло до гуша и от гневните пристъпи на Кофийлд. Той бе прословут със своя неуравновесен характер, но напоследък изстъпленията му зачестиха. Предния ден например бе нахълтал като хала в къщата, пребледнял и разтреперан от яд, задето онази никаквица Калхун не била отишла на работа в парка. Кофийлд направо бе опустошил една от стаите – бе разпорил всички мебели с кухненски нож, докато гневът му се поуталожи.

Хокинс се страхуваше от него. Бе як и набит, с огромни като чукове пестници, ала не искаше да си мери силите с Кофийлд, който, побеснееше ли, приличаше на луд.

Ако искаше да се измъкне сух от водата и да си прибере своя пай,

полагащ му се по право, Хокинс имаше само една надежда – да надхитри Кофийлд.

Той пак бе отишъл да дебне в парка и Хокинс се зае да претърсва бавно и методично къщата. Макар и да бе едър и в престъпния свят да го смятаха за тъп, той можеше да претърси една стая сантиметър по сантиметър, без да вдигне и пращинка. Прегледа най-старателно откраднатия архив и го запокити погнусен. В него нямаше нищо. Дори и Кофийлд да бе открил нещо, той надали щеше да го остави така, че Хокинс да го види. Затова Хокинс реши да претърси стаята, където бе най-вероятно да намери нещо – спалнята на своя съучастник.

Първо прегледа книгите. Знаеше, че Кофийлд обича да се прави на много образован, дори на ерудит, макар че и той като Хокинс почти не бе ходил на училище. В томовете на Шекспир и Стайнбек нямаше нищо.

Хокинс погледна под дюшека, претърси и чекмеджетата на писалището. Пистолета на Кофийлд го нямаше, значи го беше пхнал в раницата, преди да иде да търси Лайла. Хокинс надзърна търпеливо зад огледалата и шкафчетата, под килима. Тъкмо си помисли, че е подценил Кофийлд, когато отвори гардероба.

Там, в джоба на чифт джинси, откри картата. Бе нахвърляна надвенатри върху лист пожълтяла хартия. Всеки друг би могъл да я разчете погрешно, но не и Хокинс. За него бе повече от ясно, че върху листа беше нарисуван Замъка с градината.

„Картата, с която може да се намерят изумрудите“, помисли си той и изглади гънките. Докато се взираше във всяка линия и кръстче, го обзе горчива ярост. Онзи мошеник Кофийлд я бе намерил в откраднатия архив и я бе скрил от него. Ядосан, Хокинс реши да не стои със скръстени ръце и да му го върне тъпкано заради двойната игра. Пъхна хартиятката в джоба си и излезе на пръсти от стаята. Кофийлд щеше да побеснее, щом разбере, че неговият съучастник му е измъкнал изумрудите под носа. Хокинс съжаляваше, че няма да е в къщата, за да види израза на Кофийлд, когато той се прибере и разбере какво е станало.

Макс откри Кристиан. И то много по-лесно, отколкото бе очаквал. Бе прекарал само половин ден в библиотеката, когато се натъкна на името – намери го в един пращен том със заглавието „Художници и техните картини: 1900–1950 година“. Прегледа старателно всички имена под буквата „А“, после се зае с имената, започващи с „Б“ и почти

веднага намери името Кристиан Брадфорд заедно с годините 1884–1976.

Макар и Брадфорд да постига истински успех едва към края на своя живот, след смъртта му неговите ранни картини стават много ценни.

Макс разлисти материала, посветен на стила на живописеца.

Приживе смятан за циганин, тъй като непрекъснато се мести от място на място, Брадфорд често преотстъпва картините си срещу храна и покрив. Много продуктивен е и рисува редица от платната си за броени дни. Твърди се, че нерядко е работил по двайсет часа на ден. И досега си остава загадка, защо в периода от 1914 година до 1916 година не е нарисувал нито една картина.

Божичко, ахна Макс и избърса потните си ръце о панталоните.

През 1925 година Брадфорд се оженва за Маргарет Дуган и има едно дете – син. Не се знае почти нищо повече за личния му живот, тъй като до последния си ден той не допуска никого до себе си. В края на шейсетте години получава тежък сърдечен удар, подкопава здравето му, ала продължава да рисува. Умира в Бар Харбър, щата Мейн, където повече от половин век има малка къща. Остава син и внук.

– Намерих те – прошепна Макс.

Обърна страницата и се вгледа в репродукцията на една картина на Брадфорд. На платното бе изобразена буря, задаваща се откъм морето. Силна, необузdana, трескава. Макс познаваше тази гледка, откриваща се от скалите под Замъка.

След половин час вече бе въкщи, понесъл под мишница пет-шест книги. Оставаше цял час, докато стане време да отиде да вземе Лайла от парка, цял час, докато ѝ съобщи, че са преодолели следващото препятствие. Неописуемо щастлив от успеха, се зарадва толкова много на Фред, че кучето заприпка нагоре-надолу по коридора, като се блъскаше о стените и си настъпваше опашката.

– Божичко! – завайка се Коко, която слизаше по стълбите. – Каква е тази дандания?

– Извинявай.

– Излишно е да се извиняваш. И аз не знам какво ще правя, ако има

ден, през който тук да не се вдига шум. Колко щастлив изглеждаш, Макс!

– Ами стана така, че...

Но не успя да се доизкаже, защото в коридора нахълтаха Алекс и Джени, които тичаха презглава и стреляха с невидими лазерни пистолети.

– Убих те! Убих те! – извика Алекс.

– Щом е толкова наложително да убиваш нещо, иди убий малко време навън – рече Коко. – И бездруго Фред трябва да се поразходи на чист въздух.

– Смърт на нашествениците! – оповести Алекс. – Ще ги изпържим на бавен огън!

Напълно съгласна с него, Джени насочи лазерното си оръжие към Фред и той пак хукна по коридора. Децата решиха, че кучето е много удобен нашественик, и го подгониха. Затръшнаха задната врата и въпреки големите разстояния, звукът отекна из цялата къща.

– Не проумявам на кого са се метнали с такова развихрено въображение – отбеляза Коко и въздъхна облекчено. – Сузана е кротък човек, а баща им... – Ала възрастната жена не се доизказа и очите ѝ се замъглиха го едва доловима тъга. – Карай, това е друга тема. Та кажи защо си толкова щастлив!

– Току-що бях в библиотеката и...

Този път ги прекъсна телефонът. Коко махна обичайната си и вдигна слушалката.

– Ало! Да. А, да, тук до мен е – рече тя и обви с длан долния край на слушалката. – Обажда се ректорът, скъпи. Искате да говори с теб.

Макс остави купчината книги на подставката за телефона, а Коко се зае да оправя картините по стената наблизо.

– Ректорът Ходжинс ли? Да, аз съм, благодаря. Мястото е много красиво. Ами още не съм решил кога точно се прибирам... Професор Блейк?

Коко се извърна и го погледна, доловила тревогата в гласа му.

– Кога? Сериозно ли е? Съжалявам, че е болен. Надявам се, че... Моля? – Макс въздъхна тежко и се облегна на перилата на стълбата. – Поласкан съм, но... – Той отново млькна и прокара пръсти през косата си. – Благодаря ви. Да, разбирам. Нали ще ми дадете ден-два да помисля? Признателен съм ви. Да, господин Ходжинс. Дочуване.

Коко видя, че Макс не се помръдва, вперил поглед някъде в пространството, и се покашля.

– Нали не ти съобщиха нещо неприятно, скъпи?

– Моля? – възкликна той. Погледна я и поклати глава.

– Не, всъщност да. Миналата седмица деканът на историческия факултет е получил сърдечен пристъп.

– О! – Обзета от състрадание, Коко дойде при него.

– Колко ужасно!

– Не е сериозно. Лекарите са мнение, че това трябва да му е като предупреждение. Препоръчали са му да работи по-малко, ала той явно се е изплашил не на шега, защото е решил да се пенсионира – поясни Макс и погледна озадачено Коко. – Доколкото разбрах, е препоръчал мен за свой приемник.

– Каква чест! – усмихна се жената и го потупа по бузата, но продължи да го гледа напрегнато.

– Налага се следващата седмица да се върна на работа – каза Макс сякаш на себе си. – Ректорът иска да поема временно поста, докато бъде взето окончателно решение.

– Понякога човек не знае какво да прави, по кой от двата пътя да тръгне. Я да пийнем чай! – предложи Коко.

– После ще ти погледам на листата и ще видим какво да сториш.

– А, не мисля, че...

Пак не успя да се доизкаже, ала този път бе доволен, че го бяха прекъснали. Някой заблъска по вратата, Коко изцъка с език и отиде да отвори.

– О, ами сега! – бе единственото, което успя да промълви. Притисна длан към гърдите си и повтори: – Ами сега!

– Стига си стояла тук и си се вайкала, Кордилия! – отсече властен дрезгав глас. – Погрижи се за багажа ми!

– Лельо Колин! – запърха Коко около гостенката. – Каква... приятна изненада!

– Не знам дали е приятна, но се държиш, все едно си видяла на вратата не друг, а Сатаната – подметна жената и прекрачи прага, подпирайки се на лъскав бастун със златен връх.

Макс видя снажна слабичка старица с ореол от гъста снежнобяла коса. Бе облечена в елегантен бял костюм, носеше и прелестни перли. Кожата ѝ, цялата набраздена от бръчки, бе бледа като платно. Той щеше да я помисли за призрак, ако не бяха наситеносините очи, с които жената го прониза.

– Този пък кой е?

– Ами... Ами...



– Казвай, момиче! Стига си пелтечила – потропа нетърпеливо с бастуна Колин. – От малка си си неразумна.

Коко закърши ръце.

– Това, лельо Колин, е доктор Куотърмейн. А това, Макс, е Колин Калхун.

– Доктор ли? – излая Колин. – Кой е болен? Кракът ми няма да стъпи в къща, където бъка от зарази.

– Аз съм доктор на науките, госпожице Калхун – поясни Макс с предпазлива усмивка. – Драго ми е да се запознаем.

– Ха, драго му било! – изсумтя тя и огледа коридора. – И този път къщата е съвсем занемарена, още малко, и ще се срути върху главите ви. По-добре гръм да я удари! И тя да изгори до основи. Погрижи се за багажа, Кордилия, и нареди да ми донесат чай. Идвам от дълъг път.

След тези думи жената закрета към салона.

– Да, да, ей сега – отвърна Коко и все така кършейки ръце, погледна безпомощно Макс. – Неприятно ми е да те моля, но...

– Не се притеснявай. Къде да занеса багажа?

– Ох, Божичко! – завайка се пак Коко и долепи длани до бузите си. – Първата стая вдясно на втория етаж. Трябва да я записаме с нещо, докато приготвя стаята. Сигурно не е платила и на шофьора. Цепи косъма на две тази стара скръндза... Ще се обадя на Аманда, да предупреди другите. Макс... – сграбчи го тя за ръцете. – Ако вярваш в молитвите, моли се това посещение да е съвсем кратичко.

– Къде е проклетият чай? – провикна се Колин и заблъска с бастуна.

– Нося го, нося го! Ей сегичка! – отвърна Коко, после се обърна и хукна по коридора.

Коко се постара да се покаже откъм най-добрата си страна, нагости леля си с чай и пастички, откъсна Трент и Слоун от работата им и помоли Макс да се присъедини към тях. Уреди Аманда да вземе Лайла от парка, а Сузана – да затвори по-рано и да помогне на Коко да пригответи стаята за гости.

Макс отиде при другите в хола и изпита чувството, че всъщност се готвеха едва ли не за нашествие. Колин седеше, изправила гръб като някакъв пълководец, и оглеждаше с все същия стоманен поглед от глава до пети роднините си.

– Значи ти се ожени за Катрин. Държиш хотели, а?

– Да, госпожо – отвърна любезно Трент, докато Коко продължаваше да снове напред-назад из стаята.

– Това не си е работа – отсече презрително Колин. – Защо сте бързали толкова да минете под венчило?

– Не исках да давам възможност на Катрин да размисли.

Колин се подсмивва, сетне изсумтя и взе на мушка Слоун.

– А ти ухажваш Аманда, нали?

– Точно така.

– Ама какъв е този акцент? – попита възрастната жена и го стрелна с поглед. – Откъде си родом?

– От Оклахома.

– О'Райли – проточи тя и се замисли, после го посочи с дълъг бял пръст. – Нефт.

– Заповядай!

– Най-после! – тросна се Колин и вдигна чашата да отпие от чая. – Значи сте си наумили да правите от западното крило хотел. По-добре го подпалете и после вземете осигуровката.

– Едва ли говориш сериозно, лельо Колин! – зяпна я възмутена Коко.

– Винаги говоря сериозно. Почти откакто се помня, съм ненавиждала тази къща – отсече възрастната жена и след като се намести, се взря замислена в портрета на баща си. – Той мразеше да идват гости в Замъка. Идеше ми да го удуша с двете си ръце.

– Извинявай, лельо Колин – подхвана Коко. – Ала сме принудени да търсим някакъв изход.

– Да съм те молила за извинение? – тросна се Колин. – Къде, по дяволите, са моите племенници? Няма ли капчица възпитание, та не идват да ме посрещнат?

– Скоро ще дойдат – обясни Коко и отчаяна, й наля още от чая. – Дойде толкова неочаквано и ние...

– Една къща винаги трябва да е готова за гости – отбеляза Колин и се свъси, видяла, че вратата се отваря и в хола влиза Сузана. – Тази коя беше?

– Аз съм Сузана – каза младата жена и дойде да целуне бузата на леля си.

– Одрала си кожата на майка си – реши Колин и кимна. – Обичах Дилия. – Тя пак стрелна с поглед Макс. – Нея ли ухажваш?

Той замига притеснено, а Слоун се опита да се пребори с напушилия го смях и да се престори, че се е закашлял.

– Не, не, госпожо.

– А защо не? Да не си сляп?

– Не, не съм – отвърна той и се размърда притеснено на стола, а Сузана се усмихна и се намести на една възглавница.

– Макс ни е дошъл за няколко седмици на гости – побърза да го отърве от неудобството Коко. – Помага ни в едно... В едно историческо проучване.

– Изумрудите! – отсече Колин и с блеснали очи се облегна на стола. – Не ме мисли за толкова глупава, Кордилия. И ние на кораба получаваме вестници. Пътнически кораб – поясни тя на Трент. – На него е много по-цивилизовано, отколкото по желателите. Я не увъртай и ми кажи какво става тук.

– Нищо особено – рече смутена Коко и пак се покашля. – Сама знаеш, дай им на вестниците да раздуват и да преувеличават.

– Идвал ли е в къщата крадец, който е стрелял с пистолет?

– Да. Беше доста неприятно, но...

– Ей, ти – рече Колин, после вдигна бастуна и посочи Макс. – Ти, докторът на науките. Не се и съмнявам, че ще ми обясниш по-ясно какво става тук, ала гледай да не се разпростриаш.

Макс забеляза умотелния поглед на Коко и остави чая, който и бездруго не му се пиеше.

– След няколко неприятни инцидента семейството реши да провери доколко достоверна е легендата за изумрудите на Калхунови. За беда и други са подочули за огърлицата и се появи нездравео, дори престъпно любопитство. Първото, което трябваше да сторим, бе да опишем документите в архива на семейството и да проверим дали тези изумруди наистина съществуват.

– То се знае, че съществуват – вметна нетърпеливо Колин. – Вижда ла съм ги с очите си.

– Не знаехме как да се свържем с теб – поде Коко, но лея й я спря с леден поглед.

– Така или иначе – продължи Макс, – някакви хора проникнаха в къщата с взлом и откраднаха доста документи.

– Виж ти! – свъси се Колин. – Ти с какво се занимаваш? Писател ли си?

Макс вдигна изненадано вежди.

– Преподавател съм. По история. В университета „Корнел“.

Колин пак изсумтя.

– Да ви кажа, забъркали сте голяма каша. Всички вие. Бива ли такова нещо, да допуснете в къщата да проникнат крадци, а името ни да се мъдри по вестниците! На всичко отгоре сте били на косъм от смъртта.

Доколкото знам, баща ни продаде изумрудите.

– Щеше да го отбележи някъде – възрази Макс и Колин отново се взря изпитателно в него.

– Тук, докторе, си прав. Записваше всеки цент, който харчеше – потвърди възрастната жена и за миг затвори очи. – Бавачката все повтаряше, че мама е скрила изумрудите. За нас – рече тя и отвори очи, в които проблеснаха гневни пламъчета. – Приказки!

– Обичам приказките – намеси се Лайла от вратата. От двете ѝ страни стояха Катрин и Аманда.

– Я елате насам, да ви видя по-хубаво!

– Първо ти... – Лайла побутна лекичко Катрин.

– Защо пък аз?

– Защото си най-малката – обясни Лайла.

– Бива ли такова нещо! Да хвърляш една бременна жена на вълците! – промърмори Аманда.

– После си ти.

– Какво ти е това на лицето? – попита строго Колин.

Катрин прокара ръка по бузата си.

– Сигурно грес.

– Боже, този свят съвсем е полудял. Инак имаш хубави черти – отсъди възрастната жена. – Ще остарееш красиво. И вече си бременна?

Катрин се ухили и пхна ръце в джобовете си.

– Ами да. Ние с Трент чакаме първата си рожба през февруари.

– Браво на вас – махна с ръка Колин.

Аманда събра всичката си смелост и пристъпи напред.

– Добре дошла, лельо Колин! Радвам се, че си решила да дойдеш на сватбата.

– Мога да дойда, мога и да не дойда – отвърна старичката и издала устни напред, се взря в Аманда. – При всички положения знаеш как се пишат писма. Получих писмото ти заедно с поканата миналата седмица – съобщи Колин и си помисли, че момичето е красиво като сестрите си. Испита гордост, ала за нищо на света не би си го признала. – Толкова ли не можа да се омъжиш за някое момче от семейство от източното крайбрежие?

– Не, не можах. Не намерих мъж, който да ме дразни повече от Слоун.

Колин издаде звук, който би могъл да мине и за смях, и ѝ направи знак да се отдалечи.

Вторачи се с пламнали очи в Лайла и тя стисна устни, за да не

пролича, че треперят. Всичките години, цялата болка сякаш се стопиха и Колин изпита чувството, че гледа майка си.

– Значи ти си Лайла! – каза старичката с разтреперан глас и свъси вежди – видът ѝ бе толкова страховит, че Коко усети как настръхва цялата.

– Да – потвърди Лайла и я целуна по двете бузи. – Когато те видях последния път, бях едва осемгодишна. И ти ми се накара, задето ходя боса.

– Как се оправяш в живота?

– Не мога да се оплача – отвърна блажено Лайла. – А ти как си?

Устните на Колин потрепераха, но тя се нахвърли не на Лайла, а на Коко.

– Защо не си научила тези момичета на добри обноски?

– Не ѝ се сърди – рече Лайла на Макс и приседна до нозете му на пода. – Ние, Калхунови, сме непоправими.

Погледна го през рамо, усмихна му се и отпусна приятелски ръка върху коляното му. Това не убягна на Колин.

– Значи на този си хвърлила око?

Лайла тръсна назад коса и се усмихна.

– Ами да. Виж го какъв е хубав, нали?

– Лайла! – примоли се Макс. – Не ме взимай на подбив.

– Не ме целуна, когато влязох – укори го тя така, че да я чуват всички.

– Остави момчето на мира – потропа Колин с бастуна, по-развеселена, отколкото ѝ се искаше да признае. – Поне знае как да се държи. – После махна към подноса с чайника и захарницата. – Кордилия, махни ги тези неща и ми донеси едно бренди.

– Нека аз! – предложи Лайла, после стана и отиде при барчето с напитки. А когато Сузана затика количката с чая, ѝ намигна лукаво. – Как смяташ, според теб дълго ли ще ни трови живота?

– Чух те, чух те!

Лайла се върна с бутилката бренди, без да ѝ обръща внимание.

– Не се и съмнявам, лелко. Тате все повтаряше, че имаш невероятен слух.

– Не ми викай „лелко“ – тросна се старичката и грабна брендито.

Колин бе свикнала всички да я уважават – то оставаше да не я уважават при нейния властен характер и многото ѝ пари. Обичаше и всички да треперят пред нея, както например Коко. Ала ѝ бе и неописуемо приятно, когато някой открито я предизвикваше.

– Лошото при вас е, че баща ви изобщо не ви беше.

– Не, не ни е биел – прошепна Лайла. – Не се е налагало.

– Никой не го е обичал повече от мен – каза натъжена Колин. – А сега дайте да видим как да се измъкнете от кашата, която сте забъркали. Колкото по-бързо оправим нещата, толкова по-скоро ще възобновя своето морско пътешествие с кораба.

– Нима смяташ... – поде Коко, но после се усети и побърза да се поправи: – Наистина ли смяташ да останеш тук, докато се намерят изумрудите?

– Смятам да остана, докато реша да си тръгна – рече Колин и я смрази с поглед, задето бе дръзнала да не се съгласи с нея.

– Много ще се радваме – промълви Коко с разтреперани устни. – А сега не е зле да се погрижа за вечерята.

– Вечерям в седем и половина. Нито минута по-рано или по-късно.

– Ама разбира се – кимна Коко и с надигна тъкмо когато онези лудетини Алекс и Джени се втурнаха презглава по коридора към хола. – Мале, ами сега!

Сузана скочи на крака.

– Не се притеснявай, ще ги отпратя!

Ала не успя да го стори – двете деца нахълтаха с гръм и трясък в стаята.

– Той лъже като циганин! – обвини Джени брат си и аха, да се разплаче.

– А ти си ревла! – извика Алекс, макар че и той още малко, и да зарони сълзи, после бутна лекичко сестра си.

– Кои са тези хулигани? – попита Колин заинтригувано.

– Тези хулигани са моите деца – поясни Сузана и се взря в Джени и Алекс – преди по-малко от двамадесет минути ги бе измила и преоблякла, въпреки това бяха целите в прахоляк, с мръсни лица.

А уж ги бе оставила само за половин час да доиграт на „Не се сърди, човече“.

Колин завъртя брентито в чашата.

– Я ги доведи насам! Да ги видя по-отблизо.

– Алекс, Джени! – извика майка им, сякаш ги предупреждаваше, и това им подейства. – Елате да кажете „добре дошла“ на леля Колин!

– Но нали няма да ни целува? – проплака Алекс, както тътреше крачета през стаята.

– Няма, няма, не бой се! Не целувам мърляви момченца – рече старичката и усетила как на гърлото ѝ е заседнала буца, преглътна. Алекс

приличаше удивително на нейното малко братче Шон. Протегна му официално ръка. – Как си?

– Екстра – отвърна хлапето и поизчервено, докосна тъничката като вейка ръка.

– Ама ти си ужасно стара – отбеляза Джени.

– Точно така – съгласи се Колин още преди Сузана да се бе намесила. – Ако си късметлийка, и ти някой ден ще имаш същия проблем. – Много ѝ се искаше да погали момиченцето по лъскавата руса косица, ала това щеше да развали старателно изграждания ѝ образ. – Надявам се, докато съм в къщата, да се въздържате и да не крещите и лудувате. – Възрастната жена замълча, усетила как нещо се търка о крака ѝ. Погледна надолу и видя, че Фред души килима и търси трошици. – Това пък какво е?

– Това е нашето куче – отвърна възхитен Алекс, после се наведе и гушна кученцето. – Ако си лоша с нас, ще те ухапе.

– Кучето не хапе – опроверга го Сузана и сложи ръка върху рамото на Алекс.

– А, може и да я ухапе – нацупи се Алекс. – То не обича лошите хора. – Нали, Фред?

Колин пребледня още повече.

– Как се казва?

– Казва се Фред – отвърна весело Джени. – Трент го намери на скалите и ни го донесе. – Момиченцето пое кучето от брат си, за да го подържи. – Наистина не хапе. Добричко е.

– Остави го, Джени, докато...

– Недей – спря я Колин и махна с ръка. – Нека го видя.

Фред се задърпа, а когато Колин го сложи върху скута си, изцапа с мръсните си лапки снежнобелия ѝ костюм. Старицата го загали с треперещи ръце по козинката. По бледата ѝ страна се търкулна една единствена сълза.

– И аз навремето имах кученце, също се казваше Фред. Имах го съвсем за кратко, но си го обичах много.

Без да казва нищо, Лайла затърси пипнешком ръката на Макс и я стисна с все сила.

– Ако искаш, поиграй си с него – предложи Алекс, смутен, че такава възрастна жена е седнала да плаче. – Всъщност не хапе.

– Разбира се, че няма да ме ухапе – отвърна Колин, после се окопоти, пусна кученцето на пода и изправи с мъка гръб. – Знае, че само да посмее да ме ухапе, и аз ще го ухапя. Някой ще ми покаже ли най-последно

стоята, или ще ме държите тук цял ден и цяла нощ?

– Ей сега ще те заведем горе – каза Лайла и дръпна Макс за ръката, та да ѝ помогне да стане.

– Донеси и брендито – нареди властно Колин и затрака с бастуна.

– Имате страхотни роднини – измърмори Слоун.

– А, вече е късно да биеш отбой, О'Райли – въздъхна облекчено Аманда. – Ела, лельо Коко, ще ти помогна в кухнята.

– В коя стая ще ме натикате? – тросна се Колин от площадката на втория етаж – почти не се бе запъхтяла.

– В ето тази, заповядайте! – поясни Макс и отвори врата, а после отстъпи встрани.

Вратата на терасата бе отворена, за да влиза въздух. Мебелите бяха лъснати набързо, от склада бяха донесени някои допълнителни неща. Върху писалището от червеникаво тропическо дърво имаше ваза с току-що откъснати цветя. Тук-там тапетите се бяха разлепили, ала Коко и племенниците ѝ бяха донесли от другите стаи картини, за да поприкрият най-грозните дупки. Бяха извадили от кедровата ракла красива дантелена кувертюра, с която бяха застлали огромното легло с балдахин.

– Става! – прошепна Колин, решена да се пребори с тъгата по младостта си. – Провери, момиче, дали хавлиените кърпи са чисти. Ти беше Куотърмейн, нали? – обърна се старичката към Макс. – Сипи ми още от брендито и не се скъпи.

Лайла надзърна в банята до стаята, за да се увери, че всичко е наред.

– Искаш ли още нещо, лелко?

– Мери си думите, момиче, и не ми викай „лелко“. Когато стане време за вечеря, прати камериерката да ми каже.

Лайла прехапа език.

– Опасявам се, че тази година сме пуснали прислугата в отпуск.

– И таз добра! – възкликна Колин и се подпря с цялата си тежест на бастуна. – Нима в къщата няма прислуга?

– Знаеш не по-зле от мен, че от известно време имаме трудности с парите.

– Пак няма да видите и цент от мене. Само това оставаше, да си влагам парите в това проклето място.

Старичката отиде при отворената врата и погледна навън. Божичко, каква гледка, помисли си тя. Всичко наоколо си беше същото.

– Кой живее сега в стаята на майка ми? – поинтересува се Колин.



– Аз – отвърна Лайла и вдигна брадичка. Възрастната жена се извърна много бавно.

– Естествено, че ти, от оставаше да е някой друг – рече вече по-милостливо. – Знаеш ли, че приличаш много на нея?

– Да. Макс намери в една книга нейна снимка.

– Снимка в книга – повтори горчиво възрастната жена. – Това е всичко, което е останало от нея.

– Не, не си права. Духът ѝ още живее тук, винаги ще живее.

– Не говори глупости. Призраци, духове – Кордилия само ти пълни главата с врели-некипели. Мъртвите са си мъртви, момиче. И ти ще го разбереш, когато като мен си пред прага на смъртта.

– Нямаше да говориш така, ако бе усетила присъствието на Бианка, както го усещам аз.

Колин не отвърна нищо на тези нейни думи. Каза ѝ само:

– Затвори след себе си вратата. Не искам да ме безпокоят.

Лайла изчака двамата с Макс да излязат в коридора и изруга.

– Дърта вещица и грубиянка – възкликна тя, после сви лениво рамене и хвана Макс под ръка. – Хайде да се поразходим на чист въздух. А долу, докато бабката държеше Фред, ми домъчня за нея!

– Не е чак толкова противна, колкото я изкарваш, Лайла – възрази Макс. Минаха през неговата стая и излязоха на терасата. – Когато прехвърлиш осемдесетте, сигурно и ти ще станеш такава проклета.

– Никога няма да съм проклета – възропта Лайла, сетне затвори очи, отметна назад коса и се усмихна. – Ще помоля да ми сложат някъде на слънчице люлеещ се стол и ще си проспя старините – каза тя и прокара длан нагоре по ръката му. – Докога ще чакам да ме целунеш за „добър ден“?

– Искаш да те целуна ли? Готово! – Той обхвана с длани лицето ѝ и я целуна нежно по устните. – Здравей! Как мина денят?

– Беше горещо и имах много работа. Даскалът, за когото ти разказах онзи ден, пак се върна. Прави ми мили очи. И ме свая.

Усмивката на Макс се стопи.

– Оплачи се на някой от пазачите.

– И от какво да се оплача? От това, че има лоши вибрации ли? – засмя се Лайла и го прегърна през раменете. – Наистина има нещо в него, което ме притеснява. Непрекъснато ходи със слънчеви очила. Ако ги сваля, може би ще успее да разбере по очите защо в негово присъствие съм като на тръни.

– Как изглежда? – попита Макс и я стисна за ръката.

– Нищо особено. Искаш ли да подремнем преди вечеря? Леля Колин съвсем ме изтощи.

– Попитах те как изглежда – натърти пак той.

– Ами висок горе-долу колкото теб, слаб. Вероятно е на трийсетина години. Облечен е като всички летовници – износени джинси и тенис-фланелка. Но няма слънчев загар – намръщи се тя. – Коего е странно, при положение че вече половин месец е в селището. Кестенява коса, стига почти до раменете. Добре поддържани мустаци и брада.

– Може би е той – възкликна Макс, вцепенен при тази мисъл. – Божичко, бил е с теб! – добави той и впи пръсти в ръката ѝ.

– Смяташ... Смяташ, че това е Кофийлд ли? – попита Лайла – бе толкова стъписана, че се облегна на стената, за да не загуби равновесие. – Каква глупачка съм! Тръпки ме побиха при вида на този човек, точно както онзи път, когато Ливингстън дойде да заведе Аманда на вечеря – завайка се тя и прокара длани през косата си.

С притъмнели очи Макс заслиза надолу към скалите.

– Само да е посямал да дойде отново, тогава вече ще си има работа с мен!

– Този човек е опасен. Излишно е да се правиш на герой – забеляза Лайла и разтревожена, го сграбчи за ръцете.

– Няма да припари повече до теб – отсече Макс решително. – Утре, докато развеждаш групите, няма да се отделия и на крачка от теб.

## ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макс не я изпускате от очи. Бяха дали описанието в полицията, но не искаше да рискува. До вечерта научи за зоната, оставаща след отлива, едва ли не всичко, което човек можеше да узнае. Вече разпознаваше ирландския мъх от обикновените водорасли, макар и още да се въсеше, сетеше ли се за твърдението на Лайла, че от мъха ставал чуден сладолед – направо пръстите да си оближеш.

Ала така и не зърна Кофийлд.

Той бе споменал мимоходом на Лайла, че е на къмпинг в парка, затова пазачите претърсиха района педя по педя, но удариха на камък – от него нямаше ни вест, ни кост.

Никой не забеляза как мъжът с брадата ги наблюдаваше с бинокъл. Никой не забеляза и гнева, припламнал в очите му, когато той си даде сметка, че бе разкрит.

Лайла и Макс тръгнаха с колата към къщи. Тя разплете плитката си.

– Сега по-спокоен ли се чувстваш? – попита го.

– Не.

Лайла пхна ръце под косата си, та вятърът да я вее на воля.

– Излишно е да се безпокоиш. Ала при всички положения беше мило от твоя страна.

– Това няма нищо общо с милото поведение.

– Още малко и ще си помисля, че си разочарован, задето не си влязъл в ръкопашен бой с този тип.

– Може и да съм разочарован.

– Искаш да си премериш силите с него, а? – засмя се тя, после се наведе и го захпа лекичко по ухото.

– Не ми е до шеги – изсумтя Макс. – Няма да се успокоя, докато той не се озове зад решетките.

Лайла се отпусна назад върху седалката.

– Ако има поне капчица здрав разум, ще се откаже и ще се махне оттук. Ето, ние живеем в къщата, а почти не сме отбелязали напредък.

– Не си права – възрази Макс. – Убедихме се, че изумрудите наистина съществуват. Видяхме ги на снимка. Открихме госпожа Тобаяс и тя ни даде сведения от първа ръка какво се е случило в деня, преди да умре Бианка. Разбрахме и кой е Кристиан.

– Моля? – възкликна Лайла и изправи гръб. – Кога сме разбрали за

Кристиан?

Той се намръщи и извърна поглед към нея.

– Забравих да ти кажа. Не ме гледай така. Първо се изтърси леля ти, която вдигна цялата къща на бойна нога. После ти ми казваш за мъжа в парка. Съвсем ми изхвъркна от главата, че не съм ти разказал за Кристиан.

Тя си пое дълбоко въздух, за да запази самообладание и да не избухне.

– Защо тогава не ми кажеш сега?

– Вчера открих името му в библиотеката – започна Макс и й разпери от игла до конец на какво се бе натъкнал.

– Кристиан Брадфорд – повтори Лайла. – Звучи ми познато. Опитвам се да си спомням дали съм виждала някоя негова картина. Все пак е живял от време на време в селището, починал е тук, нищо чудно някой от местните хора да има негови творби.

– В колежа не си ли унила изобразително изкуство?

– Не съм учила нищо, освен когато ножът опреше до кокала. И аз се чудя как съм завършила. Колкото до изобразителното изкуство, за мен то открай време е най-вече хоби. А и откакто се помня, съм искала да стана естествоизпитателка.

– Никакви амбиции ли нямаш? – усмихна се той. – Ще си съсипеш доброто име.

– Е, чудо голямо! Ще го преживея някак – пошегува се и тя на свой ред. – Брадфорд, Брадфорд – повтори отново тя. – Готова съм да се закълна, че ми е познато. – Затвори очи, опитвайки се да си спомни, и ги отвори вече когато свърнаха по пътя за Замъка. – Точно така. Познавахме един Брадфорд. Израсна на острова. Холт, Холт Брадфорд. Мургав такъв, вечно замислен и нацупен. Беше няколко години по-голям, сега трябва да е на трийсет и една-две. Преди десетина години замина някъде, но ако не ме лъже паметта, някой спомена, че се е върнал. Има къща в селището. Божичко, Макс, ако Холт е внук на Кристиан, значи това е същата къща.

– Не се радвай предварително. Нека първо проверим.

– Щом толкова настояваш да следваме логиката, ще поговоря със Сузана. Тя го познаваше малко по-добре. Помня, че още първата седмица, след като взе шофьорска книжка, го бутна от мотоциклета.

– Не съм го бутала от мотоциклета – опроверга я сестра й и влезе във ваната, пълна с гореща разпенена вода. – Той сам си падна, защото не успя да завие. А аз бях в дясното платно и имах предимство.

– Ала го познаваш, нали? – попита Лайла и приседна на крайчеца на ваната. – Какво ни е известно за него?

– Има ужасен характер. Онзи път имах чувството, че ще ме убие на място. А ако беше носил каска, нямаше дори да се одраска.

– Питам те не какъв е по характер, а кои са майка му и баща му.

Сузана отвори очи. Не криеше отегчението си – банята бе единственото място, където можеше да намери спокойствие и да се усамоти. Сега дори тук бяха нахлули и ѝ пречеха.

– Защо?

– Ще ти кажа после. Хайде, Сузи!

– Добре, чакай да помисля. Бяхме съученици, но той бе два-три класа по-голям от мен. Повечето момичета бяха влюбени в него, защото изглеждаше опасен. Майка му беше много мила жена.

– Помня я – прошепна Лайла. – Идвала е вкъщи, след като...

– Да, след като мама и тате бяха убити. Шиеше много хубаво. Мама имаше някои неща, шити от нея. Мисля, че още са някъде в къщата. А мъжът ѝ ловеше омари. Изчезна безследно в морето още докато бяхме ученички. Наистина не помня нищо друго.

– Говорила ли си някога с него?

– С кого, с Холт ли? Всъщност не. Беше мълчалив, само стоеше и гледаше. След онази дребна злополука почти ме наруга. После замина някъде, май в Портланд. Знам, защото завчера госпожа Марсли дойде при мен да си купи корени пълзящи рози и отвори дума за него. Известно време е бил полицаи, ала се случило нещо и той напуснал.

– Какво се е случило?

– Не знам. Госпожа Марсли е голяма клюкарка, отвори ли уста, гледам да не я слушам много-много. Май спомена, че сега Холт поправял лодки, нещо от този род.

– Никога ли не ти е говорил за семейството си?

– Защо ще ми говори точно за семейството си? А и ти какво си седнала да подпитваш за него?

– Защото фамилното име на Кристиан е Брадфорд и той е имал къща на острова.

– Виж ти! – възкликна Сузана и въздъхна. – Дали пък този път няма да ни провърви?

Лайла остави сестра си да се кисне във ваната и тръгна да търси Макс. Но тъкмо да влезе в стаята му, на пътя ѝ се изпречи Коко.

– А, ето те и теб!

– Изглеждаш смазана, скъпа! – рече ѝ Лайла и я целуна по бузата.

– То оставаше да не съм смазана! Тази жена... – изпъшка тежко Коко. – Всяка сутрин по двайсет минути правя йогистки упражнения, инак няма да издържа. Ще ми направиш ли една услуга? Занеси й това.

– Какво е то?

– Менюто за довечера – скръцна със зъби леля й. – Държи гостуването й тук да не се различава по нищо от нейните екскурзии с пътнически кораби.

– Дано не се наложи да се правим на юнги.

– Благодаря ти, миличка. А, Макс каза ли ти новината?

– Какво? А, да, каза ми я, макар и със закъснение.

– Взе ли решение? Знам, едва ли друг път ще му се отвори такава възможност, макар и да ми е ужасно мъчно, че си заминава толкова скоро.

– Заминава ли?

– Ако поеме поста, ще се наложи другата седмица да се върне в университета „Корнел“. Снощи смятах да му погледам на карти, ала заради леля Колин все не мога да се съсредоточа.

– Какъв пост, лельо Коко?

– Декан на историческия факултет – поясни по-възрастната жена и изгледа учудено Лайла. – Смятах, че ти е казал.

– Мислех си за нещо друго – отвърна племенницата, като се опитваше гласът й да звучи спокойно. – Значи заминава след няколко дни.

– Трябва да вземе решение – каза Коко и обхвана с длан брадичката на Лайла. – Всъщност трябва да решите заедно.

– Предпочел е този път да реши сам – възрази младата жена и се възря в менюто, но от избилите в очите й сълзи видя думите като през мъгла. – Наистина страхотна възможност, сигурно мечтае от години за нея.

– В живота ни се откриват какви ли не възможности, Лайла.

Тя само поклати глава.

– Не мога да му преча да направи нещо, за което е мечтал. Особено при положение че го обичам. Макс трябва да реши сам.

– Кой тук вдига такъв шум? – провикна се Колин и издумка с бастуна по пода.

– Иде ми да грабна този бастун и...

– Върви да си правиш йогата – препоръча й Лайла и се насили да се усмихне. – А аз ще се оправя с нея.

– Късмет!

– Ти, лелко! Не се ли чу как крещиш? – извика Лайла и нахълта

като хала през вратата.

– А ти не почука.

– Не, не почуках. Менюто за тази вечер, госпожице Калхун. Надяваме се да го одобрите.

– Ах, ти, малка нахалнице. И ми се присмива! – схока я Колин, сетне грабна листа, ала пак погледна младата жена и се намръщи. – Какво ти е, моето момиче? Пребледняла си като платно.

– Бледата кожа е семейна черта. Идва от ирландските ни предци.

– Не, наша отличителна семейна черта са избухливостта и припряността – възрази старичката и си помисли, че и преди бе виждала такива очи – пълни с обида, объркани. Но по онова време бе съвсем мъничка и не бе разбирала света на големите. – Май имаш проблеми с твоята изгора.

– Откъде ти хрумна?

– Може и да съм стара мома, ала това не ми пречи да познавам мъжете. Навремето и аз съм се забавлявала.

– Каква хубава дума – „забавлявала“ – усмихна се Лайла, този път по-искрено. – Явно някои от нас са създадени именно за това – да се забавляват през целия си живот. Точно както има жени, които мъжете обичат, но никога не се влюбват в тях.

– Дрънкаш небивалици.

– Не, опитвам се да бъда реалистка. А това не ми е много присъщо.

– Реализмът не е добра утеха. Лайла вдигна вежди.

– Господи, май приличам на теб повече, отколкото предполагам.

Каква ужасна мисъл!

На Колин ѝ беше смешно, ала се сдържа.

– Махай се оттук! Покрай теб ме заболя глава. Ей, момиче – подметна старичката и Лайла спря на вратата, – всеки мъж, който надзърне в очите ти, заслужава или всичко, или нищо.

Лайла се засмя.

– Напълно права си, лелко!

Отиде в стаята на Макс, но него го нямаше. Още не бе решила дали сама да го попита какво възнамерява да прави, или да изчака да ѝ каже той. Накрая си рече, че за добро или за зло, ще следва своите инстинкти. Вдигна разсеяно ризата, която Макс бе метнал в долния край на леглото – същата, която го бе накарала да си купи онзи първи път, когато бяха излезли заедно на пазар. И досега споменът за това пазаруване я разсмиваше. Тя остави ризата, прекоси стаята и отиде при писалището.

Беше отрупано с книги – дебели томове, посветени на Първата

световна война, история на щата Мейн, научен труд за промишления преврат. Лайла вдигна учудена вежди, забелязала книга за модата от началото на века. Той бе взел от парка „Акейдия“ и брошура с подробна карта на целия остров.

В друга купчинка имаше книги за изобразително изкуство. Тя взе най-горната и я отгърна на мястото, отбелязано от Макс. Прочете името на Кристиан Бранфорд и също като Макс веднага усети тръпката на откривателството. Седна на стола пред пишещата машина и прочете два пъти кратката биография.

Очарована и развълнувана, остави томчето и се пресегна да вземе друго. И точно тогава забеляза старателно подредените на топче страници с текст, написан на машина. Реши, че Макс отново бе записал най-подробно нещо – помнеше колко старателно бе написал на машина онова, което им бе разказала Мили Тобаяс.

Тя се изправи с лице към морето от върха на високата кула върху скалите.

Заинтригувана, Лайла се намести по-удобно на стола и зачете натаък. Беше стигнала до средата на втората глава, когато в стаята влезе Макс. В душата ѝ цареше такъв смут, че се наложи да напрегне цялата си воля, преди да заговори.

– Книгата. Започнал си своята книга.

– Да – потвърди той и пъкна ръце в джобовете си. – Досега съм те търсил.

– За Бианка е, нали? – попита тя и остави листа, който държеше. – Лора, това е Бианка.

– Донякъде.

Не бе в състояние да обясни как се чувстваше сега, след като бе прочела неговите думи – думи, избликли по-скоро от сърцето му, отколкото от разума.

– Действието се развива тук, на острова – допълни Лайла.

– Стори ми се логично – потвърди Макс, ала не отиде при нея, дори не се усмихна – продължи да стои и да гледа притеснено.

– Извинявай – рече тя някак сковано и прекалено вежливо. – Не биваше да чета, без да те питам, но случайно зърнах страниците и не се съдържах.

– Не се притеснявай – сви той рамене, без да вади ръце от джобовете си. Стори му се, че написаното не и бе харесало. – Няма нищо.



– Защо не ми каза?

– Нямаше какво толкова да ти казвам. Написал съм само петдесетина страници, и то на чернова. Рекох си, че...

– Красиво е – каза Лайла и стана – правеше всичко възможно да не издава обидата си.

– Моля?

– Красиво е – повтори тя и усети как обидата бързо прераства в яд. – Поне това знаеш. Изчел си през живота си хиляди книги, все можеш да различиш доброто от лошото. А твое право е да не пожелаеш да споделиш с мен.

Макс поклати смаяно глава.

– Не че не съм...

– А какво тогава? Държиш на мен, когато става дума за леглото, ала явно не знача нищо за теб, когато взимаш най-важните решения в живота си.

– Не ставай смешна.

– Добре – тръсна глава Лайла, дала воля на гнева си. – Виж го ти него, била съм му смешна. Ами да, от известно време наистина май ставам за смях.

Сълзите, от които тя вече се давеше, го объркаха, но и го ядосаха.

– Хайде да седнем и да обсъдим нещата!

Ала Лайла се подчини на инстинктите си и бутна стола към него.

– Ето, седни! Но не виждам какво толкова ще обсъждаме. Започнал си книгата, ала не си сметнал за нужно да ми кажеш. Предложили са ти да станеш декан, но пак не споделяш с мен. Ти, професоре, си имаш свой живот, аз – мой. Всъщност така се разбрахме още от самото начало. Аз просто нямах късмет – влюбих се в теб.

– Защо не... – започна той и едва сега проумя последните й думи, които го зашеметиха. – Божичко, Лайла! – втурна се Макс към нея, ала тя дръпна ръцете си.

– Не ме докосвай! – каза Лайла толкова гневно, че той застина като попарен.

– Какво очакваш от мен?

– Нищо. И ако бе така от самото начало, сега нямаше да ми причиняваш такава мъка. Но това си е мой проблем. Всичко хубаво!

Макс я сграбчи за ръката, преди тя да бе стигнала до вратата.

– Нямах право да ми говориш такива неща, да ми казваш, че ме обичаш, и после да си тръгваш.

– Ще правя това, което смятам за добре – отсече Лайла с леден

поглед и дръпна ръката си. – Нямам какво повече да ти казвам, а и точно сега нямам желание да те слушам.

Тя си тръгна, прибра се в стаята си и се заключи вътре.

Няколко часа по-късно продължаваше да седи и да се проклина, защото се бе унизила и си бе изпуснала нервите. Бе постигнала само едно – бе притеснила и себе си, и Макс, и бе получила нетърпимо главоболие.

Беше му се нахвърлила и това бе грешка. Беше го притиснала до стената и това бе глупаво. Бе изгубила всяка надежда да го накара да се влюби в нея, защото бе поискала от него неща, които той не искаше да ѝ дава. На всичкото отгоре бе опропастила и едно приятелство, толкова важно за нея.

Сега вече не можеше да направи нищо. Колкото и зле да се чувстваше, не можеше да се извини на Макс, защото му бе казала истината. Не вървеше да се извинява и че се бе влюбила.

Не я свърташе на едно място. Стана и излезе на терасата. Луната бе скрита от облаци. Вятърът ги пришпорваше по небето и лунният светлик ту греиваше, ту изчезваше. Беше горещо и душно. Над черния килим на моравата танцуваха светулки, наподобяващи искри на жарава.

Някъде в далечината се чу тътенът на гръмотевица, ала във въздуха не се усещаше освежаващата миризма на дъжд. Бурята бе някъде над морето и дори капризният вятър да я тласнеше към сушата, сигурно щяха да минат часове, докато разсееше потискащата горещина. Лайла усети уханието на напечените от слънцето цветя и погледна към градината. Бе толкова погълната от мислите си, че гледа цяла минута блещукащата светлинка, докато разбере за какво става дума.

Пак ли, каза си. Бе много потисната и в първия момент ѝ идеше да остави търсачите на скрити съкровища да ровят на воля. Но Сузана бе хвърлила много усилия да подреди градината, та сега някой кретен, въоръжен с карта, да ѝ съсипе многогодишните растения. Накрая Лайла реши, че при всички положения ще се поразсее, ако изгони натрапника.

Слезе нечуто по стълбите и тръгна из тъмната градина. Ориентираше се по лъча светлина. Докато вървеше към него, се двоумеше как да уплаши нахалника, със старото проклятие на Калхунови ли, или като му каже, че всеки момент ще дойде полиция. И двата начина действаха безотказно. Ако не беше толкова разстроена, цялата тази история сигурно щеше да я развесели.

Но светлинката угасна и тя спря и свъсила чело, се ослуша. Не чу обаче нищо освен собственото си дишане. Не помръдна ни едно листо, в шубрака не запя птица. Лайла вдигна рамене и продължи нататък.

Хората, проникнали в градината, може би я бяха чули и вече бяха избягали, ала тя искаше да е сигурна.

Бе тъмно като в рог и Лайла насмалко да падне върху купчината пръст. Никак не ѝ стана весело, когато очите ѝ свикнаха с мрака и тя видя, че лехата с прелестни гергини на Сузана бе изпотъпкана.

– Негодници! – изруга тихичко Лайла и изрита със сандала си пръстта. – Какво, по дяволите, им става?

Въздъхна и се наведе да вдигне едно от стъпканите цветя. Тъкмо да го вземе, когато някой ѝ запуши изотзад устата.

– Да не си гъкнала! – изсъска мъжът.

Тя започна да се дърпа, но след миг застина, усетила до гърлото си острието на нож.

– Прави каквото ти казвам и няма да те наръгам. А си се развикала, а съм ти срязал гръкляна. Ясно ли е?

Лайла кимна и въздъхна предпазливо, когато мъжът махна длан от устата ѝ. Щеше да е глупаво да го пита какво иска. И така знаеше отговора. Ала той не бе никакъв зажаднял за приключения летовник, тръгнал колкото на шега да търси посред нощ съкровища.

– Пилеете си времето. Изумрудите не са тук.

– Не ме баламосвай. Имам карта.

Тя стисна очи и се опита да не се размее истерично и опасно.

Макс сновеше нервно из стаята, гледаше кръвнишки пода и съжальваше, че няма пред себе си нищо, което да изрита. Голяма каша бе забъркал. И той не знаеше как, но бе успял да обиди Лайла, да я вбеси и да я отчужди от себе си. Не бе виждал жена, която за толкова кратко време да премине през толкова много чувства – от несрета до гняв, от гняв до лед, и то почти без да му каже и дума. Макс сигурно щеше да се опита да се защити, ако имаше представа за какво. Откъде можеше да знае, че тя ще се разсърди, задето не ѝ бе споменал за книгата? Не бе искал да я отегчава. Всъщност не, сега вече бе излишно да се заблуждава. Не ѝ беше казал чисто и просто защото го беше страх.

Колкото до предложението да оглави факултета, бе смятал да ѝ каже, ала после бе забравил. Пък и как изобщо ѝ бе минало през ума, че той може да приеме и да замине, без да ѝ съобщи?

А какво друго би могла да си помисли, глупак такъв, промърмори Макс, ядосан на себе си, и се отпусна тежко на стола.

Край на внимателно премислените му планове, край на

предпазливото ухажване! Край на кроежите му да я накара да се влюби в него. И какво се оказа – Лайла още от самото начало е била влюбена!

Тя го обичаше! Той прокара пръсти през косата си. Лайла Калхун бе влюбена в него и не му се налагаше да прибягва до вълшебна пръчица или да прилага някакъв сложен план. Единственото, което е трябвало да прави, е било да бъде верен на себе си.

А вместо това се бе показал кръгъл глупак и не й бе повярвал дори когато тя се бе опитала да му го каже. Сега се бе заключила в своята стая и не искаше изобщо да го слуша.

При така създалото се положение Макс можеше да направи само две неща. Можеше да я поизчака да се успокои и да иде да я моли. Или пък още сега да заблъска по вратата й и да я накара да го изслуша.

Второто му допаднаше повече.

Без да губи повече време в умуване, той излезе на терасата. Беше два след полунощ и бе по-разумно да почука на стъклото на нейната врата откъм терасата, отколкото да тропна на вратата откъм коридора и да вдигне на крак цялата къща. Пък и така бе по-романтично. Смяташе да бутне вратата, да я отвори, да прекоси стаята, да прегърне Лайла и да я притиска до себе си, докато...

Но тъкмо да се отдаде на мечтите, когато зърна Лайла – тя слезе от терасата и се изгуби в градината.

Толкова по-добре, каза си Макс. Топла градина по късна доба! Дъхав въздух и страст.

– Знаеш къде са – изсъска Хокинс и дръпна косата й назад толкова силно, че Лайла едвам се сдържа да не извика.

– Ако знаех, щях да ги взема.

– Само си правите реклама! – тросна се Хокинс и я завъртя към себе си, за да допре до бузата й ножа. – Ясни сте ми. Разигравате театро, за да ви пишат по вестниците. А аз съм вложил в тази работа време и пари и тази нощ смятам да си ги върна.

Лайла бе толкова ужасена, че не можеше да помръдне. Виждаше в очите на мъжа неударим гняв. Успя и да го познае – това бе човекът, когото Макс наричаше Хокинс.

– Картата – подзе тя и точно тогава чу как Макс я вика по име.

Ала още преди да си бе поела дъх, Хокинс отново опря ножа в гърлото й.

– А си гъкнала, а съм убил първо теб, после и него.

При всички положения щеше да ги убие, помисли си Лайла трескаво. Личеше му по очите.

– Картата – прошепна тя. – Фалшива е. – Острието заигра по кожата ѝ и Лайла притаи дъх. – Ще ви покажа. Ще ви покажа точно къде са изумрудите.

Трябваше да го отведе по-далеч от Макс. Той отново я повика и в гласа му прозвуча такова отчаяние, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Насам! – махна тя напосоки и се остави Хокинс да я влачи по пътеката, докато гласът на Макс заглъхна. На хвърлей от тях градината свършваше и започваха скалите – вече се чуваше шумът на прибоя и се долавяше миризмата на море. – Ето тук – показва Лайла и, влачена от Хокинс, се препъна о неравната земя.

Тук склонът ставаше стръмен, почти отвесен и се спускаше шеметно надолу, към острите назъбени скали и разбеснялото се море. Небето се озари от първата светкавица. Тя трепна и погледна отчаяно през рамо. Вятърът се бе усилил, но Лайла не го усещаше. Облаците затулваха луната, нощта бе непрогледна. Тя се запита дали се бе отдалечила достатъчно, дали Макс се бе отказал да я търси и се бе прибрал в къщата, където щеше да е в безопасност.

– Мисли му, ако се опитваш да ме разиграваш.

– Не. Ето тук са. – Лайла тръгна по скалите и се запуска право надолу. – В едно сандъче под камъните.

Реши да върви съвсем бавно, макар и да ѝ идеше да хукне презглава. А после, когато Хокинс започнеше да копае, тя щеше да скочи и да се завтече към къщата. Мъжът я хвана за подгъва на полата и го разпра.

– Едно погрешно движение, и си труп! – изсъска той, като се наведе към нея, и Лайла видя лудешки блесналите му очи. – Ако не намеря сандъчето, ще те убия, така да знаеш!

После отметна глава и задуши като вълк. Макс изруга бясно и изскочи от тъмното.

Лайла изпищя, видяла как ножът проблясва в светлината на поредната гръмотевица. Двамата мъже се свлякоха на земята до нея и се затъркаляха по камънака и прахта. Тя все още пищеше, когато скочи върху гърба на Хокинс и го сграбчи за ръбата, с която той държеше ножа. Острието се заби в пръстта на два-три сантиметра от лицето на Макс.

– Бягай! – извика ѝ с цяло гърло Макс и се вкопчи с две ръце за мускулестите китки на Хокинс.

Той обаче успя да го удари по слепоочието и Макс изстена. Двамата се затъркаляха отново, тласкани от инерцията надолу към урвата. Лайла наистина хукна, ала не към къщата, а към тях, като се хлъзгаше по сипея – изпод нозете ѝ върху боричкащите се мъже захвърчаха ситни

камъчета. Запъхтяна, грабна един голям камък. Но след миг отново изпищя – звук, разцепил въздуха, – понеже кракът на Макс увисна над урвата.

Той виждаше само сгърченото от яд лице над него. Чуваше само как тя го вика по име. В следващия миг Хокинс удари главата му о скалата и пред очите му се спусна мрак. Крепеше се със сетни сили на ръба на скалата, между небето и водата. Пръстите му се заплъзгаха. После Макс усети бодването на ножа, долови миризмата на кръв и чу победоносното сумтене на Хокинс.

Във въздуха витаеше още нещо – нещо страстно и молено, недоловимо като вятъра, ала и силно като земната твърд. И то го удари като пестник. Изневиделица Макс проумя, че сега се бореше не само за своя живот, но и за живота на Лайла и за тяхното бъдеще.

И нямаше намерение да губи тази битка. С все сила удари с юмрук ухиленото лице над себе си. От носа на Хокинс бликна кръв и след миг те отново се вкопчиха на живот и смърт един в друг.

Лайла вдигна камъка над главата си и тъкмо да го пусне, когато мъжете долу размениха местата си. Хлипайки, тя отстъпи назад. Най-неочаквано чу отзад викове и кучешки лай. Стисна още по-здраво камъка – единственото оръжие, с което разполагаше, и се замоли да има възможност да го използва.

После двамата мъже спряха да се боричкат и застинаха. Макс изстена, избута встрани Хокинс и успя да застане на колене. Лицето и дрехите му бяха изцапани с кръв и пръст. Той тръсна изнемошляло глава, за да я проясни, и вдигна поглед към Лайла. С развянатата си коса тя приличаше на ангел отмъстител – още стискаше камъка.

– Хокинс падна върху ножа – каза Макс с глъхнещ глас. – Мисля, че е мъртъв. – Замаян, погледна дланите си, целите в кръвта на мъжа, когото бе убил. После вдигна отново очи. – Ранена ли си?

– О, Макс! О, Господи! – изстена Лайла и пусна камъка, за да се свлече и да коленичи до Макс.

– Няма ми нищо – пророни той, потупа я по рамото и я погали по косата. – Няма ми нищо – повтори Макс, макар и да усещаше, че всеки момент може да изпадне в несвяст.

Първо дойде кучето, сетне по склона дотичаха и останалите – по нощници, халати и припряно нахлузени джинси.

– Лайла! – проплака Аманда и прокара трескаво длани по тялото на сестра си, уплашена, че тя може да е ранена. – Добре ли си? Пострадала ли си?

– Не – отвърна Лайла, ала въпреки душната нощ зъбите ѝ тракаха. – Не, той беше... Макс дойде и ми помогна. – Тя погледна Трент, който се бе навел над Макс и преглеждаше дълбоката; порезна рана върху ръката му. – Тече ти кръв.

– Не е болка за умиране.

– Раната не е дълбока – процеди през зъби Трент. – Но сигурно боли много.

– Засега не – пророни Макс.

Трент вдигна очи и погледна Слоун, който бе ходил при мъжа, проснат на скалите над урвата, и сега се връщаше при тях.

– С него е свършено – каза той лаконично.

– Това е Хокинс – обясни Макс, после се изправи и се опита да се задържи на крака, ала се олюля. – Нахвърли се на Лайла.

– Ще го обсъдим по-късно – рече Коко с глас, който както никога не преливаше от жизненост, и го хвана за здравата ръка. – И двамата сте в шок. Трябва да ви заведем в къщата.

– Ела, скъпа – подкани Слоун, после се наведе и взе на ръце Лайла. – Ще те занеса у дома.

– Не съм ранена – дръпна се тя и се извърна да види къде е Макс. – Той кърви. Трябва да му помогнете.

– Ще се погрижим и за него – успокои я Слоун и я понесе през моравата към къщата. – Ти не се безпокой, твоят преподавател не е толкова изнежен, както си мислиш.

Светкавиците озаряваха Замъка, възправил се на хълма. Прокънтя още една гръмотевица, която разцепи небето над къщата, отекна и заглъхна. Най-неочаквано на терасата на втория етаж се появи висок слаб силует с бастун в едната ръка и проблясващ хромиран пистолет в другата.

– Какво, по дяволите, става тук? – извика Колин. – Човек не може да мигне в тази олелия.

Коко погледна уморено нагоре.

– О, я млъквай и върви да лягаш!

Кой знае защо, Лайла отпусна глава върху рамото на Слоун и прихна в смях.

Вече се зазоряваше, когато всичко приключи. Полицайте дойдоха и след като им зададоха какви ли не въпроси, си заминаха с тъжния си товар – трупа на Хокинс. Лайла пийна бренди, за да се окопоти, сестрите ѝ настояха да си вземе и топла вана.

Не ѝ позволиха да се погрижи за раната на Макс. Сега си мислеше,

че така може би е по-добре – ръцете ѝ трепереха и едва ли щеше да се справи.

Свита на кълбо върху канапето под прозореца в стаята на кулата, ей помисли, че той се бе свързел удивително бързо след инцидента. Тя още трепереше като листо, а Макс вече стоеше с превързана ръка в хола и обясняваше кратко и ясно на офицера от полицията, водещ разследването, какво точно се бе случило.

Говореше спокойно, все едно четеше пред студентите лекция за Първата световна война и нейното отражение върху икономиката на Германия. Вече поободрена, Лайла забеляза, че лейтенант Кугар оценяваше по достойнство сбития му ясен разказ.

Беше ѝ приятно, че и тя, общо взето, се бе овладяла и бе говорила спокойно, макар че бе продължила да трепери въпреки подкрепата на сестрите си, насъбрали се като квачки около нея.

Накрая Сузана бе казала на лейтенанта, че е прекалил с въпросите, и бе отвела сестра си на горния етаж.

Но въпреки топлата вана и брендито, Лайла не успя да заспи. Страхуваше се, че затвори ли очи, ще види всичко отново, ще изживее повторно ужаса, обзел я, когато Макс бе увиснал над бездната. Почти не бяха разговаряли след тази страховита сцена. Ала тя знаеше, че няма как да избегнат разговора. Само искаше да се посъвземе и да си възвърне самообладанието, за да подбере най-точните думи.

Небето над нея вече бе позлатено от изгрева, когато той влезе в стаята, и на Лайла изведнъж ѝ се стори, че никога няма да намери тези точни думи. Макс придържаше бинтованата си ръка, лицето му бе посърнало от умората.

– Не можах да заспя – поде притеснено той. – Помислих си, че сигурно си тук, горе.

– Имах нужда да обмисля нещата. А тук винаги мисля по-добре – поясни тя, не по-малко притеснена от него, и приглади назад косата си, която се спускаше като златна река надолу по белия халат. – Не искаш ли да седнеш?

– Няма да е зле – каза Макс, сетне прекоси стаята и с изтръпнали мускули се отпусна на канапето до нея. Дълго не казаха и дума. – Ама че нощ – пророни най-после той.

– Да.

– Не плачи – помоли я Макс, забелязал, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

– Няма – преглътна Лайла и се загледа в прелестния изгрев. –



Мислех си, че ще те убие. Божичко, какъв кошмар – непрогледната нощ, жегата, кръвта!

– Вече всичко свърши – успокои я той, после взе ръката ѝ и обви силни пръсти около китката ѝ. – Опита се да ме предпазиш, Лайла, отведе Хокинс по-надалеч. Не знам как да ти се отблагодаря.

Тя го погледна объркано.

– А какво според теб трябваше да направя? Да го оставя да ти се нахвърли от храстите и да те прободат с ножа ли?

– Трябваше да оставиш на мен да се погрижа за него. Лайла се опита да дръпне ръката си, но Макс я стискаше здраво.

– Е, и без моя помощ го направи. Дотича като ненормален, нахвърли се на този маниак, който още малко, и да ме прониже с ножа... – Тя не се доизказа, задавена от сълзите, а той не я прекъсна, само продължи да я гледа търпеливо. – Ти ми спаси живота – пророни Лайла вече поспокойно.

– Значи сме квит, нали? – попита я накрая, а тя сви рамене и отново се загледа в небето. – В онези последни минути, докато се боричках с Хокинс, се случи нещо много странно. Усетих, че се плъзгам и че след миг с мен ще бъде свършено. После усетих още нещо, нещо невероятно силно. Човек би могъл да си помисли, че е било просто от адреналина, ала то не идваше от мен. Беше нещо... друго – отбеляза Макс и се взря в профила на Лайла. – Бих могъл да го нарека сила. Изведнъж разбрах, че не ми е писано да загубя, че има причини, заради които нямам право да губя. Сигурно докато съм жив, ще се питам дали тази сила, това чувство не дойде от теб или от Бианка.

– Колко нелогично, професоре! – засмя се тя и го погледна.

Той обаче не се усмихна.

– Бях тръгнал при теб, към твоята стая, за да те помоля да ме изслушаш, когато видях, че отиваш в градината. В обичайна ситуация щях да реша, че имаш право, че е логично да те оставя на мира и да ти дам време да се съвземеш след случилото се между нас. Но нещата, Лайла, се промениха. И сега ти ще ме изслушаш.

Тя допря чело до хладното стъкло. После кимна.

– Добре, имаш право да го искаш. Първо обаче нека ти кажа, че знам защо се ядосах снощи – заради книгата. Не биваше да реагирам така...

– Не, реакцията ти бе съвсем естествена. Ти ми вярваше, а аз – не. Опасявах се, че ще се постарая да си добра.

– Моля?

– Още от малък си мечтаеш да пиша книги, ала... Не съм свикнал да рискувам.

Лайла се засмя и тласкана от инстинктите, се наведе и го целуна по превързаната ръка.

– Точно сега ли намери да го кажеш, Макс?

– Да, де! Не бях свикнал да рискувам – поправи се той. – Помислих си, че ако ти кажа за книгата и набера смелост да ти дам да прочетеш няколко страници, ще отсъдиш, че не стават за нищо, но от доброта ще си замълчиш.

– Глупаво е да си толкова несигурен за нещо, за което определено имаш талант – възрази тя и въздъхна. – Аз пък постъпих глупаво, като го приех толкова лично. Ала го знай от човек, който изобщо не се старее да е добър – книгата ти ще стане чудесна. Можеш да се гордееш с нея.

Макс сложи длан около врата ѝ.

– Да видим дали ще твърдиш същото и след като ти дам да прочетеш още стотина-двеста страници! – възкликна той, наведе се и я целуна нежно по устните.

Лайла обаче веднага се дръпна и се изправи.

– Ще ти дам първия си отзив едва след като книгата бъде публикувана – отсече тя и притеснена, заснова из стаята.

– Какво има, Лайла?

– Нищо. Случиха се толкова много неща! – въздъхна тя дълбоко и пак се обърна – вече усмихната, към него.

– И предложението да оглавиш факултета! Бях така погълната от собствените си проблеми, че забравих да ти честитя.

– Не съм криел от теб.

– Хайде да не започваме отново, Макс. Най-важното е, че за теб е голяма чест. Няма да е зле да си организираме празник, преди да заминеш.

– Празник ли? – подсмихна се той.

– Ами да. Така де, не всеки ден те назначават декан на факултета. Следващата стъпка е да те направят ректор. Въпрос единствено на време. А после...

– Седни, Лайла. Моля те!

– Добре, щом искаш – съгласи се тя, вкопчила се в престореното си веселие като удавник за сламка. – Ще помолим леля Коко да направи торта и...

– Значи се радваш, че са ми предложили повишение? – прекъсна я Макс.

– Гордея се много с теб – отвърна Лайла и вдигна къдрицата, паднала върху челото му. – Радвам се, че те оценяват по достойнство.

– И искаш да приема предложението? Тя склочи вежди.

– Разбира се! То оставаше и да откажеш! Това е една чудесна възможност за теб, работил си за нея и си си я заслужил.

– Жалко! – поклати той глава и след като се облегна, се загледа в Лайла. – Вече отказах.

– Моля?

– Отказах. Това е една от причините изобщо да не ти спомена. Не смятах, че е важно.

– Нещо не разбирам. Човек не получава подобни предложения всеки ден, та с лека ръка да ги отклонява.

– Зависи от предложението. Освен това подадох молба за напускане.

– Молба за напускане ли? – ахна тя. – Ти не си наред.

– Сигурно. Но ако се върнех да преподавам в университета, никога нямаше да завърша книгата и ръкописът щеше да събира някъде прахта – обясни Макс и протегна длан. – Веднъж ми гледа на ръка и ми каза, че ще се наложи да избирам. Е, вече направих своя избор.

– Разбирам – изрече бавно Лайла.

– Разбираш само отчасти – поправи я той и огледа стаята в кулата.

Сега светлината бе перленосивкава и лека-полека се обагреше в златисто. Едва ли имаше по-подходящо време и по-подходящо място. Макс хвана ръцете на Лайла.

– Обичам те от мига, в който те видях. Не можех да повярвам, че и ти изпитваш същото, колкото и да ми се искаше да е така. И понеже не вярвах, усложних излишно нещата. Не, не казвай нищо, поне засега. Само слушай – примоли се Макс и долепи дланите й до устните си. – Ти ме преобрази. Направи ме по-открит. Сигурен съм, че сме родени един за друг, че съм орисан да бъда с теб. Няма значение дали ще намерим изумрудите, важното е, че благодарение на тях аз съм с теб, а ти си единственото съкровище, от което някога ще имам нужда.

Той я притегли към себе си и я целуна по устните в светлината на новия ден, прогонила от стаята и последните сенки.

– Как ми се иска това да не е сън! – прошепна тя. – Да знаеш колко често съм седяла тук и съм мечтала за този миг!

– Не, не е сън! Истина е – отвърна Макс и обвил длани около лицето й, я целуна, за да й го докаже.

– Ти, Макс, си всичко, което ми трябва в този живот. Да знаеш само

от колко време те търся! – рече Лайла и прокара пръсти през къдрите, паднали върху челото му. – Страхувах се любовта ми да не остане несполделена. Страхувах се, че ще си идеш. Че ще се наложи да се разделим.

– Не, още от първата вечер знаех, че моето място е тук, при теб. Не мога да ти обясня защо.

– Не се и налага.

– Не – потвърди той и я целуна по дланта. – Най-малкото на теб. А, и още едно нещо – последното. Обичам те, Лайла, и искам да те попитам дали си готова да рискуваш и да се омъжиш за безработен бивш преподавател, който смята, че е в състояние да напише книга.

– Не съм готова! – отсече тя и се засмя, обхванала с длани врата му. – Затова пък съм готова да се омъжа за един много талантлив, блестящ мъж, който пише чудесна книга.

Макс се засмя и допря чело до нейното.

– Ти го каза по-хубаво.

– Макс! – възкликна Лайла и се сгуши в свивката на ръката му. – Хайде да идем и да съобщим на леля Коко. Ще бъде ужасно щастлива и моментално ще се запретне да прави палачинки с боровинки за празничната закуска, на която ще оповестим годежа си.

Той я положи върху възглавниците.

– А не е ли по-добре първо годениците да подремнат?

Тя се засмя.

– Този път ти го каза по-хубаво!

КРАЙ

© 1991 Нора Робъртс  
© Иван Масларов, превод от английски

Nora Roberts  
For the Love of Lilah, 1991

Сканиране: ???  
Разпознаване и редакция: Xesiona, 2009

**Издание:**

Нора Робъртс. Любовта на Лайла  
Издавателство „Коломбина прес“, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10951>]